SOARTA DRAGONILOR

CARTEA 3 DIN INELUL VRĂJITORULUI

MORGAN RICE

SOARTA DRAGONILOR

(Cartea 3 Din Inelul Vrăjitorului)

Morgan Rice

"Nu te pune între balaur și mânia lui."

—William Shakespeare
Regele Lear

CAPITOLUL UNU

Regele McCloud a șarjat în jos pe pantă, alergând peste Ţinuturile Înalte, în partea Inelului aparținând clanului MacGil, sute dintre oamenii lui urmându-l, ținându-se cu toate puterile de șa pe când calul său galopa în jos pe munte. El s-a întins înapoi, a ridicat biciul, și l-a adus cu putere în jos pe pielea calului: calul lui nu are nevoie de vreun imbold, dar îi plăcea să-l biciuiască oricum. Îi plăcea să provoace durere animalelor.

McCloud aproape că saliva la imaginea dinaintea lui: un sat idilic al clanului MacGil, cu bărbații pe câmp, neînarmați, cu femeile acasă, întinzând lenjeria pe frânghii, abia îmbrăcate în clima de vară. Ușile de la case erau deschise; găinile umblau de colo-colo; ceaunele fierbeau deja cu cina. S-a gândit la pagubele pe care le va produce, la prada pe care o va acumula, la femeile pe care le va terfeli - și zâmbetul i s-a întins. Aproape că putea gusta sângele pe care avea să-l verse.

Au șarjat tot mai repede, caii lor huruind ca tunetul, revărsându-se peste ținutul de țară, și, în cele din urmă, cineva i-a observat: garda satului, o imitație patetică de soldat, un adolescent, ținând o suliță, care s-a ridicat și s-a întors la sunetul apropierii lor. McCloud i-a văzut bine albul ochilor, a văzut teama si panica pe fața lui; în acest avanpost somnoros, acest băiat probabil că n-a văzut vreo luptă niciodată în viața lui. Era teribil de nepregătit.

McCloud n-a pierdut nici un moment: vroia primul omor, așa cum făcuse mereu în luptă. Oamenii lui știau suficient să i-l ofere.

Și-a biciuit din nou calul până când acesta a țipat, și a câștigat viteză, ajungând mai departe în fața celorlalți. A ridicat sulița strămoșului său, un lucru greu, de fier, s-a lăsat pe spate, și a aruncat-o.

Ca întotdeauna, ținta lui era bună: băiatul abia terminase să se întoarcă atunci când sulița i-a întâlnit spatele, zburând drept prin el și fixându-l de un copac cu un zgomot șuierat. Sângele i-a țâșnit din spate, și era suficient pentru a-i lumina ziua lui McCloud.

McCloud a scos un strigăt scurt de bucurie, și cu toții au continuat șarja, peste terenul mănos al clanului MacGil, printre tulpini galbene de porumb ce se legănau în vânt, până la coapsele calului său, și către poarta satului. Era aproape o zi prea frumoasă, o imagine prea frumoasă, pentru devastarea pe care erau pe cale să o aducă.

Ei au șarjat prin poarta neprotejată a satului, acest loc destul de prost să fie situate la marginea Inelului, atât de aproape de Ținuturile Înalte. *Ar trebui să știe mai bine*, s-a gândit McCloud cu dispreţ, pe când a legănat toporul şi a dat jos semnul din lemn anunţând locul. Îl va redenumi destul de repede.

Oamenii lui au intrat înăuntru, și în jurul lui au izbucnit țipetele femeilor, copiilor, bătrânilor, ale oricui s-a întâmplat să fie acasă în acest loc uitat de Dumnezeu. Erau, probabil, o suta de suflete fără noroc, şi McCloud era hotărât să-l facă pe fiecare dintre ei să plătească. El și-a ridicat toporul sus, deasupra capului, concentrându-se pe o femeie anume, care fugea cu spatele la el, încercând din răsputeri să ajungă înapoi la siguranţa casei ei. Nu a fost să fie.

Toporul lui McCloud a lovit-o în partea din spate a gambei, așa cum el dorise, și ea a căzut cu un țipăt. Nu vrusese să o omoare: numai să o schilodească. La urma urmei, o vroia în viață pentru plăcerea pe care o va avea cu ea după aceea. O alesese bine: o femeie cu păr lung, blond și sălbatic, și șolduri înguste, abia peste optsprezece ani. Ea va fi a lui. Și când va termina cu ea, poate că o va omorî, atunci. Sau poate că nu; poate că o va păstra ca sclavă a lui.

El a strigat de încântare când a călărit până lângă ea și a sărit de pe cal la mijlocul pasului, aterizând peste ea și trântind-o la pământ. S-a rostogolit cu ea prin praf, simțind impactul drumului, și a zâmbit în timp ce savura ce însemna să fie în viață.

Până la urmă, viața avea din nou un sens.

CAPITOLUL DOI

Kendrick stătea în ochiul furtunii, în Sala de arme, flancat de zeci dintre frații săi, toți membri căliți ai Cavalerilor de Argint, și se uita calm la Darloc, comandantul gărzii regale, trimis într-o misiune nefericită. Ce se gândise oare Darloc? Oare chiar a crezut că el putea mărșălui în Sala de arme și încerca să-l aresteze pe Kendrick, cel mai iubit membru al familiei regale, în fața tuturor fraților săi de arme? Chiar a crezut că ceilalți se vor da deoparte și vor permite asta?

El subestimase mult loialitatea Cavalerilor de Argint pentru Kendrick. Chiar dacă Darloc ar fi sosit cu acuzații legitime pentru arestarea lui — şi acestea cu siguranţă nu erau — Kendrick se îndoia foarte mult că fraţii săi ar permite ca el să fie luat pe sus. Ei îi erau loiali pe viață, și loiali până la moarte. Asta era crezul Cavalerilor de Argint. El ar fi reacționat la fel în cazul în care oricare dintre frații lui ar fi fost amenințat. La urma urmei, toți s-au antrenat împreună, au luptat împreună, pentru toate viețile lor.

Kendrick putea simți tensiunea care zăcea în tăcerea grea, cu Cavalerii de Argint care stăteau, cu armele trase, în fața unei simple duzini de gărzi regale, care se foiau pe loc, arătând cu fiecare clipă mai puțin în largul lor. Ei trebuie să fi știut că ar fi fost un masacru dacă vreunul dintre ei ar fi încercat să-și scoată sabia - și, cu înțelepciune, niciunul nu a făcut-o. Stăteau toți acolo şi aşteptau ordinul comandantului lor, Darloc.

Darloc a înghiţit, arătând foarte nervos. Și-a dat seama că problema lui era fără speranţă.

"Se pare că nu aţi venit cu suficienți oameni," a răspuns calm Kendrick, zâmbind. "O duzina din gărzile Regelui împotriva a o sută de Cavaleri de Argint. A voastră este o cauză pierdută."

Darloc s-a îmbujorat, arătând foarte palid. Își drese glasul.

"Domnul meu, noi toţi servim acelaşi regat. Nu doresc să lupt cu Domnia ta. Ai dreptate: aceasta este o lupta pe care noi nu am putea-o câştiga. Dacă ne ordoni, noi vom părăsi acest loc şi vom reveni la rege.

"Dar tu ştii că Gareth doar va trimite mai mulţi bărbaţi după tine. Bărbați diferiți. Şi ştii unde va duce acest lucru. l-ai putea ucide pe toţi — dar chiar vrei sângele fraţilor tăi pe mâini? Chiar vrei să declanşezi un război civil? Pentru tine, oamenii și-ar risca viaţa, ar omorî pe oricine. Dar este acest lucru corect față de ei?"

Kendrick se uită înapoi, gândindu-se la toate acestea. Darloc avea dreptate. El nu vroia ca niciunul dintre oamenii lui să fie rănit numai din cauza lui. A simţit o dorință copleșitoare să-i protejeze de orice vărsare de sânge, indiferent de ceea ce însemna asta pentru el. Şi oricât de îngrozitor era fratele său Gareth, şi oricât de prost conducător, Kendrick nu dorea un război civil - cel puţin, nu din cauza lui. Erau alte moduri; o confruntare directă, învăţase el, nu era întotdeauna cea mai eficientă.

Kendrick s-a întins şi a coborât încet sabia prietenului său Atme. S-a întors cu fața la ceilalți Cavaleri de Argint. Era copleşit de recunoştinţă față de ei pentru că-i veniseră în apărare.

"Colegii mei Cavaleri de argint," a anunţat el. "Sunt smerit de apărarea dumneavoastră, şi vă asigur că nu este în zadar. După cum mă cunoașteți cu toții, n-am avut nimic de a face cu moartea tatălui meu, fostul nostru rege. Şi când îl voi găsi pe adevăratul criminal, pe care cred că l-am găsit deja, având în vedere natura acestor comenzi, voi fi primul care să se răzbune. Stau aici acuzat pe nedrept. Astea fiind spuse, nu vreau să fiu impulsul pentru un război civil. Deci vă rog, coborâți brațele. Le voi permite să mă ia în pace, pentru că un locuitor al Inelului nu ar trebui să lupte niciodată cu altul. Dacă dreptatea mai există, atunci adevărul va ieşi la suprafață — şi vă voi fi returnat repede. "

Grupul de Cavaleri de argint și-a coborât încet, fără tragere de inimă braţele, pe când Kendrick s-a întors înapoi spre Darloc. Kendrick a păşit înainte şi a mers cu Darloc spre usa, Garda Regelui înconjurându-l. Kendrick mergea mândru, în centru, foarte drept. Darloc nu a încercat să-i pună cătuşe — poate că din respect, sau de teama, sau pentru că Darloc ştia că el era nevinovat. Kendrick se va duce singur la noua sa închisoare. Dar

nu va ceda atât de uşor. Într-un fel el își va limpezi numele, se va elibera din temniţă - şi-l va ucide pe asasinul tatălui său. Chiar dacă era propriul său frate.

CAPITOLUL TREI

Gwendolyn stătea în măruntaiele castelului, cu fratele ei Godfrey lângă ea, și se uita înapoi la Steffen cum stătea acolo, foindu-se, frângându-și mâinile. Era un personaj ciudat — nu doar pentru că era deformat, cu spatele răsucit şi cocoşat, ci și, de asemenea, pentru că părea să fie umplut cu o energie nervoasă. Ochii lui nu se opreau niciodată din mișcare, şi mîinile îi erau împreunate, ca și cum ar fi fost răvăşit de vinovăţie. Se legăna în locul unde stătea, trecând de pe un picior pe altul, şi îngâna pentru el însuşi într-o voce profundă. Toți acești ani de când era aici, s-a gândit Gwen, toți acești ani de izolare îl făcuseră în mod clar un personaj ciudat.

Gwen aştepta ca el să se deschidă în cele din urmă, pentru a descoperi ce s-a întâmplat cu tatăl ei. Dar cum secundele s-au transformat în minute, cum sudoarea se aduna pe fruntea lui Steffen, cum el se legăna tot mai dramatic, nu a venit nimic. A continuat să fie doar o tăcere groasă, grea, punctată doar de zgomotele îngânate de el.

Gwen începea să transpire și ea aici jos, focurile puternice din gropi fiind prea aproape în această zi de vară. Ea vroia să fi terminat cu acest lucru, să părăsească acest loc — şi să nu se mai întoarcă aici niciodată. L-a studiat pe Steffen, încearcând să descifreze expresia lui, să-și dea seama ce îi trecea prin minte. El promisese să le spună ceva, dar acum era tăcut. Cum îl examina, părea că el avea dubii. În mod evident, îi era frică; avea ceva de ascuns.

În cele din urmă, Steffen și-a dres glasul.

"Ceva a căzut pe jgheab în acea noapte, recunosc," a început, fără a-i privi în ochi, privind undeva pe podea, "dar eu nu sunt sigur ce a fost. Era de metal. Am dus oala afară în acea noapte, şi am auzit ceva aterizând în râu. Ceva diferit. Astfel," a spus el, dregându-și glasul mai multe ori pe când își frângea mâinile,"vedeţi, orice ar fi fost, a fost luat de apă, de maree."

"Eşti sigur?" a întrebat Godfrey.

Steffen a dat energic din cap.

Gwen şi Godfrey au schimbat o privire.

"L-ai văzut, cel puțin?" a presat Godfrey.

Steffen clătină din cap.

"Dar ai menționat un pumnal. Cum ai știut că a fost un pumnal, dacă nu l-ai văzut?" a întrebat Gwen. Era sigură că el mințea; doar că nu ştia de ce.

În cele din urmă, Steffen și-a dres glasul.

"Am spus acest lucru deoarece doar am presupus că a fost un pumnal," a răspuns el. "A fost mic şi de metal. Ce altceva ar putea fi?"

"Dar ai verificat pe fundul oalei?" întrebă Godfrey. "După ce ai golit-o? Poate că este încă în oală, pe fund."

Steffen clătină din cap.

"Am verificat fundul,", a spus el. "Fac asta întotdeauna. Nu era nimic. Gol. Orice a fost, a fost luat de apă. Am văzut că plutea departe."

"Dacă a fost de metal, cum de plutea?" a întrebat Gwen.

Steffen și-a dres glasul, apoi a ridicat din umeri.

"Râul este misterios", a răspuns el. "Mareele sunt puternice."

Gwen a schimbat o privire sceptică cu Godfrey, şi putea spune după expresia lui că nici el nu-l crede pe Steffen.

Gwen devenea tot mai nerăbdătoare. Acum era, de asemenea, uimită. Numai cu câteva clipe înainte, Steffen avusese de gând să le spună totul, aşa cum le promisese. Dar părea că se răzgândise brusc.

Gwen a făcut un pas mai aproape de el și s-a încruntăat, simțind că acest om avea ceva de ascuns. Și-a luat masca cea mai dură, şi pe când a făcut-o, a simţit puterea tatălui ei curgând prin ea. Era hotărâtă să descopere tot ce a ştia el - în special dacă o ajuta să-l găsească pe ucigașul tatălui ei.

"Minți," a spus ea, cu o voce de oţel rece, puterea din ea surprinzătoare chiar și pentru sine înseși. "Ştii care este pedeapsa dacă-l minți pe un membru al familiei regale?"

Steffen și-a frânt mâinile şi aproape a sărit în loc, privind în sus la ea pentru o clipă, apoi repede în altă parte.

"Îmi pare rău", a spus el. "Îmi pare rău. Vă rog, nu mai am nimic mai mult."

"Tu ne-ai întrebat mai înainte dacă vei fi scutit de închisoare, dacă ne spui tot ce știi," a spus ea. "Dar nu ne-ai spus nimic. De ce ai pune această întrebare dacă nu ai nimic să ne spui?"

Steffen și-a lins buzele, privind în jos la podea.

"Eu... eu... hmm, "a început și s-a oprit. Își drese glasul. "Am fost îngrijorat... că aș putea avea probleme că nu am raportat că un obiect a căzut pe jgheab. Asta e tot. Îmi pare rău. Nu știu ce a fost. A dispărut."

Gwen și-a îngustat ochii, uitându-se fix la el, încercând să ajungă în sufletul acestui personaj ciudat.

"Ce s-a întâmplat mai exact cu stăpânul tău?" a întrebat ea, fără a-l lăsa să scape. "Ni s-a spus că lipsește. Şi că tu ai ceva de a face cu asta."

Steffen clătină din cap din nou şi din nou.

"El a plecat," a răspuns Steffen. "Asta e tot ce știu. Îmi pare rău. Nu știu nimic care vă poate ajuta."

Dintr-o dată s-a auzit un zgomot puternic de fâșâit din cealaltă parte a camerei și toți s-au întors să vadă gunoaiele curgând pe jgheab și aterizând cu un pleoscăit în imensa oală de noapte. Steffen s-a întors și a fugit în acea parte a camerei, grăbindu-se spre oală. El stătea lângă ea, privind cum se umple cu deșeuri de la camerele superioare.

Gwen s-a întors și s-a uitat la Godfrey, care i-a întors privirea. Avea o expresie la fel de uimită.

"Orice ascunde", a spus ea, "n-o să ne spună."

"Am putea pune să fie închis", a spus Godfrey. "Asta ar putea să-l facă să vorbească."

Gwen clătină din cap.

"Eu nu cred asta. Nu cu acest om. E evident că-i e foarte frică. Cred că are de a face cu stăpânul său. În mod clar are un conflict cu privire la ceva, și nu cred că are de a face cu moartea tatei. Cred că știe ceva care ar putea ajuta să ne ajute - dar eu simt că a-l încolți nu-l va face decât să se închidă mai mult în el însuși."

"Deci, ce ar trebui să facem?" întrebă Godfrey.

Gwen a stat acolo, gândindu-se. Își amintea de o prietenă de-a ei, de când era mică, care a fost odată prinsă mințind. Își

amintea că părinții ei au presat-o în toate modurile să spună adevărul, dar ea nu vroia. Doar după câteva săptămâni mai târziu, atunci când toată lumea a lăsat-o în pace, fata a ieșit în față în mod voluntar și a spus totul. Gwen simțea aceeași energie venind de la Steffen, simțea că a-l încolți l-ar face să se închidă, că el avea nevoie de spațiu pentru a veni în față pe cont propriu.

"Hai să-i dăm timp", a spus ea. "Să căutăm în altă parte. Să vedem ce putem afla, și să revenim la el când avem mai multe. Cred că o să se deschidă. Doar că nu e pregătit."

Gwen se întoarse și îl urmări, prin cameră, examinând deșeurile care umpleau cazanul. Era sigură că el i-ar duce la ucigașul tatălui ei. Pur și simplu nu știa cum. Se întrebă ce secrete zăceau în adâncul minții sale.

Era un personaj foarte ciudat, se gândi Gwen. Foarte ciudat, într-adevăr.

CAPITOLUL PATRU

Thor a încercat să respire în timp ce clipea înapoi apa care îi acoperise ochii, nasul, gura, curgând peste tot în jurul lui. După ce alunecase de-a curmezișul bărcii, el reușise în cele din urmă să apuce balustrada de lemn, și se agățase de ea cu toate puterile pe când apa neobosită încerca să-i strice priza. Fiecare mușchi din corpul său tremura, iar el nu știa cât de mult se mai putea ține.

Peste tot în jurul lui frații săi făceau același lucru, agățându-se din răsputeri de tot ce puteau găsi pe când apa încerca să-i arunce din barcă. Cumva, s-au ținut.

Sunetul era asurzitor, si era greu să vadă mai mult de câțiva pași în fața lui. În ciuda zilei de vară, ploaia era rece, iar apa îi trimitea în corp fiori de care nu putea scăpa. Kolk stătea acolo, încruntat, cu mâinile în șolduri, ca și cum ar fi fost impermeabil la peretele de ploaie, și lătra ordine peste tot în jur.

"TRECEȚI ÎNAPOI LA LOCURILE VOASTRE!", a urlat el. "VÂSLIȚI!"

Kolk însuși s-a așezat și a început să vâslească, și în câteva momente băieții au alunecat și s-au târât pe punte, întorcându-se la bănci. Inima lui Thor bubuia când și el și-a dat drumul și s-a luptat să traverseze puntea. Krohn, în interiorul cămășii, scheuna, când Thor a alunecat și a căzut, aterizând dur pe punte.

El s-a târât restul drumului, și, în curând, s-a trezit înapoi la locul lui.

"LEGAȚI-VĂ DE BANCĂ!" urlă Kolk.

Thor se uită în jos și văzu frânghiile cu noduri de sub banca sa, și în cele din urmă și-a dat seama pentru ce erau: s-a întins în jos și a legat una de o încheietură a mâinii, legându-se de bancă și de vâslă.

A funcționat. Nu mai aluneca. Și, în curând, era capabil să vâslească.

Peste tot în jurul lui băieții au reluat vâslitul, Reece pe locul din fața lui, și Thor putea simți barca mișcându-se. În câteva minute, zidul de ploaie s-a luminat în față.

Cum el vâslea și vâslea, cu pielea arzându-i din cauza acestei ploi ciudate, fiecare mușchi din corpul său dureros, în cele din urmă sunetul ploii a început să dispară, și Thor a început să simtă mai puțină apă curgându-i pe cap. După doar câteva clipe, au intrat într-o zonă cu cer însorit.

Thor s-a uitat în jur, șocat: era complet uscat, luminos. A fost cel mai ciudat lucru pe care l-a trăit vreodată: jumătate din barcă era sub un soare strălucitor, uscat, în timp ce în cealaltă jumătate turna cu găleata pe când terminau de trecut prin peretele de ploaie.

În cele din urmă, întreaga barca se afla sub un cer albastru și galben clar, soarele cald bătând în jos pe ei. Era liniște acum, peretele de ploaie dispărând rapid, si toti frații-de-arme s-au uitat unul la altul, uimiți. Era ca și cum ar fi trecut printr-o perdea, pe un alt tărâm.

"PREDAȚI-VĂ!" a strigat Kolk.

Peste tot în jurul lui Thor baieții și-au lăsat vâslele, cu un geamăt colectiv, trăgându-și sufletul. Thor a făcut același lucru, simțindu-și fiecare mușchi din corp tremurând și recunoscător pentru pauză. S-a lăsat să alunece, icnind după aer, și a încercat să-și relaxeze mușchii dureroși în timp ce barca lor a alunecat în aceste ape noi.

În cele din urmă Thor și-a revenit, s-a ridicat și a privit în jur. S-a uitat în jos, la apă, și a văzut că își schimba culoarea: era acum un roșu deschis, luminos, strălucitor. Intraseră într-o altă mare.

"Marea Dragonilor", a spus Reece, lângă el, privind și el în jos cu mirare. "Se spune că are culoarea roșie de la sângele victimelor sale."

Thor s-a uitat la ea. Bolborosea în unele locuri, iar în depărtare, fiare ciudate au apărut din apă pentru câteva clipe, apoi s-au scufundat. Niciuna nu a zăbovit destul de mult pentru ca el să le vadă bine, dar el nu vroia să își încerce norocul și să se aplece mai aproape.

Thor s-a întors și a încercat să înțeleagă tot ce îl înconjura, dezorientat. Totul aici, pe această parte a zidului de ploaie, părea atât de străin, atât de diferit. Era chiar și o ceață roșie

ușoară în aer, plutind jos deasupra apei. A privit orizontul și a reperat zeci de insule mici, împrăștiate ca niște pietre de hotar la orizont.

O briză puternică s-a ridicat și Kolk a pășit înainte și a lătrat:

"RIDICAȚI PÂNZELE!"

Thor a sărit în acțiune împreună cu toți băieții din jurul lui, apucând funiile și trăgându-le pentru ca pânzele să prindă briza. Velele au prins vântul și o rafală i-a împins mai departe. Thor a simțit barca mișcându-se sub ei mai repede decât o făcuse vreodată, și s-au îndreptat spre insule. Barca dansa în sus și în jos pe valuri uriașe, care creșteau de nicăieri, deplasându-se ușor.

Thor și-a făcut drum spre prova, s-a sprijinit de balustradă și a privit afară. Reece a venit lângă el și la fel și O'Connor, pe cealaltă parte. Au stat toți umăr la umăr, iar Thor a privit cum lanțul de insule se apropia rapid. Au stat acolo în tăcere pentru o lungă perioadă de timp, Thor savurând briza umedă în timp ce trupul i se relaxa.

În cele din urmă, Thor și-a dat seama că ei căutau o insulă anume. A crescut mai mare, și Thor a simțit un fior când și-a dat seama că era destinația lor.

"Insula de Ceață", a spus Reece, cu venerație.

Thor a studiat-o cu mirare. Forma sa a început să intre în câmpul vizual — era stâncoasă și abruptă, stearpă, și se întindea câteva mile în fiecare direcție, lungă și îngustă, cu o formă ca de potcoavă. Valuri uriașe se prăbușeau pe malul ei, huruitul auzindu-se chiar de aici, creând jeturi enorme de spumă când întâlneau bolovani enormi. Dincolo de bolovani era o fâșie foarte îngustă de teren, iar apoi un zid de stânci se ridica drept în sus, la înălțime. Thor nu vedea cum ar putea barca lor să acosteze în siguranță.

Adăugând la ciudățenia acestui loc, o ceață roșie zăbovea peste întreaga insulă, ca o rouă, strălucind în soare. Aceasta îi dădea o senzație de rău augur. Thor putea simți ceva inuman, nepământean, despre acest loc.

"Se spune că a supraviețuit milioane de ani", a adăugat O'Connor. "E mai în vârstă decât Inelul. Mai veche, chiar, decât Imperiul."

"Aparține dragonilor", a adăugat Elden, venind lângă Reece.

În timp ce Thor privea, dintr-o dată al doilea soare a coborât de pe cer; în câteva momente ziua a trecut de la însorită și luminoasă la aproape apus, cerul mânjit cu nuanțe de roșu și purpuriu. Nu-i venea să creadă: niciodată până atunci nu mai văzuse soarele mișcându-se așa de repede. Se întreba ce altceva era diferit în această parte a lumii.

"Trăiește vreun dragon pe această insulă?" a întrebat Thor.

Elden clătină din cap.

"Nu. Am auzit că trăiește în apropiere. Ei spun că ceața roșie este creată din respirația unui dragon. El o expiră în timpul nopții de pe o insulă vecină, iar vântul o poartă și acoperă insula în timpul zilei."

Thor a auzit un zgomot brusc; la început suna ca un huruit scăzut, ca de tunet, lung și destul de tare pentru a face barca să vibreze. Krohn, încă în cămașa lui, lăsă capul în jos și scheună.

Toți ceilalți s-au întors și Thor s-a întors și el și a privit afară; undeva la orizont a crezut că ar putea vedea conturul slab al flăcărilor acoperind apusul, apoi dispărând în fum negru, ca o mică erupție vulcanică.

"Dragonul", a spus Reece. "Suntem pe teritoriul său acum."

Thor a înghițit, întrebându-se.

"Dar atunci cum putem fi în siguranță aici?" a întrebat O'Connor.

"Nu ești în siguranță nicăieri", a venit un glas răsunător.

Thor s-a întors și l-a văzut pe Kolk stând acolo, cu mâinile în șolduri, privind la orizont peste umerii lor.

"Acesta este scopul Sutei, să trăiți cu riscul de a muri în fiecare zi. Acesta nu este un exercițiu. Dragonul trăiește aproape, și nu există nimic care să-l oprească să ne atace. Probabil că nu o va face, pentru că el își păzește cu gelozie comoara pe propria insulă, iar dragonilor nu le place să-și lase comorile neprotejate. Dar veți auzi mugetele lui, și îi veți vedea

flăcările pe timp de noapte. Și dacă l-am supăra cumva, nu putem spune ce se poate întâmpla."

Thor a auzit un alt huruit scăzut, a văzut o altă explozie de flăcări la orizont, și a privit în timp ce s-au apropiat de insulă, din ce în ce mai aproape, cum valurile se spărgeau de ea. S-a uitat în sus la stâncile abrupte, un perete de stâncă, și se întreba cum vor ajunge vreodată în partea de sus, pe teren plat și uscat.

"Dar nu văd nicăieri un loc de acostare pentru o navă ", a spus Thor.

"Ar fi prea ușor," a ripostat Kolk.

"Atunci cum ajungem pe insulă?" a întrebat O'Connor.

Kolk zâmbi spre ei, un zâmbet rău.

"Înotați", a spus el.

Pentru o clipă, Thor se întrebă dacă el glumea; dar apoi își dădu seama, după expresia de pe fața lui, că el nu o făcea. Thor a înghițit cu greu.

"Înotăm?" a repetat Reece, nevenindu-i să creadă.

"Aceste ape sunt pline de monștri!" a spus Elden.

"Oh, asta e cea mai mică problemă", a continuat Kolk. "Acele maree sunt înșelătoare; acele vârtejuri vă trag în jos; aceste valuri vă vor zdrobi de acele stânci colțuroase; apa este fierbinte; și dacă veți trece de stânci, va trebui să găsiți o cale de a urca pe aceste stânci, pentru a ajunge la teren uscat. Dacă monștrii din mare nu vă prind mai întâi. Bine ați venit în noua voastră casă."

Thor a stat acolo cu ceilalți, la marginea balustradei, privind în jos la marea spumegândă de sub el. Apa se învârtea sub el ca un lucru viu, mareea crescând tot mai puternică în fiecare secundă, balansând barca, făcând dificilă păstrarea echilibrului. Jos, apele s-au dezlănțuit, fierbând, într-o culoare roșu aprins, părând să conțină sângele iadului însuși. Cel mai rău dintre toate, cum Thor le urmărea îndeaproape, aceste ape erau deranjate la fiecare câțiva pași de ieșirea la suprafață a unui alt monstru marin, care se ridica, clămpănea din dinții lungi, apoi se scufunda.

Nava lor a coborât brusc ancora, departe de țărm, și Thor a înghițit în sec. S-a uitat în sus la bolovanii care înconjurau insula, și s-a întrebat cum vor ajunge de aici până acolo. Sunetul spargerii valurilor a crescut mai puternic cu fiecare secundă, toți fiind obligați să strige ca să fie auziți.

În timp ce privea, mai multe bărci mici cu rame au fost coborâte în apă, apoi ghidate de comandanți departe de navă, la treizeci de metri buni. Ele nu le vor ușura sarcina: ar trebui să înoate pentru a ajunge la ele.

Gândul la asta îi întorcea lui Thor stomacul pe dos.

"SARI!" urlă Kolk.

Pentru prima dată, Thor a simțit frică. Se întrebă dacă asta-l făcea mai puțin un membru al Legiunii, mai puțin războinic. Știa că războinicii trebuie să fie neînfricați în orice moment, dar a trebuit să admită că simțea frică acum. Ura faptul că o simțea și dorea ca lucrurile să fi stat altfel. Dar se temea.

Dar cum Thor s-a uitat în jur și a văzut fețele îngrozite ale celorlalți băieți, s-a simțit mai bine. În jurul lui băieții stăteau aproape de balustradă, înghețați de frică, holbându-se la ape. Un băiat mai ales era atât de speriat încât tremura. Era băiatul din ziua scuturilor, cel căruia îi fusese frică, care a fost obligat să alerge ture.

Kolk trebuie să-l fi simțit, pentru că a traversat barca spre el. Kolk părea neafectat în timp ce vântul îi arunca înapoi părul, strâmbându-se în timp ce mergea, arătând gata să cucerească natura însăși. A venit lângă el și încruntarea lui s-a adâncit.

"SARI!" urlă Kolk.

"Nu!", a răspuns băiatul. "Nu pot! Nu o voi face! Nu știu să înot! Duceți-mă înapoi acasă!"

Kolk s-a dus chiar lângă băiat, în timp ce acesta începuse să se îndepărteze de marginea balustradei, l-a apucat de partea din spate a cămășii și l-a ridicat de pe punte.

"Atunci vei învăța să înoți!" a mârâit Kolk și apoi, spre surprinderea lui Thor, l-a aruncat pe băiat peste margine.

Băiatul a trecut zburând prin aer, țipând în timp ce a căzut vreo cinci metri buni spre marea înspumată. El a aterizat cu o

plescăitură, apoi a plutit la suprafață, dând haotic din brațe, încercând să respire.

"AJUTOR!", a țipat.

"Care este prima lege a Legiunii?" a țipat Kolk , întorcându-se spre ceilalți băieți de pe navă, care-l ignorau pe băiatul din apă.

Thor era vag conștient de răspunsul corect, dar era prea distras de priveliștea băiatului care se înneca mai jos, pentru a răspunde.

"Să ajutăm un alt membru al Legiunii aflat la ananghie!" a strigat Elden.

"Și el are nevoie de ajutor?" a strigat Kolk, arătând spre băiat.

Băiatul își ridică brațele, scufundându-se și ieșind la suprafața apei, iar ceilalți băieți stăteau pe punte, holbându-se, toți prea speriați să sară în apă.

În acel moment, ceva amuzant i s-a întâmplat lui Thor. În timp ce el s-a concentrat pe băiatul care se înneca, orice altceva s-a destrămat. Thor nu s-a mai gândit la el însuși. Faptul că ar putea muri nu i-a trecut prin minte niciun moment. Marea, monștrii, mareele ... totul s-a stins. Se putea gândi doar la salvarea altcuiva.

Thor a urcat pe balustrada lată de stejar, și-a îndoit genunchii, și, fără să se gândească, a sărit sus în aer, îndreptându-se cu capul înainte spre apele roșii agitate de sub el.

CAPITOLUL CINCI

Gareth s-a așezat pe tronul tatălui său în Sala Mare, frecându-și mâinile de-a lungul brațelor sale netede, de lemn, și privind la scena din fața lui: mii dintre supușii săi erau înghesuiți în sală, oameni venind din toate colțurile Inelului pentru a asista la acest eveniment care se întâmpla doar o dată în viață, pentru a vedea dacă el putea mânui Sabia Dinastiei. Pentru a vedea dacă el era Alesul. De când tatăl său era tânăr n-au mai avut oamenii șansa să asiste la o încercare de mânuire a săbiei - și nimeni nu părea să vrea să o piardă. Adrenalina atârna în aer ca un nor.

Gareth însuși era amorțit de anticipare. În timp ce privea, camera continua sa se umple, tot mai mulți oameni înghesuindu-se în interior, și a început să se întrebe dacă nu cumva consilierii tatălui său au avut dreptate, dacă într-adevăr a fost o idee rea să organizeze încercarea în Sala Mare și să o deschidă tuturor. Ei l-au îndemnat să facă încercarea în sala mică, privată, unde era ținută Sabia; au motivat că, dacă încercarea nu reușea, puțini ar fi fost martori. Dar Gareth nu avea încredere în oamenii tatălui său; se simțea mai încrezător în destinul său decât în vechea gardă a tatălui său, și dorea ca întregul regat să asiste la realizarea lui, să fie martori că el era Alesul, exact când se întâmpla. El ar fi vrut ca momentul să fie înregistrat în timp. Momentul în care destinul lui se împlinea.

Gareth a intrat în cameră cu fler, a pășit țanțoș printre oameni însoțit de consilierii săi, purtând coroana și mantaua, ținându-și sceptrul — el vroia ca ei toți să știe că el, nu tatăl său, era adevăratul Rege, adevăratul MacGil. După cum se așteptase, nu i-a luat mult timp să simtă că acesta era castelul lui, aceștia erau supușii lui. El a vrut ca oamenii lui să o simtă acum, acest spectacol de putere să fie văzut pe scară largă. După ziua de azi, ei vor ști cu siguranță că el era singurul lor rege adevărat.

Dar acum, în timp ce Gareth stătea acolo, singur pe tron, privind la dinții de fier goi din centrul camerei, pe care va fi pusă sabia, luminați de o rază de soare care pătrundea în jos, prin

tavan, nu mai era atât de sigur. Gravitatea a ceea ce era pe cale să facă îl strivea; era un pas ireversibil și nu exista nicio cale de întoarcere. Și dacă, într-adevar, eșua? Încercă să-și scoată gândul din minte.

Ușa imensă se deschise cu un scârțâit de cealaltă parte a camerei, și cu un suflu excitat, camera deveni tăcută, anticipând. În cameră au intrat o duzină dintre cei puternici bărbați de la curte, ținând sabia între ei, toți luptându-se cu greutatea ei. Șase bărbați stăteau de fiecare parte, mergând încet, pas cu pas, ducând sabia spre locul ei.

Inima lui Gareth bătu mai repede pe măsură ce o privea apropiindu-se. Pentru un scurt moment, încrederea lui a șovăit - dacă acești doisprezece bărbați, mai mari decât toți cei pe care-i văzuse vreodată, abia o puteau ține, ce șansă ar fi avut el? Dar el a încercat să-și împingă aceste gânduri din minte - la urma urmei, sabia ținea de destin, nu de forță. Se forță pe sine să-și amintească că era destinul lui să fie aici, să fie întâiul născut al clanului MacGil, să fie rege. Îl căută în mulțime pe Argon; pentru un motiv oarecare a avut o dorință bruscă, intensă, de a-i cere sfatul. Aceasta era momentul în care avea nevoie de el cel mai mult. Din anumite motive, el nu se putea gândi la nimeni altcineva. Dar, desigur, el era de negăsit.

În cele din urmă, duzina de oameni a ajuns în centrul camerei, aducând sabia în coloana de lumină, și au așezat-o jos pe dinții de fier. S-a așezat cu un zăngănit care reverbera, sunetul călătorind în valuri prin întreaga cameră. Camera a devenit complet tăcută.

Mulțimea s-a despărțit instinctiv, deschizând o cale pentru ca Gareth să poată să ajungă la ea și să încerce să o ridice.

Gareth s-a ridicat încet de pe tronul său, savurând momentul, savurând toată această atenție. Putea simți toți ochii pe el. Știa că un moment ca acesta nu va mai veni din nou, un moment în care întregul regat îl privea atât de complet, atât de intens, analizându-i fiecare mișcare pe care o făcea. Trăise acest moment de atât de multe ori în mintea lui, de când era doar un copil, iar acum el sosise. Vroia să se miște încet.

A coborât treptele tronului, luându-le una câte una, savurând fiecare pas. El a mers pe covorul rosu, simțind cât de moale era sub picioare lui, tot mai aproape de coloana de lumină, spre sabie. În timp ce mergea, era ca și cum mergea printr-un vis. Se simțea în afara ființei lui. O parte din el se simțea ca și cum ar fi umblat pe acest covor de multe ori înainte, mânuind sabia de un milion de ori în visele sale. Îl făcea să se simtă tot mai mult că el era cel sortit să o ridice, că mergea spre destin.

Văzuse în mintea sa cum fi ar mers lucruile: el va păși înainte cu îndrăzneală, va întinde o singură mână, și, în timp ce supușii lui se aplecau spre el, brusc și dramatic o va fi ridicat-o sus, deasupra capului. Ei toți ar suspina adânc și ar cădea cu fețele la pământ și îl vor declara Alesul, cel mai important dintre regii domnitori din neamul MacGil, cel menit să conducă pentru totdeauna. Ei vor plânge de bucurie văzând aceasta. Vor tremura de frică în fața lui. Îi vor mulțumi lui Dumnezeu că au trăit acum, să fie martori la aceasta. Îl vor venera ca pe un zeu.

Gareth se apropie de sabie, acum doar la câțiva pași distanță, și simți un tremur interior. Pe când intra în lumina soarelui, deși mai văzuse sabia de multe ori înainte, a fost luat prin surprindere de frumusețea ei. El nu avusese voie să se apropie așa de mult de ea mai înainte, și l-a surprins. Era ceva intens. Cu o lamă lungă, strălucitoare, realizată dintr-un material pe care nimeni nu l-a descifrat, avea mânerul cel mai ornat pe care îl văzuse vreodată, învelit cu o pânză fină, ca o mătase, încrustată cu bijuterii de toate felurile, și inscripționată cu blazonul șoimului. Pe când a pășit mai aproape, ținând mâna deasupra ei, el a simțit puternica energie ce radia din ea. Părea să pulseze. Abia mai putea respira. În doar o clipă va fi în palma lui. Sus, deasupra capului său. Strălucind în lumina soarelui pentru ca toată lumea să poată vedea.

El, Gareth, Cel Măreț.

Gareth s-a întins și a pus mâna dreaptă pe mâner, închizându-și încet degetele în jurul ei, simțind fiecare bijuterie, fiecare contur pe când îl apuca, electrizat. O energie intensă i-a radiat prin palmă, prin braț, prin corp. Nu semăna cu nimic din

ce simțise vreodată. Acesta era momentul lui. Momentul său pentru totdeauna.

Gareth nu își va asuma niciun risc: s-a întins și a pus și cealaltă mâna pe mâner. A închis ochii, respirând superficial.

Dacă e pe placul zeilor, permiteți-mi să ridic aceasta. Dați-mi un semn. Arătați-mi că eu sunt Regele. Arătați-mi că sunt menit să conduc.

Gareth s-a rugat în tăcere, așteptând un răspuns, un semn, așteptând momentul perfect. Dar secundele au trecut, zece secunde întregi, cu întregul regat privindu-l, iar el nu a auzit nimic.

Apoi, dintr-o dată, a văzut fața tatălui său, încruntându-se la el.

Gareth a deschis ochii terorizat, dorind să își șteargă imaginea din minte. Inima lui bubuia, și el a simțit că fusese o prevestire teribilă.

Era acum ori niciodată.

Gareth s-a aplecat și, cu toată puterea lui, a încercat să ridice sabia. S-a luptat cu toate forțele, până ce tot corpul i se zgudui, convulsiv.

Sabia nu se clinti. A fost ca și cum ar fi încercat să deplaseze chiar temelia pământului.

Gareth a încercat mai tare încă, cu tot mai multă forță. În cele din urmă, el gemea și țipa în mod vizibil.

Câteva momente mai târziu s-a prăbușit.

Sabia nu se mișcase nici de-un deget.

Un suspin șocat s-a răspândit în întreaga cameră în timp ce el a lovit solul. Mai mulți consilieri s-au grăbit să-i vină în ajutor, să verifice dacă era bine, iar el i-a împins cu violență. Jenat, s-a ridicat, aducând-se înapoi pe propriile picioare.

Umilit, Gareth s-a uitat în jur la supușii săi, căutând să vadă cum îl vor privi acum.

Ei se îndepărtau deja, părăseau deja camera. Gareth putea vedea dezamăgirea pe fețele lor, putea vedea că el a fost doar un alt spectacol eșuat în ochii lor. Acum toți știau, fiecare dintre ei, că el nu era adevăratul lor rege. Nu era membrul familiei

MacGil menit și ales. Nu era nimic. Doar un alt prinț care a uzurpat tronul.

Gareth se simțea arzând de rușine. Nu se simțise niciodată mai singur decât în acel moment. Tot ce-și imaginase, din copilărie, fusese doar o minciună. O iluzie. Crezuse în propria sa fabulație.

Și ea l-a zdrobit.

CAPITOLUL ȘASE

Gareth pășea în sus și în jos prin camera sa, cu mintea refuzând să priceapă, uimit de eșecul său în a ridica sabia, încercând să cuprindă ramificațiile. Se simțea amorțit. Abia îi venea să creadă că a fost atât de prost încât să încerce să ridice sabia, Sabia Dinastiei, pe care niciun MacGil nu a putut să o ridice de șapte generații. De ce a crezut că el ar fi mai bun decât strămoșii săi? De ce a presupus că el ar fi diferit?

Ar fi trebuit să știe. Ar fi trebuit să fie prudent, nu ar fi trebuit să se supraestimeze niciodată. El ar fi trebuit să fie mulțumit cu a avea pur și simplu tronul tatălui său. De ce a trebuit să forțeze?

Acum, toți supușii lui știau că nu era el Alesul; acum domnia sa va fi afectată de acest lucru; acum, probabil, ei ar avea mai multe motive să-l suspecteze de moartea tatălui său. El a văzut că toată lumea se uită deja diferit la el, ca și cum el ar fi fost o fantomă mergătoare, ca și cum ei s-ar fi pregătit deja pentru următorul rege ce va să vină.

Mai rău decât asta, pentru prima dată în viaţa lui, Gareth se simţea nesigur de el însuşi. Întreaga sa viață, el și-a văzut destinul clar. Fusese sigur că îi era menit să ia locul tatălui său, să domnească și să mânuiască sabia. Încrederea lui era zguduită până-n inimă. Acum, el nu mai era sigur de nimic.

Cel mai rău dintre toate, nu se putea opri din a vedea acea imagine a feței tatălui său, cea care apăruse chiar înainte de a încerca să o mânuiască. Oare asta era răzbunarea lui?

"Bravo", s-a auzit o voce înceată, sardonică.

Gareth se răsuci, șocat că mai era cineva cu el în această cameră. A recunoscut vocea imediat; era o voce cu care devenise prea familiarizat de-a lungul anilor, și una pe care ajunsese să o disprețuiască. Era vocea soției sale.

Helena.

Stătea acolo, într-un colț îndepărtat al camerei, observându-l, în timp ce își fuma pipa cu opiu. Ea inhală profund, ținu fumul în interior, apoi îl lăsă încet să iasă. Ochii ei erau injectați, iar el a putut vedea că fumase prea mult.

"Ce faci aici?", a întrebat el.

"Aceasta este camera mea nupțială la urma urmei," a răspuns ea. "Pot face orice vreau aici. Sunt soția și regina ta. Nu uita. Domnesc în acest regat la fel de mult ca și tine. Și, după dezastrul de azi, aș folosi termenul *domnie* foarte vag, într-adevăr."

Fața lui Gareth ardea de roșie ce era. Helena a avut întotdeauna un fel de a-l lovi cu cea mai josnică lovitură posibilă, și în momentul cel mai nepotrivit. El o disprețuia mai mult decât pe orice femeie din viața lui. Putea concepe cu greu că a fost de acord să se căsătorească cu ea.

"Chiar așa?" scuipă Gareth, întorcându-se și mergând spre ea, clocotind. "Uiți că eu sunt Regele, târfă, și aș putea pune să fii închisă, la fel ca pe oricine altcineva din împărăția mea, indiferent dacă ești sau nu soția mea."

Ea a râs de el, pufnind batjocoritor.

"Și apoi ce?", s-a răstit ea. "Să-ți lași noii supuși să se întrebe despre sexualitatea ta? Nu, mă îndoiesc foarte mult. Nu în lumea intrigilor lui Gareth. Nu în mintea celui caruia îi pasă mai mult decât oricui altcuiva de felul cum îl percep oamenii. "

Gareth se opri în fața ei, realizând că ea avea o abilitate de a vedea prin el care-l enerva până-n măduva oaselor. I-a înțeles amenințarea și și-a dat seama că cearta cu ea nu i-ar face niciun bine. Așa că el doar stătea acolo, în liniște, așteptând, cu pumnii strânși.

"Ce naiba vrei?", a spus încet, încercând să se controleze, să nu facă ceva negândit. "Tu nu vii la mine dacă nu vrei ceva."

Ea a râs, un râs batjocoritor, aspru.

"Voi lua orice doresc. Nu am venit să îți cer ceva. Ci mai degrabă să-ți spun ceva: întregul tău regat tocmai a asistat la eșecul tău de a mânui sabia. Unde ne duce asta?"

"Ce vrei să spui cu *ne*?", a întrebat el, gândindu-se încotro țintea ea.

"Poporul tău știe acum ceea ce eu am știut dintotdeauna: că ești un ratat. Că tu nu ești Alesul. Felicitări. Măcar acum e oficial."

El se încruntă înapoi.

"Tatăl meu nu a reușit să mânuiască sabia. Asta nu l-a împiedicat să domnească în mod eficient ca Rege."

"Dar aceasta i-a afectat domnia," a izbucnit ea. "Fiecare moment din ea."

"Dacă ești atât de nefericită cu incapacitățile mele," a izbucnit Gareth exasperat, "de ce nu părăsești pur și simplu acest loc? Părăsește-mă! Părăsește batjocura noastră de căsătorie. Sunt Rege acum. Nu mai am nevoie de tine."

"Mă bucur că ai deschis acest subiect", a spus ea, "pentru că este tocmai motivul pentru care am venit. Vreau să pun capăt în mod oficial căsătoriei noastre. Vreau un divorț. Există un bărbat pe care îl iubesc. Un *adevărat* bărbat. Unul dintre cavalerii tăi, de fapt. El e un războinic. Suntem îndrăgostiți, o dragoste adevărată. Spre deosebire de orice altă iubire pe care am avut-o vreodată. Divorțează de mine, ca să mă pot opri din a continua în secret această aventură. Vreau ca dragostea noastră să fie publică. Și vreau să mă căsătoresc cu el."

Gareth se uită la ea, șocat, simțindu-se golit, ca și cum un pumnal tocmai îi fusese înfipt în piept. De ce a trebuit Helena să răbufnească? De ce acum, dintre toate momentele? Era prea mult pentru el. Se simțea ca și cum lumea îl lovea în timp ce era căzut jos.

În ciuda propriei voințe, Gareth a fost surprins să realizeze că el avea unele sentimente profunde pentru Helena, pentru că atunci când a auzit cuvintele ei reale, cerând un divorț, i s-a întâmplat ceva. L-au supărat. În ciuda propriei voințe, aceasta l-a făcut să-și dea seama că nu dorea să divorțeze de ea. Dacă ar fi venit de la el, era un lucru; dar dacă a venit de la ea, era altceva. El nu dorea ca ea să-și aibă drumul ei, și nu atât de ușor.

Cel mai mult dintre toate, se întreba cum va influența un divorț domnia lui. Un Rege divorţat ar ridica prea multe întrebări. Și în ciuda propriei voințe, el s-a trezit că este gelos pe acest cavaler. Și indignat că ea își băga nasul în lipsa lui de bărbăție. Vroia răzbunare. Pe amândoi.

"Nu îl poți avea", a izbucnit el. "Ești legată de mine. Blocată pentru totdeauna ca soție a mea. Niciodată nu te voi lăsa liberă.

Și dacă vreodată îl voi întâlni pe acest cavaler cu care mă înșeli, voi pune să fie torturat și executat."

Helena mârâi către el.

"Nu *sunt* soția ta! Tu nu ești soțul meu. Tu nu ești un bărbat. Uniunea noastră este spurcată. Așa a fost încă din ziua în care a fost făurită. A fost un parteneriat aranjat pentru putere. Întregul subiect mă dezgustă - întotdeauna a făcut-o. Și a distrus singura mea șansă de *de a fi cu adevărat* căsătorită."

Ea respiră, furia crescându-i.

"Tu îmi vei acorda divorțul, sau voi arăta întregului regat ce om ești. Tu decizi."

Cu asta Helena s-a întors cu spatele la el, a mărșăluit prin cameră și a ieșit afară pe ușa deschisă, fără măcar să se obosească să o închidă în spatele ei.

Gareth stătea singur în camera de piatră, ascultând ecoul pașilor ei și simțind cum un fior îi pătrunde în corp, fără ca el să se poată opune. Mai era ceva stabil de care s-ar fi putut sprijini?

Cum Gareth stătea acolo, tremurând, privind ușa deschisă, a fost surprins să vadă pe altcineva trecând prin ea. Abia avusese timp să înregistreze conversația sa cu Helena, pentru a putea procesa toate amenințările ei, atunci când a intrat un chip prea familiar. Firth. Obișnuita vioiciune din mersul lui dispăruse când el a intrat în cameră, nesigur, cu o expresie vinovată pe față.

"Gareth?" a întrebat el, părând nesigur.

Firth se uita la el, cu ochii mari, și Gareth putea vedea cât de rău se simțea. El *ar fi trebuit să* se simtă rău, s-a gândit Gareth. La urma urmei, Firth a fost cel care l-a îndemnat să mânuiască sabia, care l-a convins în cele din urmă, care l-a făcut să creadă că el era mai mult decât el însuși. Fără șoaptele lui Firth, cine știe? Poate Gareth nici măcar nu ar fi încercat să o mânuiască.

Gareth se întoarse spre el, clocotind. În Firth găsise în sfârșit un obiect spre care să își direcționeze toată furia. După toate, Firth a fost cel care l-a ucis pe tatăl său. A fost Firth, acest băiat prost de la grajduri, cel care l-a prins în toată această mizerie, de la început. Acum, el era doar un alt succesor ratat din neamul MacGil.

"Te urăsc", clocoti Gareth. "Și cum rămâne acum cu promisiunile tale? Cum rămâne cu încrederea ta că voi mânui sabia?"

Firth înghiți, arătând foarte nervos. Nu avea cuvinte. În mod evident, nu avea nimic de spus.

"Îmi pare rău, Domnul meu", a spus el. "M-am înșelat."

"Te-ai înșelat despre o mulțime de lucruri", a izbucnit Gareth.

Într-adevăr, cu cât Gareth se gândea mai mult la asta, cu atât mai mult își dădea seama cât de rău se înșelase Firth. De fapt, dacă nu ar fi fost Firth, tatăl său ar fi fost încă în viață astăzi și Gareth nu ar fi fost în mizeria asta. Greutatea domniei nu ar fi apăsat pe capul lui, toate aceste lucruri nu ar fi mers greșit. Gareth tânjea după zile mai simple, ca atunci când el nu era Rege, când tatăl său era în viață. El simțea o dorință bruscă a aduce totul înapoi, felul în care fuseseră lucrurile. Dar nu putea. Și îl avea pe Firth pe care să arunce vina pentru toate astea.

"Ce faci aici?" insistă Gareth.

Firth își drese glasul, evident nervos.

"Am auzit ... zvonuri ... șoapte ale servitorilor. Mi-a ajuns la urechi că fratele și sora ta pun întrebări. Au fost reperați în camerele servitorilor. Examinând jgheabul de deșeuri, căutând arma crimei. Pumnalul folosit pentru a-l ucide pe tatăl tău."

Corpul lui Gareth se răci auzind cuvintele lui. Era înțepenit de șoc și frică. Oare ziua asta putea să meargă mai rău?

Își drese glasul.

"Și ce-au găsit?", a intrebat, cu gâtul uscat, cuvintele abia ieșind.

Firth clătină din cap.

"Nu știu, Domnul meu. Tot ce știu este că ei bănuiesc ceva."

Gareth simți o ură reînnoită pentru Firth, una de care el nu se știa capabil. Dacă n-ar fi fost de felul său așa de neștiutor și de împiedicat, dacă ar fi scăpat de armă în mod corespunzător, el nu ar fi fost în această poziție. Firth îl lăsase vulnerabil.

"O să spun asta doar o singură dată", declarară Gareth, pășind mai aproape de Firth, intrând în fața lui, încruntându-se înapoi la el cu cea mai fermă privire pe care o putea aduna. "Nu

vreau să-ți mai văd fața vreodată. Mă înțelegi? Dispari din fața mea, și să nu te mai întorci. Am de gând să te deleg într-o poziție departe de aici. Și dacă vreodată mai pui din nou piciorul între zidurile acestui castel, fii sigur că voi pune să te aresteze.

"ACUM, PLEACĂ!" țipă Gareth.

Firth, cu ochii umplându-i-se de lacrimi, se întoarse și fugi din cameră, pașii lui răsunând mult timp dupa ce el a fugit pe coridor.

Gândurile lui Gareth au revenit la sabie, la încercarea lui eșuată. Nu se putea abține să nu simtă ca și cum ar fi pus în mișcare o mare calamitate pentru sine. Se simțea de parcă s-ar fi împins pe sine de pe o stâncă, iar de acum înainte, avea să se confrunte doar cu coborârea sa.

Stătea acolo, înrădăcinat în piatră, în tăcerea reverberantă din camera tatălui său, tremurând, întrebându-se ce Dumnezeu pusese în mișcare. Niciodată nu se simțise atât de singur, atât de nesigur pe el.

Oare asta era ce însemna să fii rege?

*

Gareth s-a grăbit pe scara de piatră în spirală, alergând în sus etaj după etaj, grăbindu-se în drumul său spre parapeții cei mai de sus ai castelului. Avea nevoie de aer curat. Avea nevoie de timp și spațiu să se gândească. Avea nevoie de un punct de unde să-și privească regatul de sus, de o șansa de a-și vedea curtea, poporul, și de a-și aminti că totul era *al lui*. Că, în ciuda tuturor evenimentelor de coșmar ale zilei, la urma urmei, el era încă rege.

Gareth și-a concediat însoțitorii și a fugit singur, etaj după etaj, respirând greu. S-a oprit pe unul din etaje, s-a aplecat și și-a tras sufletul. Lacrimile îi șiroiau pe obraji. El tot vedea fața tatălui său, mustrându-l, la fiecare colț.

"Te urăsc!", a strigat în gol.

Ar fi putut jura că auzit un râs batjocoritor ca răspuns. Râsul tatălui său.

Gareth trebuia să scape de acolo. S-a întors și a continuat să alerge, sprintând, până când în cele din urmă a ajuns sus. A dat buzna prin ușa, și aerul proaspăt de vară l-a lovit în față.

Respiră adânc, trăgându-și sufletul, savurând razele soarelui, în briza caldă. Își dădu jos mantia, mantia tatălui său, și o aruncă pe podea. Era prea cald - iar el nu mai vroia să o poarte.

Se grăbi spre marginea parapetului și apucă zidul de piatră, respirând greu, privind în jos spre curtea lui. Putea vedea mulțimea care nu se mai termina, ieșind de castel. Ei părăseau ceremonia. Ceremonia lui. Aproape că le putea simți dezamăgirea de aici. Arătau atât de mici. Se minună că erau toți sub controlul său.

Dar pentru cât timp?

"Domniile sunt lucruri amuzante," a venit o voce străveche.

Gareth s-a întors și l-a văzut, spre surprinderea lui, pe Argon stând acolo, la câțiva pași distanță, purtând o mantie albă cu glugă și ținându-și toiagul. Se uită la el, un zâmbet în colțul buzelor - însă ochii săi nu zâmbeau. Ei luminau, privind drept prin el, și l-au pus pe Gareth în alertă. Ei vedeau prea mult.

Erau atât de multe lucruri pe care Gareth ar fi vrut să i le spună lui Argon, să-l întrebe. Dar acum, când el deja eșuase să mânuiască sabia, nu își putea aminti nici măcar unul.

"De ce nu mi-ai spus?" a pledat Gareth, cu disperare în voce. "Ai fi putut să-mi spui că nu am fost menit să o mânuiesc. Ai fi putut să mă scapi de rușine."

"Și de ce aș fi făcut asta?" întrebă Argon.

Gareth se încruntă.

"Tu nu ești un adevărat sfătuitor al Regelui", a spus el. "L-ai fi sfătuit cu adevărat pe tatăl meu. Dar nu pe mine."

"Poate că el merita un sfat adevărat", a răspuns Argon.

Furia lui Gareth se adânci. Îl ura pe acest om. Și îl învinovățea.

"Nu te vreau în jurul meu", a spus Gareth. "Nu știu de ce te-a angajat tatăl meu, dar eu nu te vreau la Curtea Regelui."

Argon râse, un sunet gol, înfricoșător.

"Tatăl tău nu m-a angajat, băiat prost", spuse el. "Nici tatăl său înaintea lui. Am fost menit să fiu aici. De fapt, ai putea spune că eu i-am angajat *pe ei*."

Argon făcu brusc un pas înainte, și îl privi pe Gareth ca și cum i s-ar fi uitat direct în suflet.

"Poate fi același lucru spus despre tine?" întrebă Argon. "Ești menit să fii aici?"

Cuvintele lui au lovit un nerv în Gareth, trimițând un fior prin el. Era exact ce se întrebase și Gareth însuși. Gareth se întrebă dacă era o amenințare.

"Cel care domnește prin sânge va conduce prin sânge," proclamă Argon, și cu aceste cuvinte, se întoarse repede cu spatele și începu să se îndepărteze.

"Așteaptă!" țipă Gareth, acum nemaidorind ca el să plece, având nevoie de răspunsuri. "Ce vrei sa spui prin asta?”

Gareth nu se putea abține să simtă că Argon îi transmitea un mesaj, că nu va domni mult timp. El trebuia să știe dacă asta însemna.

Gareth alergă după el, dar pe când se apropia, chiar în fața ochilor lui, Argon dispăru.

Gareth se întoarse, se uită în jurul lui, dar nu văzu nimic. Auzi doar un râs gol, undeva în aer.

"Argon!" a țipat Gareth.

Se întoarse din nou, apoi se uitat în sus la cer, îngenunchind și aruncându-și capul pe spate. Țipă:

"ARGON!"

CAPITOLUL ȘAPTE

Erec mărșăluia alături de Duce, Brandt și câteva zeci de oameni din anturajul Ducelui, pe străzile întortocheate din Savaria, printr-o mulțime care tot creștea, spre casa servitoarei. Erec a insistat să o întâlnească fără întârziere, iar Ducele vroia să-i deschidă chiar el calea. Și acolo unde mergea Ducele, mergea toată lumea. Erec s-a uitat în jur la anturajul imens și în creștere, și a fost jenat, realizând că va ajunge la locuința fetei cu zeci de oameni după el.

De când o văzuse prima dată, Erec nu putuse să se gândească la mai nimic altceva. Cine era fata asta, se întreba el, care părea atât de nobilă, dar care lucra ca servitoare la curtea Ducelui? De ce fugise de el așa grabită? Cum se face că, în toți anii săi, cu toate femeile de sânge regal pe care le întâlnise, acesta era singura care îi cucerise inima?

Fiind înconjurat întreaga sa viață de persoane de sânge regal, el însuși fiul unui rege, Erec putea detecta alte persoane de os domnesc într-o clipă - și a simțit din momentul în care a observat-o că ea era de o poziție mult mai înaltă decât cea pe care o deținea. Ardea de curiozitate să știe cine era ea, de unde era, ce făcea aici. Avea nevoie de o altă șansă de a-și fixa privirea pe ea, pentru a vedea dacă el doar și-a imaginat sau dacă chiar simțea în continuare la fel.

"Servitorii mei îmi spun că ea locuiește la periferia orașului," a explicat Ducele, vorbind în timp ce mergeau. Cum mergeau, oameni de pe ambele părțile străzii deschideau obloanele și se uitau în jos, uimiți de prezența Ducelui și a anturajul său, pe străzile de rând.

"Aparent, ea este în slujba unui hangiu. Nimeni nu îi știe originea, de unde a venit. Tot ce se știe este că a ajuns în orașul nostru într-o zi, și a devenit aservită acestui hangiu. Trecutul ei este un mister, se pare."

Au cotit toți pe o altă stradă laterală, pavajul de sub ei devenind din ce în ce mai strâmb, locuințele mici tot mai apropiate una de alta și mai dărăpănate, pe măsură ce înaintau. Ducele își drese glasul.

"Am luat-o ca slujitoare la curtea mea la ocazii speciale. Este liniștită, nu bârfește. Nimeni nu știe prea multe despre ea. Erec," a spus Ducele, întorcându-se în cele din urmă spre Erec, așezând o mână pe încheietura mâinii lui,"ești sigur de asta? Această femeie, oricine ar fi ea, e doar o altă femeie de rând. Poți să alegi orice femeie din regat."

Erec se uită la el cu o intensitate egală.

"Trebuie să o văd din nou pe fata asta. Nu-mi pasă cine este."

Ducele clătină din cap dezaprobator, și toți au continuat să meargă pe jos, cotind stradă după stradă, trecând prin aleile înguste și răsucite. Pe măsură ce înaintau, această zonă din Savaria devenea mai rău famată, străzile se umpleau de tot soiul de beți, erau pline de mizerie, găini și câini sălbatici umblând de colo colo. Au trecut de tavernă după taverna, țipetele mușteriilor ajungând până în stradă. Mai mulți beți s-au împleticit înaintea lor, și, pe măsură ce noaptea începea să se lase, străzile au început să fie luminate de torțe.

"Faceți loc pentru Duce!", a strigat principalul însoțitor, grăbindu-se înainte și în cele din urmă împingând beții din drum. Peste tot în susul și în josul străzii tipi dezgustători făceau loc și priveau, uimiți, cum trecea Ducele, cu Erec lângă el.

În cele din urmă, au ajuns la un han mic, umil, construit din stuc, cu un acoperiș ascuțit de ardezie. Arăta ca și cum ar putea ține poate cincizeci de mușterii în taverna de dedesubt, cu câteva camere pentru oaspeți deasupra. Ușa de la intrare era strâmbă, o fereastră era spartă, iar lampa de la intrare atârna strâmb, cu fitilul pâlpâind, cu ceară prea puțină. Strigătele beților se revărsau pe ferestre, când s-au oprit toți în fața ușii.

Cum ar putea lucra o așa fată fină într-un loc ca ăsta? se întrebă îngrozit Erec, auzind strigătele și huiduielile din interior. Inima lui s-a frânt gândindu-se la asta, la umilința pe care ea trebuia să o îndure într-un asemenea loc. *Nu e drept*, s-a gândit el. Se simțea hotărât să o salveze de acolo.

"De ce ai venit în cel mai rău loc posibil pentru a-ți alege mireasa?", a întrebat Ducele, întorcându-se spre Erec.

Și Brandt s-a întors spre el.

"Ultima șansă, prietene", a spus Brandt. "Există un castel plin de femei de sânge regal care te așteaptă."

Dar Erec clătină din cap, hotărât.

"Deschide ușa," porunci el.

Unul din oamenii Ducelui se repezi în față și o deschise. Mirosul de bere stătută ieșea în valuri, provocându-i repulsie.

În interior, oameni beți erau cocoșați peste bar, așezați de-a lungul meselor din lemn, strigând prea tare, râzând, huiduind și înghiontindu-se reciproc. Erau doar brute, Erec putea vedea asta imediat, cu burțile prea mari, cu obrajii nerași, cu hainele nespălate. Niciunul dintre ei nu era războinic.

Eric a făcut mai mulți pași în interior, căutând-o pe ea. Nu-și putea imagina că o femeie ca ea ar putea lucra într-un astfel de loc. Se întreba dacă nu cumva au ajuns la locuința greșită.

"Scuzați-mă, domnule, caut o femeie", i-a zis Erec omului care stătea lângă el, înalt și lat, cu o burtă mare, neras.

"Nu-i așa că o cauți?" a strigat omul, batjocoritor. "Ei bine, ai ajuns la locul nepotrivit! Acesta nu este un bordel. Deși există unul peste drum, și am auzit că femeile sunt bune și grăsuțe!"

Omul a inceput sa râdă, prea tare, în fața lui Erec, și câțiva dintre tovarășii lui i s-au alăturat.

"Nu caut un bordel," a răspuns fără să fie amuzat, "ci o singură femeie, una care lucrează aici."

"Trebuie să te referi atunci la servitoarea hangiului", a strigat altcineva, un alt bărbat masiv, beat. "E probabil în spate, undeva, spălând pardoselile. Păcat - aș dori să fi fost aici, în poala mea!"

Toți bărbații au început să râdă tare, copleșiți de propriile lor glume, și Erec s-a înroșit la gândul acesta. S-a simțit rușinat pentru ea. Ca ea să trebuiască să-i servească pe toți acești bărbați infecți - era o mârșăvie pe care n-o putea nici măcar concepe.

"Și tu cine ești?", a venit un alt glas.

Un bărbat a pășit înainte, mai masiv decât ceilalți, cu barba și ochii negri, încruntat, cu o falcă largă, însoțit de mai mulți bărbați dubioși. Avea mai mulți mușchi decât grăsime, și s-a apropiat amenințător de Erec, în mod clar apărându-și teritoriul.

"Încerci să-mi furi servitoarea?" a întrebat el. "Afară cu tine, atunci!"

El a păşit în faţă şi s-a întins să-l apuce pe Erec.

Dar Erec, întărit de anii de antrenament, cel mai mare cavaler al regatului, avea reflexe mai bune decât şi-ar fi putut imagina acest om. În momentul în care mâinile lui l-au atins pe Erec, el a sărit în acţiune, apucându-i încheietura mâinii într-o priză, învârtindu-l pe bărbat în jurul lui însuşi cu viteza fulgerului, apucându-l de partea din spate a cămăşii şi împingându-l de-a curmezişul camerei.

Uriaşul a zburat ca o ghiulea, şi a luat mai mulţi bărbaţi cu el, toţi prăbuşindu-se pe podeaua micii camere ca nişte popice.

Intreaga camera a devenit tăcută, căci fiecare bărbat s-a oprit şi a privit.

"LUPTĂ! LUPTĂ! "au scandat oamenii .

Hangiul, uluit, s-a împleticit înapoi în picioare şi s-a repezit spre Erec cu un strigăt.

De data aceasta Erec nu a aşteptat. El a păşit înainte pentru a-şi întâlni atacatorul, a ridicat un braţ, şi a adus cotul drept în jos pe faţa omului, rupându-i nasul.

Hangiul a dat înapoi, apoi s-a prăbuşit, aterizând în fund pe podea.

Erec a păşit înainte, l-a apucat şi, în ciuda dimensiunilor sale, l-a ridicat sus deasupra capului. A făcut câţiva paşi înainte şi l-a aruncat pe bărbat, şi acesta a zburat prin aer, dărâmând în drum jumătate din cameră.

Toţi bărbaţii din încăpere au îngheţat, oprindu-se din scandat, devenind tăcuţi, începând să realizeze că cineva special era printre ei. Brusc însă, barmanul a venit grăbit înainte, cu o sticlă mare deasupra capului, îndreptată direct spre Erec.

Erec l-a văzut venind şi avea deja mâna pe sabie, dar înainte ca Erec să o poată trage din teacă, prietenul lui Brandt a păşit înainte, alături de el, a scos un pumnal de la centură, şi i-a pus vârful la gâtul barmanului.

Barmanul s-a repezit chiar în ea şi s-a oprit brusc, cu lama pe cale să-i străpungă pielea. Stătea acolo, cu ochii larg deschişi de

frică, transpirând, cu mâna înghețată în aer pe sticlă. Camera a devenit atât de tăcută din cauza impasului că s-ar fi putut auzi un fir de păr căzând.

"Aruncă-o," a ordonat Brandt.

Barmanul a făcut aceasta, iar sticla s-a zdrobit de podea.

Erec și-a scos sabia, cu un zăngănit puternic de metal, și s-a îndreptat spre hangiu, care zăcea gemând pe podea, și a îndreptat-o spre gâtul acestuia.

"Voi spune asta doar o dată", a anunțat Erec. "Golește această cameră de toate acestea gunoaie. Acum. Cer o audiență cu doamna. Singuri".

"Ducele" a strigat cineva.

Întreaga cameră s-a întoarse și, în final, l-a recunoscut pe ducele care stătea acolo, la intrare, flancat de oamenii săi. Toți s-au grabit să-și scoată căciulile și să-și plece capetele.

"Dacă această cameră nu este goală până când am terminat de vorbit," a anunțat Ducele, "fiecare dintre cei de aici va fi dus imediat la închisoare."

Camera a izbucnit într-o agitație nebună pe când toți oamenii din interior s-au grăbit să o elibereze, trecând în viteză pe lângă Duce și ieșind pe ușa din față, lăsându-și sticlele neterminate de bere pe oriunde erau.

"Ieși și tu afară," i-a spus Brandt barmanului, coborând pumnalul, apucându-l de păr și împingându-l afară pe ușă.

Camera, care fusese atât de gălăgioasă cu câteva clipe înainte, stătea acum goală, tăcută, cu excepția lui Erec, Brandt, a Ducelui și a unei duzini dintre cei mai apropiați oameni ai săi. Ei au închis ușa în urma lor cu un pocnet răsunător.

Erec s-a întors spre hangiul așezat pe podea, încă ametit, ștergându-și sângele de la nas. Erec l-a apucat de cămașă, l-a ridicat cu ambele mâini și l-a așezat pe una din băncile goale.

"Mi-ai distrus afacerea în această noapte," a scâncit hangiul. "Veți plăti pentru asta."

Ducele făcu un pas înainte și-l pălmui.

"Pot să pun să fii ucis pentru încercarea de a-l ataca pe acest om," l-a certat Ducele. "Nu știi cine e? Acesta este Erec, cel mai

bun cavaler al regelui, campionul Cavalerilor de Argint. Dacă el alege, te poate ucide el însuși, chiar acum."

Hangiul s-a uitat la Erec, și pentru prima dată, o frică adevărată i-a traversat fața. Aproape că tremura pe scaun.

"N-am avut nicio idee. Nu v-ați anunțat sosirea. "

"Unde este ea?" a întrebat Erec, nerăbdător.

"E în spate, curățând bucătăria. Ce vrei de la ea? Ți-a furat ceva? E doar o servitoare."

Erec și-a scos pumnalul și l-a ținut la gâtul omului.

"Numește-o iar 'servitoare'," l-a avertizat Erec", și poți fi sigur că-ți voi tăia gâtul. Ai înțeles?", a întrebat el cu fermitate, ținând lama apăsată pe pielea omului.

Ochii bărbatului au fost inundați de lacrimi, și a dat încet din cap.

"Adu-o aici, și grăbește-te," i-a ordonat Erec și l-a tras, împingându-l, trimițându-l în zbor prin cameră, către ușa din spate.

Pe când hangiul a plecat, s-a auzit un zăngănit de vase din spatele ușii, strigăte îndepărtate, și apoi, câteva momente mai târziu, ușa s-a deschis și au ieșit mai multe femei, îmbrăcate în zdrențe, cu halate și bonete, acoperite cu grăsime din bucătărie. Erau trei femei mai în vârstă, pe la șaizeci de ani, iar Erec s-a întrebat pentru o clipă dacă hangiul știa despre cine vorbea el.

Și apoi, ea a ieșit - și inima lui Erec i s-a oprit în piept.

Abia mai putea respira. Era ea.

Purta un șorț, acoperit cu pete de grăsime, și își ținea capul aplecat, prea rușinată să se uite în sus. Părul ei era legat, acoperit cu o pânză, obrajii ei erau plini de murdărie - și totuși, Erec era îndrăgostit lulea de ea. Pielea ei era atât de tânără, atât de perfectă. Avea pomeții ieșiți în afară, sculptați, un nas mic acoperit cu pistrui și buze pline. Avea o frunte largă, regală, și părul blond frumos se revărsa de sub bonetă.

Aruncă o privire spre el, doar pentru o clipă, și ochii ei mari minunați, verzi și migdalați, care își schimbau culoarea în lumină, devenind albaștri-cristalini și înapoi la verde, îl țineau înrădăcinat în loc. Și-a dat seama că era și mai fascinat de ea acum decât fusese când o întâlnise prima dată.

În spatele ei a ieșit hangiul, încruntat, încă ștergându-se de sângele din nas. Fata a mers înainte ezitant, înconjurată de aceste femei mai în vârstă, spre Erec, și a făcut o reverență când a ajuns aproape. Erec s-a ridicat, în picioare în fața ei, și la fel au făcut mai mulți oameni din anturajul Ducelui.

"Domnul meu", a spus ea, vocea ei ușoară, dulce, umplând inima lui Erec. "Te rog, spune-mi ce-am făcut să te jignesc. Nu știu ce este, dar îmi pare rău pentru tot ce am făcut care să justifice prezența suitei Ducelui."

Erec zâmbi. Cuvintele ei, limbajul ei, sunetul vocii ei - toate l-au făcut să se simtă reîmprospătat. El nu ar fi vrut ca ea să se oprească din vorbit.

Erec s-a întins și i-a atins bărbia cu mâna, ridicând-o până când ochii ei blânzi i-au întâlnit pe ai lui. Inima lui a început să bată mai repede pe măsura ce se uita în ochii ei. Era ca și cum s-ar fi pierdut într-o mare de albastru.

"Doamna mea, nu ați făcut nimic care să mă ofenseze. Nu cred că veți fi vreodată în stare să mă ofensați. Nu vin aici din furie, ci din iubire. Din momentul în care v-am văzut, nu am fost în stare să mă gândesc la nimic altceva. "

Fata arăta ametită, și imediat a coborât ochii în pământ, clipind de mai multe ori. Ea își sucea mâinile, arătând nervoasă, copleșită. În mod clar nu era obișnuită cu așa ceva.

"Vă rog doamna mea, spuneți-mi. Care vă este numele?

"Alistair," răspunse ea, cu umilință.

"Alistair," repetă Erec, copleșit. Acesta era cel mai frumos nume pe care îl auzise vreodată.

"Dar eu nu știu la ce v-ar folosi să să-l știți", a adăugat ea, încet, încă privind podeaua. "Sunteți un nobil. Iar eu sunt doar o slujitoare."

"Ea este *servitoarea mea* , mai exact," a spus hangiul, păși înainte, obraznic. "Ea îmi este aservită mie. A semnat un contract cu ani în urmă. Șapte ani este ceea ce a promis. În schimb, îi dau casă și mâncare. Ea este aici de trei ani. Deci, vedeți, acest lucru este o totală pierdere de timp. Ea este a mea. E în proprietatea mea. Nu o luați pe asta de aici. Ea este a mea. Mă înțelegeți?"

Erec a simțit pentru hangiu o ură mai mare decât orice a simțit vreodată pentru un om. O parte din el se gândea să tragă sabia și să-l înjunghie în inimă, ca să termine cu el. Dar oricât de mult poate ar fi meritat-o bărbatul, Erec nu dorea să încalce legea Regelui. La urma urmei, acțiunile sale se reflectau asupra regelui.

"Legea Regelui este legea Regelui", i-a zis Erec, ferm, omului. "Nu intenționez să o încalc. Astea fiind spuse, mâine încep turnirurile. Si eu am dreptul, ca orice bărbat, să îmi aleg mireasa. Și să fie cunoscut aici și acum că o aleg pe Alistair."

Un icnet s-a răspândit în cameră, toată lumea întorcându-se unul spre celălalt, șocați.

"Asta bineînțeles," a adăugat Erec, "dacă ea consimte."

Erec s-a uitat la Alistair, cu inima bătând să-i sară din piept, în timp ce ea continua să își țină fața coborâtă spre podea. El a putut vedea că ea roșea.

"Sunteți de acord, doamna mea?", a întrebat el.

Camera a tăcut.

"Domnul meu", a spus ea încet, "nu știi nimic despre cine sunt, de unde sunt, de ce sunt aici. Și mă tem că acestea sunt lucruri pe care nu pot să vi le spun."

Erec privi înapoi, nedumerit.

"De ce nu mi-ai putea spune?"

"De la sosirea mea nu le-am spus nimănui, niciodată. Am făcut un jurământ."

"Dar de ce?" a presat el, atât de curios.

Dar Alistair doar își ținea privirea în jos, tăcută.

"Este adevărat," interveni una dintre servitoare. "Asta nu ne-a spus niciodată cine este. Sau de ce este aici. Refuză să o facă. Am încercat ani de zile."

Erec era profund nedumerit de ea - dar asta doar adăuga la misterul ei.

"Dacă eu nu pot ști cine ești, atunci nu voi ști", a spus Erec. "Îți respect jurământul. Dar asta nu va schimba afecțiunea mea pentru tine. Doamna mea, oricine ai fi, dacă va fi să câștig aceste turniruri, atunci vă voi alege ca premiul al meu. Voi,

dintre toate femeile din tot acest regat. Eu vă întreb din nou: sunteți de acord?"

Alistair ținea ochii fixați pe podea, și, cum Erec o privea, i-a văzut lacrimile curgându-i pe obraji.

Dintr-o dată, ea s-a întors și a fugit din cameră, închizând ușa în spatele ei.

Erec stătea acolo, cu ceilalți, în tăcerea uimită. Nu prea știa cum să interpreteze răspunsul ei.

"Vedeți voi acum, vă pierdeți timpul, și pe al meu", a spus hangiul. "Ea a spus nu. Dispari de aici atunci."

Erec se încruntă înapoi.

"Ea nu a spus nu," interveni Brandt. "Ea nu a răspuns."

"Ea are dreptul să-și acorde timp de gândire", a declarat Erec, în apărarea ei. "La urma urmei, sunt o mulțime de lucruri de luat în considerare. Nici ea nu mă cunoaște."

Erec stătea acolo, dezbătând ce să facă.

"Voi sta aici în seara asta", a anunțat în cele din urmă Erec. "Să-mi dai o cameră aici, mai jos pe hol de a ei. De dimineața, înainte de a începe turnirurile, o voi întreba din nou. Dacă ea consimte, și dacă voi câștiga, ea va fi mireasa mea. Dacă este așa, voi răscumpăra contractul ei de servitute de la tine, și ea va pleca de aici cu mine."

În mod clar hangiul nu-l dorea pe Erec sub acoperișul lui, dar nu îndrăznea să spună nimic; așa că s-a întors și a ieșit furtunos din cameră, trântind ușa în urma lui.

"Sunteți sigur că doriți să stați aici?", a întrebat Ducele. "Întoarceți-vă la castel cu noi."

Erec a dat din cap, grav.

"Nu am fost niciodată mai sigur de ceva în viața mea."

CAPITOLUL OPT

Thor s-a prăbușit prin aer, plonjând, căzând cu capul înainte în apele agitate ale Mării de Foc. El a intrat și s-a scufundat, a fost acoperit complet, și a fost surprins să simtă că apa era fierbinte.

Sub suprafață, Thor și-a deschis ochii pentru scurt timp - și și-a dorit să nu o fi făcut. El a surprins fragmente de tot felul de creaturi marine ciudate și urâte, mici și mari, cu fețe neobișnuite și grotești. Acest ocean mișuna cu ele. El se rugă să nu-l atace înainte de a putea ajunge în siguranță la barcă.

Thor a ieșit la suprafață cu un icnet, și s-a uitat imediat după băiatul care se înneca. L-a reperat tocmai la timp: se zbătea, scufundându-se, iar în câteva secunde, cu siguranță s-ar fi înecat.

Thor a întins mâna, l-a apucat din spate de umăr, și a început să înoate cu el, ținând capetele amândurora deasupra apei. Thor a auzit un schelălăit și un scâncet, și cum s-a întors, a fost șocat să îl vadă pe Krohn: trebuie să fi sărit după el. Leopardul înota alături de el, dând din labe spre Thor, scheunând. Thor se simțea groaznic pentru că Krohn era în asemenea pericol - dar mâinile lui erau pline și nu putea face mare lucru.

Thor a încercat să nu se uite în jurul lui, la apele fierbând roșii, la creaturile ciudate care ieșeau la suprafață și dispăreau peste tot în jurul lui. O creatură urâtă ca aspect, violetă, cu patru brațe și două capete, ieși la suprafață în apropiere, șuieră la el, apoi se scufundă, făcându-l pe Thor să tresară.

Thor s-a întors și a văzut barca cu vâsle la vreo douăzeci de metri mai departe, și a înotat spre ea frenetic, folosind un braț și picioarele, trăgându-l pe băiat. Băiatul țipa și dădea din mâini, rezistând, iar Thor se temea că l-ar putea trage în jos cu el.

"Stai liniștit!" țipă Thor aspru, sperând că băiatul îl va asculta.

În cele din urmă, el a făcut-o. Thor a fost momentan ușurat - până când a auzit un pleoscăit și a întors capul în cealaltă parte: chiar lângă el, o altă creatura ieși la suprafață, mică, cu un cap galben și patru tentacule. Avea un cap pătrat, și a înotat chiar

până la el, mârâind și tremurând. Arăta ca un șarpe cu clopoței care trăia în mare, cu excepția capului care era prea pătrat. Thor se încordă pe măsură ce se apropia, pregătindu-se să fie mușcat, - dar apoi brusc creatura a deschis gura larg și a scuipat apă de mare spre el. Thor clipi, încearcă să-și clătească ochii.

Creatura le tot dădea târcoale, înotând în cercuri în jurul lor, iar Thor își dublă eforturile, înotând mai repede, încercând să scape.

Thor făcea progrese, apropiindu-se de barcă, atunci când dintr-o dată o altă creatură a ieșit la suprafață pe cealaltă parte a lui. Era lungă și îngustă, și portocalie, cu două gheare la gură și zeci de picioare mici. Avea, de asemenea, o coadă lungă, care biciuia în toate direcțiile. Arăta ca un homar, stând în picioare. Acesta a ocolit de-a lungul marginii apei, ca un gândac de apă, și și-a croit drum mai aproape de Thor bâzâind, întorcându-se pe o parte și biciuind din coadă. Coada lui biciui brațul lui Thor, și acesta strigă de durerea înțepăturii.

Creatura trecea șuierând înainte și înapoi, lovind din nou și din nou. Thor dorea să poată trage sabia și să o atace - dar el a avea doar o mână liberă, și trebuia să înoate cu ea.

Krohn, înotând alături de el, se întoarse și mârâi la creatură, un zgomot ce ridica părul pe ceafă, și, cum Krohn înota fără teamă spre ea, a speriat fiara, făcând-o să dispară sub ape. Thor oftă cu ușurare - până creatura a reapărut brusc pe partea cealaltă a sa, și l-a biciuit din nou. Krohn se întoarse și o urmări în jurul lor, încercând să o prindă, clămpănindu-și fălcile spre ea, și ratând întotdeauna.

Thor înota din răsputeri, dându-şi seama că singura cale de ieşire din această problemă era să iasă din această mare. După ce a simțit ca și cum trecuse o eternitate, înotând mai greu decât o făcuse vreodată, a ajuns aproape de barcă, care se balansa violent pe valuri. Pe măsură ce o făcea, doi membri ai Legiunii, băieți mai mari care nu vorbeau niciodată cu Thor și colegii săi, îl așteptau acolo să-l ajute. Spre lauda lor, s-au aplecat și i-au întins o mână.

Thor l-a ajutat mai întâi pe băiat, întinzându-se și ridicându-l în sus spre barcă. Băieții mai mari l-au apucat pe băiat de brațe și l-au tras în sus.

Apoi Thor întinse mâna, îl apucă pe Krohn de stomac și îl aruncă afară din apă, în barcă. Krohn vocifera, cu toate cele patru labe zgâriind și alunecând pe barca de lemn, ud leoarcă, tremurând. El a alunecat pe fundul umed, de-a curmezișul bărcii. Apoi a sărit imediat înapoi, s-a întors și a alergat înapoi la margine, căutându-l pe Thor. Stătea acolo, privind în jos în apă, și scâncea.

Thor se întinse și apucă mâna unuia dintre băieți, și era pe cale să se tragă în barcă, când dintr-o dată a simțit cum ceva puternic și musculos i s-a înfășurat în jurul gleznei și coapsei. Se întoarse și se uită în jos, și inima i-a înghețat când văzu o creatură ca un calmar verde-aprins, înfășurând un tentacul în jurul piciorului său.

Thor strigă de durere când simți cârligele străpungându-i carnea.

Thor și-a dat seama că, dacă nu făcea ceva repede, va fi terminat. Cu mâna liberă, a ajuns până la centură, a extras un pumnal scurt, s-a aplecat și a ciopârțit tentaculul. Dar tentaculul era atât de gros, încât pumnalul nu-l putea nici măcar străpunge.

Dar l-a înfuriat. Capul creaturii s-a ivit brusc la suprafață - verde, fără niciun ochi şi cu două fălci pe gâtul său lung, una deasupra celeilalte - a deschis rândurile sale de dinţi ascuţiti şi i-a îndreptat spre Thor. Thor a simțit circulația oprindu-i-se în picior, și a știut că trebuia să acționeze rapid. În ciuda eforturilor băiatului mai mare de a-l ține, priza lui Thor aluneca, și se scufunda înapoi în apă.

Krohn scâncea și țipa, cu părul de pe spate ridicat, sprijinindu-se de parcă era gata să se năpustească în apă. Dar chiar și Krohn trebuie să fi știut că era inutil să atace creatura asta.

Unul dintre băieții mai mari a păși înainte și a țipat:

"Ferește-te!"

Thor și-a lăsat capul în jos, iar băiatul a aruncat sulița. Acesta a trecut șuierând prin aer, dar a ratat, zburând inofensiv pe lângă creatură, și s-a scufundat în apă. Creatura era prea subțire și prea rapidă.

Dintr-o dată, Krohn a sărit de pe barcă și înapoi în apă, aterizând cu fălcile deschise și dinții ascuțiți pe partea din spate a gâtului creaturii. Krohn a prins și a scuturat creatura în stânga și dreapta, fără să-i dea drumul.

Dar era o bătălie pierdută: pielea creaturii era prea dură, și era prea musculoasă. Creatura l-a aruncat pe Krohn dintr-o parte în alta, apoi în cele din urmă l-a trimis zburând în apă. Între timp, priza creaturii s-a strâns pe piciorul lui Thor; era ca un clește, și Thor simțea că pierde oxigen. Tentaculele ardeau așa de tare, că Thor se simțea ca și cum piciorul îi era pe cale de a-i fi smuls din trup.

Într-un ultimă încercare disperată, Thor a dat drumul mâinii băiatului și în aceeași mișcare s-a rotit și a pus mâna pe sabia scurtă de la centură.

Dar nu a putut-o apuca la timp; a alunecat și a căzut cu fața în jos, în apă.

Thor se simțea târât departe, tot mai departe de barcă, creatura trăgându-l în mare. Era târât înapoi, mai repede și mai repede, și cum s-a întins neputincios, a văzut barca dispărând din fața lui. Următorul lucru pe care îl știa, se simțea tras în jos, sub suprafața apei, departe în adâncurile Mării de Foc.

CAPITOLUL NOUĂ

Gwendolyn alerga în lunca deschisă, cu tatăl ei, regele MacGil, lângă ea. Era tânără, poate avea zece ani, iar tatăl ei era și el mult mai tânăr, de asemenea. Barba îi era scurtă, nearătând niciunul din semnele de fire albe pe care le va avea mai târziu în viață, iar pielea lui era lipsită de riduri, tinerească, strălucitoare. El era fericit, fără griji, și râdea din toată inima în timp ce o ținea de mână și fugea cu ea pe câmpuri. Acesta era tatăl pe care și-l amintea, tatăl pe care îl cunoștea.

El a luat-o și a aruncat-o peste umăr, învârtind-o din nou și din nou, râzând mai tare și mai tare, iar ea chicotea isteric. Se simțea atât de în siguranță în brațele lui, și își dorea ca aceste momente împreună să nu se mai termine.

Dar când tatăl ei a lăsat-o jos, s-a întâmplat ceva ciudat. Dintr-o dată, ziua a trecut de la o după-amiază însorită la amurg. Când picioarele lui Gwen au atins solul, nu mai erau pe pajiștea cu flori, ci blocați în noroi, până la gleznele ei. Tatăl ei era acum întins în noroi, pe spate, la câțiva pași de ea - bătrân, mult mai bătrân, prea bătrân - și era blocat. Chiar mai departe, zăcând în noroi, era coroana lui, strălucind.

"Gwendolyn," a icnit el. "Fiica mea. Ajută-mă."

El ridică o mână din noroi, întinzându-se spre ea, disperat.

Era copleșită de o senzație iminentă că trebuie să-l ajute, și a încearcat să se ducă la el, să-l apuce de mână. Dar picioarele ei nu se clinteau. S-a uitat în jos și a văzut noroiul din jurul ei întărindu-se, uscându-se, crăpând. Ea se mișcă și se contorsionă, încercând să se elibereze.

Gwen clipi și se pomeni stând pe parapetele castelului, privind în jos la Curtea Regelui. Ceva era în neregulă: cum privea în jos, ea nu a văzut splendoarea obișnuită și festivitățile, ci mai degrabă un cimitir întins. Acolo unde odată era așezată splendoarea strălucitoare a Curții Regelui erau acum morminte proaspete cât puteai vedea cu ochii.

A auzit un târșâit de picioare, și inima ei s-a oprit în piept când s-a întors și a văzut un asasin, purtând o mantie neagră cu

glugă, apropiindu-se de ea. El a sprintat spre ea, și-a tras gluga înapoi, dezvăluind o față grotescă, cu un ochi lipsă, cu o cicatrice groasă, zimţată peste orbita goală. El a mârâit, a ridicat o mână şi a ridicat un pumnal sclipitor, cu mânerul strălucind roșu.

El se mişca prea repede, şi ea nu putea reacţiona la timp. S-a pregătit, știind că era pe cale să fie ucisă, pe când el cobora pumnalul în jos cu toată forța.

S-a oprit brusc, doar la câțiva centimetri de fața ei, şi ea a deschis ochii pentru a-l vedea pe tatăl ei, în picioare acolo, un cadavru, prinzând în aer încheietura mâinii bărbatului. El a strâns mâna omului până când a dat drumul pumnalului, apoi l-a ridicat pe bărbat pe umăr şi l-a aruncat de pe parapet. Gwen i-a ascultat ţipetele în timp ce el a plonjat peste margine.

Tatăl ei s-a întors şi s-a uitat la ea; el i-a apucat ferm umerii cu mâinile lui descompuse şi a purtat o expresie severă.

"Nu ești în siguranță aici," a avertizat-o el. "Nu ești în siguranţă!" a strigat el, mâinile sale înfigându-se mult prea ferm în umerii ei, făcând-o să țipe.

Gwen s-a trezit țipând. S-a ridicat în șezut în pat, privind prin camerei ei, aşteptând un atacator.

Dar nu a văzut nimic, doar tăcere - tăcerea groasă, nemișcată, care precede zorii.

Transpirând, respirând greu, ea a sărit din pat, îmbrăcată în dantela ei de noapte, şi a măsurat camera cu pasul. S-a grăbit spre un bazin mic de piatră şi și-a dat cu apă pe faţa, iar şi iar. S-a rezemat de perete, a simțit piatra rece pe picioarele goale în această dimineaţă caldă de vară, şi a încercat să se adune.

Visul păruse prea real. Ea a simţit că a fost mai mult decât un vis - un veritabil semnal de alarmă de la tatăl său, un mesaj. A simţit nevoia urgentă să părăsească Curtea Regelui, imediat, şi să nu se mai întoarcă niciodată.

Știa că era ceva ce nu putea face. Trebuia să se adune, să-și pună gândurile în ordine. Dar de fiecare dată când clipea, vedea faţa tatălui ei, simţea avertismentul lui. Trebuia să facă orice pentru a se descotorosi de vis.

Gwen s-a uitat şi a văzut primul soare abia începând să crească, şi s-a gândit la singurul loc care ar ajuta-o să își recapete calmul: Râul Regelui. Da, trebuia să se ducă acolo.

*

Gwendolyn s-a cufundat iar și iar în izvoarele reci ca gheața ale Râului Regal, ținându-se de nas și scufundându-și capul sub apă. S-a așezat în piscina mică, sculptată natural în piatră, ascunsă în izvoarele de sus, pe care o găsise și o frecventase încă de când era o copilă. Și-a ținut capul sub apă și a zăbovit acolo, simțind curenții reci trecându-i prin păr, pe scalp, simțind că îi spală și îi curăță corpul gol.

Ea a găsit într-o zi acest loc retras, ascuns în mijlocul unui mănunchi de copaci, sus pe munte, un mic platou unde curenții râului încetineau și creaseră o piscină care era adâncă și nemișcată. Deasupra ei, râul se prelingea în interior și sub ea, continua să se scurgă - și totuși aici, pe acest platou, apele aveau doar o urmă de curent. Piscina era adâncă, pietrele netede, și locul atât de bine ascuns, încât ea putea face baie goală fără grijă. Venea aici aproape în fiecare dimineață, în timpul verii, pe când soarele se ridica, pentru a-și clarifica mintea. Mai ales în zilele ca cea astăzi, când visele o bântuiau, așa cum făceau de multe ori, era locul ei de refugiu.

Era atât de greu pentru Gwen să știe dacă fusese doar un vis, sau ceva mai mult. Cum putea ea să știe când un vis era un mesaj, un semn? Să știe dacă era doar mintea ei care-i juca feste, sau dacă îi era dată o șansă să ia măsuri?

Gwendolyn ieși la suprafață să ia aer, inspirând dimineața caldă de vară, auzind păsările ciripind în copaci, peste tot în jurul ei. S-a rezemat de stâncă, corpul ei scufundat până la gât, stând pe o terasă naturală în apă, gândindu-se. A ridicat mâinile și și-a stropit fața, apoi și-a trecut mâinile prin părul lung, blond-roșcat. S-a uitat în jos, la suprafața de cristal a apei, care reflecta cerul, al doilea soare, care începea deja să crească, copacii care se arcuiau peste apă, și propria ei față. Ochii ei migdalați, strălucind albastru, se uitau înapoi la ea din reflexia unduitoare. Putea vedea ceva din tatăl său în ei. Se întoarse, gândindu-se din nou la visul ei.

Știa că era periculos pentru ea să rămână la Curtea Regelui după asasinarea tatălui ei, cu toți spionii, toate intrigile - și, mai ales, cu Gareth rege. Fratele ei era imprevizibil. Răzbunător. Paranoic. Și, foarte, foarte gelos. El vedea pe toată lumea ca pe o amenințare - mai ales pe ea. Orice se putea întâmpla. Știa că nu era în siguranță aici. Nimeni nu era.

Dar ea nu era una care să fugă. Avea nevoie să știe sigur cine era ucigașul tatălui ei, și dacă era Gareth, nu putea fugi până când nu l-ar fi adus în fața justiției. Știa că spiritul tatălui ei nu s-ar odihni până când oricine l-a ucis nu ar fi fost prins. Justiția a fost strigătul lui de adunare toată viața, iar el, dintre toți oamenii, merita să aibă parte de ea în moarte.

Gwen s-a gândit din nou la întâlnirea ei și a lui Godfrey cu Steffen. Ea era sigură că Steffen ascundea ceva, și se întreba ce era. O parte din ea a simțit că el ar putea să-și deschidă sufletul singur în timp. Dar dacă el nu ar face-o? Ea a simțit o urgență să-l găsească pe ucigașul tatălui ei - dar nu știa unde să mai caute.

În cele din urmă Gwendolyn s-a ridicat de pe locul ei de sub apă, a urcat pe țărm goală, tremurând în aerul dimineții, s-a ascuns în spatele unui copac gros, și s-a întins să-și ia prosopul de pe o ramură, așa cum făcea întotdeauna.

Dar, când s-a întins după prosop, a fost șocată să descopere că acesta nu era acolo. Stătea acolo, goală, udă, și nu putea înțelege. Era sigură că îl atârnase acolo, așa cum făcea întotdeauna.

Cum stătea acolo, uimită, tremurând, încercând să înțeleagă ce s-a întâmplat, brusc, a simțit mișcare în spatele ei. S-a întâmplat atât de repede - o începătoșare - și o clipă mai târziu, inima ei s-a oprit, când și-a dat seama că un bărbat stătea în spatele ei.

S-a întâmplat mult prea repede. În câteva secunde bărbatul, purtând o mantie neagră și glugă, la fel ca în visul ei, era în spatele ei. El a apucat-o din spate, a întins o mână osoasă și i-a pus-o peste gură, oprindu-i strigătele, în timp ce o ținea strâns. A întins cealaltă mâna și apucat-o de talie, trăgând-o aproape și ridicând-o de pe sol.

Ea a lovit în gol, încercând să țipe, până când el a așezat-o jos, ținând-o în continuare strâns. A încercat să se elibereze din strânsoarea lui, dar era prea puternic. El a întins mâna și Gwen a văzut că ținea un pumnal cu un mâner roșu strălucitor - la fel ca în visul ei. Fusese un avertisment, până la urmă.

Ea a simțit lama presată pe gât, și el o ținea atât de strâns încât, dacă s-ar fi mișcat în orice direcție, gâtul ei ar fi fost tăiat. Lacrimi i-au curs pe obraji în timp ce se lupta sa respire. Era atât de furioasă pe sine însăși. Fusese atât de proastă. Trebuia să fi fost mai atentă.

"Îmi recunoști fața?", a întrebat el.

S-a aplecat în față și ea i-a simțit suflarea fierbinte, oribilă, pe obraz, și i-a văzut profilul. Inima ei s-a oprit - era aceeași față din visul ei, omul cu ochiul lipsă și cu cicatricea.

"Da", a răspuns ea, cu vocea tremurândă.

Era un chip pe care-l știa prea bine. Ea nu-i știa numele, dar știa că el era o gorilă. Un tip de condiție joasă, unul dintre mai mulți care se învârteau în jurul lui Gareth încă de când era copil. El era mesagerul lui Gareth. Gareth îl trimitea la oricine dorea să îl sperie - sau să-l tortureze, sau să-l omoare.

"Ești câinele fratelui meu", a șuierat înapoi spre el, sfidătoare.

El a zâmbit, dezvăluind dinți lipsă.

"Eu sunt mesagerul lui", a spus el. "Și mesajul meu vine cu o armă specială, pentru a vă ajuta să vi-l amintiți. Mesajul lui pentru tine, astăzi, este să te oprești din a pune întrebări. Acesta este unul pe care îl vei ști bine, pentru că atunci când am terminat cu tine, cicatricea pe care o voi lăsa pe acest chip frumos al tău te va face să îți amintești întreaga viață."

El a pufnit, apoi a ridicat cuțitul și a început să-l aducă în jos spre fața ei.

"NU!" țipă Gwen.

S-a pregătit pentru tăietura care îi va schimba viața.

Dar când lama a coborât, ceva s-a întâmplat. Dintr-o dată, o pasăre a țipat, a năvălit direct din cer, s-a repezit în picaj direct spre bărbat. S-a uitat în sus și a recunoscut-o în ultima secundă:

Estopheles.

A năvălit în jos, cu ghearele scoase, și i-a zgâriat fața bărbatului în timp ce acesta cobora pumnalul.

Lama tocmai începuse să taie obrazul lui Gwen, înțepând-o dureros, atunci când a schimbat brusc direcția; bărbatul a țipat, scăpând lama și ridicându-și mâinile. Gwen a văzut un fulger de lumină albă pe cer, soarele strălucind în spatele ramurilor, și, cum Estopheles s-a îndepartat, pur și simplu a știut că tatăl ei trimisese șoimul.

Nu a pierdut timpul. S-a răsucit, s-a lăsat pe spate și, așa cum au învățat-o antrenorii ei să facă, l-a lovit tare pe bărbat în plexul solar, țintind perfect cu picioarele goale. El s-a înclinat pe o parte, simțind puterea picioarelor ei pe măsură ce ea lovea prin el. Îi fusese repetat de nenumărate ori, încă de când era mică, că nu trebuia să fie puternică pentru a se apăra de un atacator. Ea trebuia doar să folosească cei mai puternici mușchi ai ei - coapsele. Și să țintească precis.

Cum bărbatul stătea acolo, aplecat, ea a făcut un pas înainte, l-a prins de părul de pe ceafă și a ridicat genunchiul - din nou, cu acuratețe maximă - și l-a conectat perfect cu puntea lui nazală.

A auzit un sunet mulțumitor de rupere și i-a simțit sângele cald țâșnind, curgându-i peste picior, pătând-o; în timp ce el a căzut la pământ, a știut că i-a rupt nasul.

Știa că ar fi trebuit să-l lichideze, să ia pumnalul și să i-l înfigă în inimă.

Dar ea a stat acolo, goală, iar instinctul ei a fost să se îmbrace și să plece de acolo. Nu dorea sângele lui pe mâinile ei, oricât de mult ar fi meritat-o.

Deci, în loc de asta, s-a aplecat și a ridicat lama lui, a aruncat-o în râu, și și-a înfășurat hainele în jurul ei. S-a pregătit să fugă, dar înainte de a o face, s-a întors înapoi, s-a încordat, și l-a lovit cât putea de tare în vintre.

El a strigat în durere, și s-a ghemuit într-o minge, ca un animal rănit.

În interior ea tremura, simțind de cât de aproape a fost de a fi ucisă, sau cel puțin mutilată. A simțit tăietura înțepându-i obrazul, și și-a dat seama că, probabil, va rămâne cu o cicatrice,

indiferent cât de mică Se simțea traumatizată. Dar nu l-a lăsat să vadă asta. Deoarece, în același timp, ea a simțit, de asemenea, o nouă forță izvorând din ea, puterea tatăl ei, a șapte generații de regi MacGil. Și, pentru prima dată, și-a dat seama că și ea era, de asemenea, puternică. La fel de puternică precum frații ei. La fel de puternică precum oricare dintre ei.

Înainte de a se întoarce, ea s-a aplecat aproape pentru ca el să o poată auzi printre gemete.

"Vino lângă mine, din nou, "mormăi ea către bărbat, "și te voi ucide eu însămi."

CAPITOLUL ZECE

Thor se simțea supt în jos sub apă și știa că, în câteva momente, va fi tras în adâncuri și înecat - dacă nu era mâncat mai întâi de viu. El s-a rugat cu toate forțele.

Te rog, nu mă lăsa să mor acum. Nu aici. Nu în acest loc. Nu ucis de această creatură.

Thor a încercat să-și convoace puterile, oricare ar fi fost ele. A încercat cu tot ce avea, și-a dorit ca energia specială să curgă prin el, pentru a-l ajuta să învingă această creatură. El a închis ochii și a voit ca ele să funcționeze.

Dar nu au venit când le-a chemat. Nu s-a întâmplat nimic. El era doar un băiat obișnuit, fără putere, la fel ca toți ceilalți. Unde îi erau puterile când avea nevoie de ele cel mai mult? Erau oare reale? Sau în toate celelalte dăți a fost doar noroc?

În timp ce începea să-și piardă cunoștința, o serie de imagini i-au fulgerat prin minte. El l-a văzut pe regele MacGil, ca și cum ar fi fost acolo cu el, veghind asupra lui; l-a văzut pe Argon; și apoi a văzut-o pe Gwendolyn. Ultimul chip a fost cel care i-a dat un motiv pentru a trăi.

Dintr-o dată, Thor auzit un pleoscăit în spatele lui, apoi a auzit țipătul creaturii. S-a întors, chiar înainte de a coborî sub suprafața apei, și l-a văzut pe Reece în apă lângă el. Sabia-i era trasă, și ținea în mână capul retezat al creaturii. Capul creaturii, desprins de corpul ei, a continuat să țipe, pe când sângele galben țâșnea din corpul ei.

Încet, Thor a simțit priza de pe piciorul lui relaxându-se, în timp ce Reece s-a întins si a smuls-o, eliberându-l. Piciorul lui Thor se simțea ca și cum ar fi fost pe foc, și el a sperat și s-a rugat să nu-i fi provocat o rană permanentă.

Thor a simțit brațul lui Reece în jurul umerilor săi, și s-a simțit tras înapoi spre barcă. Thor a clipit, pierzându-și și recăpătându-și cunoștința, văzând vag imensele valuri care se rostogoleau pe marea zbuciumată, simțindu-le cum se ridică și se prăbușesc peste tot în jurul lui.

Au reușit, și Thor s-a simțit ridicat sus și în barcă, ceilalți băieți trăgându-i pe el și pe Krohn la bord. Reece a aterizat în barcă lângă el, și, în cele din urmă, toți erau în siguranță.

Thor stătea acolo, pe podeaua bărcii, respirând greu, barca ridicându-se și căzând în mare, valurile spărgându-se peste tot în jurul lor.

"Ești bine?" l-a întrebat Reece, aplecat peste el.

Thor s-a uitat în sus și l-a văzut pe Krohn aplecat peste el, apoi a simțit cum i-a lins fața. Thor a întins mâna și i-a mângâiat blana udă. Thor a apucat mâna lui Reece și s-a ridicat în șezut, încercând să se orienteze.

S-a uitat în jos, la piciorul lui și a văzut că creatura lăsase urme, care ardeau prin haine, un crac al pantalonilor era acum doar bucăți de cârpă. A putut vedea semnele rotunde unde se lipise de el, și le-a frecat, simțind micile urme rămase. Dar acum că tentaculul nu mai era pe el, arsura se disipa cu fiecare secundă. A încercat să-și îndoaie genunchiul și a putut să o facă. Din fericire, nu era așa de rău cum ar fi putut fi, și părea să se vindece rapid.

"Îți sunt dator," a spus Thor, zâmbindu-i lui Reece.

Reece i-a zâmbit înapoi.

"Cred că suntem chit."

Thor s-a uitat în jur și a văzut mai mulți dintre băieții mai în vârstă vâslind, încercând să preia controlul bărcii care se zguduia violent printre valuri.

"AJUTOR!", a venit un strigăt.

Thor s-a întors și s-a uitat înapoi la barca mare și a văzut mai mulți băieți sărind de pe margine - sau fiind împinși din ea de către Kolk și ceilalți comandanți. Printre aceștia i-a văzut pe O'Connor, pe Elden și pe gemeni. Toți au aterizat în apă, stropind, și se agitau acolo, dând violent din brațe. Unii erau înotători mai buni decât alții. Creaturi de toate culorile, formele și dimensiunile au apărut în apele din jurul lor.

"AJUTOR" țipă din nou un băiat, în timp ce o creatură lată, solzoasă și plată s-a întors pe o parte și și-a șfichiuit înotătoarele spre el.

Reece a traversat barca, a luat un arc și săgeți, și a țintit în jos spre apă, trăgând în creaturi. A ratat.

Dar i-a dat lui Thor o idee, și acesta a sărit în acțiune. Thor s-a uitat în jos și a fost încântat să își vadă praștia de încredere încă prinsă la centură; el a introdus o piatră netedă din punga lui în ea, a țintit și a aruncat.

Piatra a zburat prin aer și a lovit creatura drept în cap, doborând-o de pe membrul Legiunii și făcând-o să înoate departe.

Thor a auzit un alt strigăt și s-a întors pentru a-l vedea pe O'Connor cu o altă creatură cocoțată pe spinare. Această fiară arăta ca o broască, dar era neagră, cu puncte albe, și de zece ori mai mare. Limba ei lungă îi ieșea din gură și aluneca în jos spre gâtul lui O'Connor. Scotea un zgomot ciudat ca un mârâit, și și-a deschis fălcile larg. O'Connor a privit peste umăr terorizat.

Peste tot în jurul lui O'Connor, băieți trăgeau săgeți spre ea, dar ratau. Thor a plasat o piatră, s-a lăsat pe spate, a țintit și a aruncat-o.

A fost o lovitură perfectă. Creatura a scos un zgomot ciudat, guițat, iar apoi s-a întors și s-a uitat urât la Thor. A șuierat și apoi, spre șocul lui Thor, s-a întors și a sărit drept spre el.

Thor nu putea să creadă cât de departe putea sări această creatură: a trecut zburând prin aer, cu picioarele desfăcute larg, țintind direct spre fața lui.

Thor și-a reîncărcat imediat praștia și a tras din nou.

A lovit creatura exact la timp, chiar înainte să ajungă la barcă. Piatra a lovit-o în mijlocul saltului, și a aruncat-o în jos, scufundând-o în ape.

Thor a respirat adânc.

"FEREȘTE-TE!", s-a auzit un țipăt.

Thor s-a întors tocmai la timp pentru a vedea un val uriaș care venea de nicăieri prăbușindu-se peste barcă. Thor a ridicat mâinile și a țipat - dar era prea târziu. I-a înghițit pe toți.

Pentru o clipă, Thor a fost sub apă. Valul le-a scufundat barca, a zgâlțâit-o violent, apoi a dispărut la fel de repede.

Au ieșit toți la aer, cu barca încă intactă, legănându-se înapoi la suprafață. Thor a icnit, tușind și scuipând apa sărata așa cum

făceau și ceilalți din jurul lui. Din fericire, barca lor era mare, și acel val fusese în mare parte doar spumă. Thor s-a uitat în jur și l-a reperat pe Krohn, agățându-se de margine, și s-a grăbit spre el și l-a apucat, chiar înainte să alunece.

Barca lor a revenit la normal, Thor s-a întors și a văzut că se îndreptau înspre insulă. Erau aproape de țărm, cel mult la douăzeci de pași, fapt care i-a adus un sentiment de ușurare.

Dar, în același timp, el și-a dat seama că malul era compus parcă dintr-un teren minat, format din bolovani zimțați. Nu era niciun loc sigur, lin, unde să acosteze. Valuri uriașe se înălțau și se spărgeau de stânci. Dintr-o dată a venit un alt val, barca lor a fost ridicată sus, și toți băieții din barca au țipat deodată când s-au prăbușit jos, direct în stânci.

Nu era timp să reacționeze. O clipă mai târziu, întreaga lor barcă s-a spulberat de stânci, impactul fiind suficient de puternic pentru a-i zgâlțâi falca lui Thor, în timp ce barca lor se spărgea în bucăți. Toți băieții au fost aruncați din barcă.

Thor a zburat peste cap și s-a trezit înapoi în apă, marea roșie și agitată peste tot în jurul lui, dând din brațe și picioare, încercând să se orienteze. De această dată Krohn era lângă el, și Thor a reușit să se întindă și să-l apuce. Un alt val a venit și i-a luat, și i-a trântit.

Thor s-a ferit și abia a evitat aterizarea pe vârful unei stânci ascuțite. Dar venea un alt val, și el știa că trebuia să facă ceva repede.

A zărit un bolovan mai plat decât ceilalți și a înotat într-acolo. L-a atins exact când un val se retrăgea și a încercat să se urce pe el; dar era acoperit de un mușchi vâscos, și nu putea menține priza. Un alt val a venit și l-a împins, frecându-i stomacul de bolovan, dar, de asemenea, ridicându-l destul de sus pentru a ajunge pe partea plată.

În cele din urmă ajuns în partea de sus a stâncii, Thor s-a întors și a cercetat apa căutându-l pe Reece. L-a văzut, dând din mâini jos, și s-a repezit în josul bolovanului și s-a întins să-l apuce. Dar nu reușea să ajungă la el.

"Arcul tău!" a strigat Thor.

Reece a înțeles - a întins mâna la spate și și-a tras arcul și i-a întins un capăt lui Thor. Thor l-a apucat și l-a folosit pentru a-l trage sus pe stâncă. A ajuns în siguranță, chiar înainte ca un alt val să se prăbușească peste el.

"Mulțumesc", a spus Reece, zâmbind. "Acum îți sunt eu dator."

Thor a zâmbit înapoi.

Cei doi s-au întors și Thor l-a ridicat pe Krohn și l-a băgat în cămașă pe când săreau spre partea de sus a stâncii de lângă, apoi pe partea de sus a următoarei stânci. Ei au mers așa, din bolovan în bolovan, ajungând tot mai aproape de țărm, până când în cele din urmă Thor a alunecat de pe unul și s-a dus de-a rostogolul în mare. Dar acum era aproape de țărm, iar când a venit următorul val, l-a propulsat chiar mai departe, și s-a găsit în stare să stea în picioare, cu apa până la brâu. Și-a făcut drum spre mal, o fâșie mică, îngustă, de nisip negru, și un ultim val l-a izbit în spate și l-a propulsat până la capăt.

Thor s-a prăbușit pe nisip, cu Reece lângă el, cu Krohn sărindu-i din cămașa și întinzându-se și el. Thor era epuizat fizic și mental. Dar reușise.

S-a ridicat și s-a întors și și-a văzut colegii, membri ai Legiunii, în apă, toți făcându-și drum spre mal, cu valurile spărgându-li-se în spate, ajungând pe mal peste tot în jurul lui. Unii au mers pe urmele lui, sărind din bolovan în bolovan; alții au fost doar aruncați de valuri, ținându-se bine și făcând tot posibilul pentru a evita stâncile. I-a putut vedea pe O'Connor, pe Elden, pe gemeni și pe alți băieți pe care i-a recunoscut, și a fost ușurat că erau bine.

Thor s-a întors în cealaltă parte și s-a uitat în sus la stâncile abrupte din spatele lui, ridicându-se drept în sus spre cer, care duceau la insulă, undeva acolo sus.

"Acum ce facem?", l-a întrebat pe Reece, dându-și seama că erau blocați pe această fâșie îngustă, stâncoasă, de țărm.

"Urcăm" a răspuns Reece.

Thor a examinat din nou stâncile; ele se ridicau la peste treizeci și cinci de metri, și arătau umede, acoperite în spuma oceanului. Nu vedea cum ar fi fost posibil.

"Dar cum?" a întrebat Thor.

Reece ridică din umeri.

"Nu avem de ales. Nu putem sta aici. Această plajă este prea îngustă, iar fluxul este în creștere, în curând vom fi înghițiți de valuri dacă nu ne mișcăm."

Valurile invadau deja fâșia mică de plaja îngustând-o, iar Thor știa că el avea dreptate: nu aveau prea mult timp de pierdut. Nu avea nicio idee cum s-ar putea cățăra pe acea stâncă, dar știa că trebuiau să încerce. Nu era nicio altă opțiune.

Thor l-a îndesat pe Krohn înapoi în cămașă, s-a întors spre peretele de stâncă, și-a băgat mâinile în orice colțuri și crăpături putea prinde, a găsit niște puncte de sprijn pentru picioare, și a început să se cațere drept în sus. Lângă el, Reece a făcut la fel.

Era incredibil de greu, faleza era aproape netedă, cu doar mici ieșituri în care să plaseze degetele de la mâini și de la picioare. Uneori s-a văzut nevoit să se tragă în sus doar de vârfurile câtorva degete, împingându-se doar cu vârfurile degetelor de la picioare. Se cățărase doar câteva picioare, și brațele și picioarele deja îi tremurau. S-a uitat în sus, și a văzut cel puțin treizeci și trei de metri în fața lui; s-a uitat în jos și a văzut o cădere de trei metri și jumătate până la nisipul de dedesubt. Respira greu, și nu știa cum o să reușească. Krohn a scheunat din interiorul cămașii, zbătându-se.

Reece urca în același ritm, și s-a odihnit lângă el, s-a uitat de asemenea în jos, și a împărtășit aceeași expresie uluită.

Thor a făcut un alt pas, și când l-a făcut, a alunecat. A alunecat cel puțin un metru. Reece s-a întins să îl prindă, dar era prea târziu.

Thor a zburat înapoi, prin aer, rostogolindu-se, încordându-se pentru un impact dur cu nisipul. Krohn a scâncit, sărind, zburând prin aer lângă el.

Thor a auzit un val prăbușindu-se și, din fericire, valul a lovit nisipul chiar înainte de impact. Thor a aterizat în apă, stropind în jur, și a fost recunoscător că i-a atenuat lovitura.

S-a ridicat și a privit cum și Reece și-a pierdut aderența și a venit zburând în jos și a aterizat în apă, nu prea departe de el.

Cei doi stăteau acolo, și se întrebau. Peste tot în jurul lor, alți băieți soseau la mal și, de asemenea, priveau în sus cu emoție.

Thor nu vedea cum ar putea ajunge în vârf, cum ar putea ajunge vreodată pe insulă.

O'Connor, împleticindu-se pe nisip, a stat acolo și a examinat faleza un minut bun înainte de a se întinde înapoi și a-și da jos arcul de pe umăr. De la talie a scos o grămadă lungă de frânghie, și, în timp ce Thor privea, a legat coarda la capătul unei săgeți.

Înainte ca Thor să-l poată întreba ce făcea, O'Connor a tras.

Săgeata a purtat coarda sus, tot mai sus, prin aer, până când a ajuns foarte sus deasupra stâncii și s-a încolăcit în jurul unui copac mic. A fost o lovitură perfectă, săgeata s-a încadrat precis peste un capăt și a alunecat înapoi în josul muntelui. O'Connor a tras de ea, asigurându-se că era fixată bine; copacul s-a îndoit, dar nu a cedat. Thor era impresionat.

"Nu sunt o pierdere completă", a spus O'Connor, cu un zâmbet mândru.

Ceilalți membri ai Legiunii s-au înghesuit în jurul lui și al frânghiei, în timp ce O'Connor a început să urce.

El s-a tras sus relativ repede și ușor, cățărându-se tot mai sus și mai sus, până când a ajuns în vârf. Când a făcut-o, a legat săgeata în jurul copacului, asigurând o frânghie sigură pentru ceilalți.

"Câte unul, pe rând!" a strigat O'Connor la ei.

"Du-te", i-a spus Reece lui Thor.

"După tine", a spus Thor.

Reece a urcat și Thor a așteptat până când a ajuns în partea de sus, apoi l-a urmat. A fost ușor, comparativ cu cățăratul pe peretele de stâncă, și, în curând, Thor a ajuns și el sus.

Era transpirat, respira greu, mai mult decât epuizat; s-a prăbușit pe iarbă - iarbă adevărată, moale - și, după cele prin care trecuse, s-a simțit de parcă ar fi aterizat pe cel mai luxos dintre paturi.

Thor a ridicat capul suficient cât să se uite la apusul soarelui din jurul lui, ce arunca o lumină mistică asupra acestui loc ciudat. Era abrupt, pustiu, părăsit, și acoperit cu o ceață stranie

și neprimitoare. Ceața părea să altereze totul, părea să amenințe să-l înghită cu totul. Era un loc pe care el cu greu l-ar fi numit primitor.

Thor a înghițit în sec. Acest loc pustiu, din mijlocul pustietății, în vârful lumii, urma să le fie casă pentru următoarele o sută de zile.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Gwendolyn a fugit pe străzile din spate ale Curții Regale, răsucindu-se și cotind, încercând să-și amintească drumul spre berărie. Fusese acolo doar o dată în viața ei, atunci când încercase să îl recupereze pe Godfrey pentru vreo ocazie, și nu mai frecventase această parte a Curții Regelui de atunci. Era prea dubioasă pentru ea, și se simțea inconfortabil de la toate privirile, pe măsură ce strazile deveneau mai populate cu personaje mai obraznice. O întrista că Godfrey își pierduse atât de mult din viață aici, în acest loc care îi era inferior. Aceasta pusese o pată pe onoarea familiei regale, și ea știa că el era mult mai bun de atât.

Lacrimile încă îi curgeau pe obraji și inima încă îi bubuia în piept în timp ce își trecea prin minte, din nou și din nou, ceea ce tocmai se întâmplase la râu. Ea a întins mâna și a simțit tăietura mică de pe obrazul ei, încă înțepând-o, încă proaspătă, și s-a întrebat dacă va lăsa o cicatrice. Gwen s-a uită în jos la mâna ei și a văzut că era acoperită de sânge. Nu a avut timp să o bandajeze - dar asta era cea mai mică problemă acum. Și-a dat seama cât de norocoasă a fost că nu a fost ucisă sau mutilată; s-a gândit la Estopheles, și era sigură că tatăl ei a salvat-o. Privind înapoi, ar fi trebuit să ia visul mai în serios. Dar cum? Visele erau încă un mister pentru ea. Ea nu a știut niciodată ce curs al acțiunii să aleagă, chiar și atunci când părea clar.

Știa reputație câinelui lui Gareth pentru cruzime, știa cât de mulți oameni a mutilat pe viață, și se minuna că a scăpat. A devenit rece ca un sloi gândindu-se că Gareth îl trimisese după ea. Mintea ei se învârtea de atâtea implicații. Evident, el nu l-ar fi trimis dacă nu ar fi avut ceva de ascuns cu privire la uciderea tatălui lor. S-a simţit mai sigură decât oricând. Întrebarea era cum să o dovedească. Ea nu va renunța până la final - chiar dacă asta însemna că-și risca propria viață. Gareth trebuie să fi crezut că omul o va speria - dar opusul a fost adevărat. Gwen nu era una care să dea înapoi. Și când cineva încerca să o sperie sau să o amenințe, ea întotdeauna lupta înapoi de două ori mai tare.

A mai dat încă un colț, și a văzut în cele din urmă taverna, strâmbă, căzută la un capăt, structura mult prea veche și niciodată îngrijită prea bine. Ușa era întredeschisă, și doi bețivi s-au împleticit prin ea, unul dintre ei luminându-se la vederea ei.

"Hei, ia uite aici!", a spus el, dându-i un cot amicul lui, care, mai beat decât el, s-a întors și a râgâit spre ea.

"Hei domniță, mergi în aceeași direcție cu noi?", a strigat el, și a râs zgomotos la propria-i glumă.

Ei s-au împleticit spre ea, dar după toate lucrurile prin care trecuse, lui Gwen nu îi era frică. Ea nu avea chef de cretinii de zi cu zi - și i-a împins brutal din calea ei. Prinși cu garda jos, ei s-au împleticit înapoi, beți.

"Hei!" a strigat unul, indignat.

Dar Gwen s-a grăbit pe lângă ei, netemătoare, chiar în taverna deschisă. În starea de spirit în care era, dacă unul dintre ei o urmărea înăuntru, ea ar fi găsit o halbă goală și ar fi spart-o de capul lui. Asta i-ar face să se gândească de două ori la cum să abordeze un membru al familiei regale, cu o astfel de lipsă de respect.

Gwen a intrat în tavernă, mirosul lovind-o în față, și atmosfera scandaloasă s-a liniștit, toate capetele întorcându-se spre ea. Erau zeci de tipi dubioși înăuntru, toți bând, toți neîngrijiți; îi venea greu să creadă câți oameni erau atât de adânciți în băutură atât de devreme în zi. Nu era vreo sărbătoare, cel puțin din ce-și putea aminti. Apoi, din nou, ea a presupus că pentru acești oameni, era întotdeauna una.

Un bărbat, așezat la bar, a fost mai lent în a se întoarce decât ceilelalți, și când a făcut-o, a deschis ochii larg la vederea ei.

"Gwen!", a strigat, cu surprindere în voce.

Gwen s-a grăbit spre Godfrey, simțind emoția curgând prin ea. Godfrey a privit-o cu reală îngrijorare, s-a împiedicat de pe scaunul său de la bar, și s-a grăbit spre ea, așezând un braț protector în jurul ei.

El a ghidat-o departe de ceilalți, la o măsuță din colțul tavernei. Cei doi prieteni ai lui, Akorth și Fulton, i-au ținut pe ceilalți la distanță, și au creat un zid pentru intimitatea lor.

"Ce s-a întâmplat?" a întrebat el, încet și urgent, în timp ce s-a așezat lângă ea. "Ce sa întâmplat cu fața ta?", a intrebat, întinzând mâna spre tăietura ei.

Cu spatele la toți ceilelalți, ea s-a așezat lângă fratele ei, și în cele din urmă și-a simțit toate emoțiile ieșind la suprafață. În ciuda eforturilor ei, a izbucnit în hohote de plâns, acoperindu-și fața cu mâinile, de rușine.

"Gareth a încercat să mă omoare", a spus ea.

"Ce!?" a exclamat Godfrey, îngrozit.

"L-a trimis pe unul dintre câinii lui după mine. Mă scăldam în râul Regal. M-a luat prin surpridere. Ar fi trebuit să fiu mai vigilentă. Am fost o proastă. Am fost prinsă cu garda jos."

"Lasă-mă să văd," a spus Godfrey, trăgându-i înapoi mâna de pe rană.

S-a uitat la obrazul ei, apoi s-a întors și a pocnit din degete spre Akorth, care a fugit în spatele barului și s-a întors în scurt timp cu o cârpă curată, umedă. I-a dat-o lui Godfrey, care i-a șters cu grijă și atenție obrazul. Apa rece o înțepa în timp ce o ștergea, dar ea i-a fost recunoscătoare pentru ajutor. El i-a întins cârpa și ea a ținut-o pe obraz.

I-a văzut îngrijorarea reală, și pentru prima dată în viața ei, a simțit o dragoste frățească reală pentru el, s-a simțit mândră că Godfrey era fratele ei, a simțit că era cineva pe care ar putea să se bazeze. I se rupea inima că el stătea în acest loc.

"De ce ești aici?", a întrebat ea. "M-am uitat după tine peste tot, și mi s-a spus că te-ai întors aici. Ai promis. Ai promis că zilele tale de băut s-au terminat."

Godfrey s-a uitat în jos la masă, descurajat.

"Am încercat," a spus el, zdrobit. "Chiar am făcut-o. Dar atracția băuturii a fost prea puternică. După ziua de ieri, după eșecul nostru în camerele servitorilor... Nu știu. Speranțele mele erau atât de mari. Am fost sigur că Steffen ne va da dovezile de care aveam nevoie. Dar, după ce asta a eșuat, mi-am pierdut speranța. Am fost deprimat. Și apoi am auzit vestea despre Kendrick, și asta m-a împins peste margine. Aveam nevoie de o băutură. Îmi pare rău. Nu m-am putut controla. Știu că nu ar fi trebuit să vin înapoi aici. Dar am făcut-o."

"Ce veste?" a întrebat Gwen, alarmată. "Ce vești despre Kendrick?"

S-a uitat la ea, surprins.

"N-ai auzit?"

Ea a clătinat din cap, plină de anxietate.

"Gareth l-a arestat. A fost acuzat de omorârea tatălui nostru."

"Ce?" a strigat Gwen îngrozită. "Gareth nu poate să scape cu asta! E ridicol!"

Godfrey s-a uitat în jos și a clătinat încet din cap.

"Deja a scăpat. El este Rege - poate să facă ce vrea acum. Este erezie să pui sub semnul întrebării judecata Regelui, nu-i așa? Și mai rău: Kendrick este condamnat și va fi executat."

Gwen a simțit un gol în stomac. Nu credea că s-ar fi putut simți mai rău decât se simțise în această dimineață. Dar acum se simțea. Kendrick, pe care îl iubea mai mult decât pe oricine, închis, gata să fie ucis. I se făcea rău fizic să se gândească la asta, să se gândească la el, un astfel de bărbat minunat, topindu-se în temniță, și executat ca un criminal de rând.

"Trebuie să oprim asta", a presat Gwen. "Nu putem permite să moară!"

"Sunt de acord", a spus Godfrey. "Nu pot să cred că Gareth a încercat să-ți facă rău", a declarat Godfrey, arătând într-adevăr uimit.

"Nu poți?" a întrebat Gwen. "Se pare că nu se va opri de la nimic până când nu suntem toți morți. Suntem toți obstacole, nu vezi? În mintea lui suntem toți obstacole. Are nevoie să ne înlăture din drum. Pentru că îi știm adevărata natură. El este vinovat de omorârea tatălui nostru. Și nu se va opri până când și restul dintre noi sunt morți."

Godfrey stătea acolo, clătinând din cap.

"Aș vrea să putem face mai mult", a spus Godfrey. "Trebuie să-l oprim."

"Amândoi vrem", a răspuns Gwen. "Nu putem aștepta mai mult."

"Îmi aminteam" a spus Godfrey, stând drept, cu ochii luminați de emoție, "ceva ce s-a întâmplat zilele trecute. În pădure. Mi-am intersectat drumul cu Gareth. El era însoțit de Firth. Se

presupune că există cabana unei vrăjitoare nu departe de acolo. Mă întreb dacă acela e locul de unde veneau. Mă gândeam să merg să văd dacă aș putea găsi această cabană. Poate că aș putea descoperi ceva."

"Tu ar trebui să mergi", a răspuns Gwen. "Este o idee bună. Dacă nu acum, atunci când?"

Godfrey dădu din cap.

"Dar, mai întâi, trebuie să oprești toate acestea", a declarat ea, privind în jurul barului.

Godfrey s-a uitat în ochii ei și trebuie să fi văzut la ce se gândea, în timp ce se uita în jurul tavernei. Se gândea că era timpul ca el să se oprească din căile lui. Să oprească bătul, o dată pentru totdeauna.

Ceva s-a schimbat în ochii lui când s-a uitat la ea, și ea aproape că putea vedea transformarea întâmplându-se în fața ochilor ei. Putea vedea hotărârea lui. Părea reală, de data asta.

"O voi face", a spus el, cu o încredere diferită de tot ce auzise vreodată. Ea a simțit-o, și într-adevăr l-a crezut.

"Și eu voi merge la fratele nostru", a declarat Gwen. "Voi găsi o modalitate de a ajunge la Kendrick în temniță, și voi găsi o cale să-l scot de acolo. Indiferent de ce trebuie să fac. Nu-l pot lăsa să moară."

Godfrey s-a întins și a pus mâna pe încheietura mâinii ei.

"Protejează-te", i-a cerut, "Gareth va veni din nou după tine. Tu ești cea mai slabă verigă. Nu poți merge de colo colo neprotejată. Ia asta."

Gwen a auzit un zăngănit, și s-a uitat în jos și l-a văzut împingând o mică bucată de lemn pe masă. Ea a examinat-o, nedumerită.

Godfrey a întins mâna, și i-a arătat trucul. El a apucat lemnul și l-a deschis forțat, o fisură invizibilă a apărut în mijloc, și ambele părți s-au despărțit în jumătate, și a apărut un pumnal ascuns.

"Este arma de bază în taverne", a explicat el. "Ușor de ascuns. Nedetectabilă."

Godfrey s-a întors și s-a uitat la ea în mod semnificativ.

"Păstreaz-o aproape. Și dacă se mai apropie cineva de tine, nu pune întrebări. Înfinge-i-o în inimă."

CAPITOLUL DOISPREZECE

"În picioare!"

Thor a deschis ochii cu o tresărire și s-a uitat în sus, dezorientat, încercând să își dea seama unde se află. Mai mulți comandanți ai Legiunii stăteau aplecați peste el și peste ceilalți băieți, care zăceau toți împrăștiați pe teren, într-un somn adânc. Cu mâinile în șolduri, comandanții i-au împins pe băieți cu picioarele, și Thor a simțit o cizmă în coaste, și s-a uitat și l-a văzut pe Kolk împingându-l. Krohn a mârâit în apărarea lui Thor, și Kolk a trecut la următorul băiat, țipând, luându-și toporul de metal și trântindu-l în scutul lui de metal chiar deasupra capului lui O'Connor. S-a auzit un boom răsunător, și O'Connor a sărit în picioare, cu ochii deschiși larg.

Thor s-a ridicat și el, frecându-și capul, încercând să înțeleagă. Erau toți într-o peșteră, măcar atâta lucru știa. Cu el erau de aproximativ o duzină de alți membri ai Legiunii, toți cam de aceeași vârstă cu el. Îi crăpa capul de durere, și putea spune după lumina slabă care intra în peșteră că erau zorile. A încercat să-și amintească.

Totul era o ceață. Și-a amintit noaptea de dinainte, cățărându-se pe stâncă, ajungând în final pe insulă, zăcând acolo. În cele din urmă și ceilalți băieți au ajuns sus și, au fost toți adunați de comandanții Legiunii, care le-au spus să se odihnească peste noapte și să se pregătească pentru dimineață. Ei s-au organizat în grupuri mici, în funcție de vârsta lor, și Thor a nimerit cu Reece, O'Connor, Elden și gemenii, împreună cu alți patru băieți pe care Thor nu îi știa. Ei au fost direcționați către peșteri mici de pe versantul abrupt al insulei pustii. Noaptea a căzut rapid, și o ceață groasă s-a așezat, așa că Thor nu a putut vedea mai mult din ceea ce se afla acolo.

Ei toți abia au ajuns la peștera, uzi leoarcă, înghețând, pe când se lăsa întunericul. Cineva a făcut un foc, și Thor și-a amintit că s-a așezat pe o parte și a adormit repede.

Următorul lucru pe care îl știa, era că a fost trezit.

Stomacul lui Thor ghiorăia în lumina dimineţii, dar el nu a îndrăznit să spună ceva. Dormise cu hainele și cizmele pe el, ca și ceilalți, și cel puțin focul le-a uscat parțial.

Comandanții au împoldit un băiat după altul afară din peșteră, și Thor s-a simțit împins de la spate până când s-a împleticit afară, în lumina puternică a dimineții. Ceața roșie încă atârna deasupra insulei, părând să se ridice de pe insula în sine, dar, cel puțin în lumina dimineții, Thor a putut vedea mult mai mult din acest loc. Insula era chiar mai stranie decât își amintea - un peisaj dezolant de bolovani și pietre, de munți mici și cratere mari. Orizontul se întindea la nesfârșit și nu existau copaci oriunde te uitai. Thor putea auzi valurile spărgându-se, omniprezent, și știa că oceanul se afla mai jos, undeva dincolo de marginea stâncilor care marcau insula în fiecare direcție. Era un memento fidel că, dacă cineva ar fi ajuns prea aproape de margine, putea să se prăbușească spre moarte.

Thor își putea cu greu imagina cum se vor antrena aici. Aceasta insulă era atât de pustie, și nu părea să fie niciun teren de antrenament la orizont - nici ținte, nici arme, nici armuri, nici cai.

Frații lui în arme au ieșit din peșteră si au stat cu el în lumina dimineții, toți adunați unii în alții, mijindu-și ochii, ridicând mâinile pentru a bloca soarele. Kolk a mărșăluit în fața lor, furios și intens ca întotdeauna.

"Nu vă aplaudați doar pentru ca ați ajuns până aici", a spus Kolk. "Trebuie să credeți cu adevărat că sunteți speciali. Ei bine, nu sunteți."

Kolk a făcut câțiva pași.

"Să fiți pe această insulă este un privilegiu", a continuat el. "Statul aici nu este un drept. Nu este un cadou. Veți rămâne aici dacă - și numai dacă - vă veți câștiga acest drept. În fiecare moment din fiecare zi. Și asta începe prin a obține permisiunea de a fi aici, în primul rând. Înainte ca antrenamentul să poată începe, trebuie să câștigați permisiunea localnicilor."

"Localnicii?" a întrebat O'Connor.

"Aceasta insulă este locuită de un vechi trib războinic numit Kavos. Au trăit și s-au antrenat aici o mie de ani. Fiecare

războinic care vine aici trebuie să le ceară și să le obțină permisiunea. Dacă nu, veți fi transportați înapoi la Inel. Voi, membrii Legiunii, ați fost împărțiți în grupuri mici, și fiecare în parte, veți trebui să obțineți permisiunea. Voi nu puteți conta pe întreaga Legiune acum - doar pe membrii din grupul vostru."

Thor s-a uită în jur la grupul său de opt și s-a întrebat.

"Dar ei unde sunt?" a întrebat Elden, frecându-și ochii împotriva soarelui de dimineață. "Kavos?"

"Găsirea lor nu va fi ușoară", a spus Kolk. "Ei nu vor să fie găsiți. Ei nu vă plac. Și pentru mulți dintre voi, recruții, nu va merge bine. Ei sunt un popor războinic. Vă vor provoca. Acesta este modul în care începe testul vostru de bărbăție."

"Dar cum îi găsim?" a continuat Conven.

Kolk se încruntă.

"Aceasta insulă este mare și neiertătoare. S-ar putea să nu îi găsiți niciodată. Ați putea muri de foame încercând să ajungeți acolo. V-ați putea pierde. S-ar putea să nu vă întoarceți."

Kolk și-a pus mâinile în șolduri și a zâmbit.

"Bine ați venit la Sută."

*

Thor se întoarse și se uită la grupul său: erau opt, stând acolo, în mijlocul pustietății, uitându-se unul la altul, uluiți și confuzi. Epuizați. Erau O'Connor, Reece, Elden, gemenii - și încă doi. Pe unul l-a recunoscut - lașul, băiatul care a înghețat pe navă, pe care Thor l-a salvat. Și mai era unul, pe care Thor nu l-a recunoscut. El părea a fi de vârsta lor și a stat deoparte, cu părul și ochii negri, uitându-se în altă direcție față de ceilalți, cu o încruntare permanentă pe față. Era ceva în legătura cu el care nu-i plăcea lui Thor, ceva ce părea întunecat. Ceva ... rău.

"Deci, încotro ne îndreptăm acum?" a întrebat O'Connor.

Ceilalți au mormăit și s-au uitat în altă parte.

"Unde sunt Kavos?" întrebă Elden.

Reece ridică din umeri.

"Nu am nicio idee."

"Ei bine, la sud este oceanul, așa că nu putem merge acolo", a spus Reece. "Ne putem îndrepta spre nord, est sau vest.

Pustiul despre care a vorbit Kolk pare că e spre nord", a spus el, mijind ochii spre orizont.

"Toată această insulă arată ca un pustiu", a spus Elden.

"Eu zic să ne îndreptăm spre nord, și să vedem ce se întâmplă", a spus Reece.

Toți ceilalți păreau să fie de acord și au pornit, începând marșul lor lung. Krohn, scheunând, mărșăluia alături de Thor.

”Eu sunt William”, a spus un băiat, iar Thor s-a întors și l-a văzut pe băiatul pe care îl salvase în apă, cel căruia îi fusese frică la exercițiul cu scutul. El a mers alături de Thor și s-a uitat la el cu recunoștință. "N-am avut ocazia să-ți mulțumesc că mi-ai salvat viața acolo, în mare."

"Eu sunt Thor", a răspuns el, "și nu ai pentru ce să-mi mulțumești."

Thor îl plăcea; el era un băiat firav, subțire, cu ochi mari căprui și părul destul de lung căzut peste ochi. Era ceva din comportamentul lui care-l îngrijora pe Thor - părea fragil. Nu părea la fel de puternic ca și ceilalți, și părea foarte tensionat. Thor a simțit că el nu era făcut să fie acolo.

Thor a mers în tăcere împreună cu ceilalți șapte băieți, ore în șir prin pustie, singurul zgomot fiind scrâșnetul cizmelor pe pietre și praf, fiecare pierdut în lumea lui, în anticipare. Era neobișnuit de rece pentru o dimineață de vară, chiar în timp ce primul soarele a început să crească, iar ceața încă zăbovea, până pe la glezne. O briza rece persistentă, care nu părea să plece, mătura acest loc. Toți opt mergeau în tăcere, umăr la umăr, mărșăluind cu nimic decât mai multă pustietate la orizont. Thor a înghițit, însetat, nervos, întrebându-se dacă vor găsi acel loc unde trebuiau să ajungă, oriunde era - și nu era sigur că dorea să-l găsească. Se simțise mult mai în siguranță cu zeci de membri de-ai Legiunii în jurul lui - așa doar cu opt dintre ei, se simțea mai predispus la atacuri.

Thor a auzit scârțâitul îndepărtat al unui animal, nu semăna cu niciun alt zgomot de animal pe care-l auzise vreodată. Suna ca un vultur corcit cu un urs. Ceilalți s-au întors și s-au uitat și ei, iar Thor a văzut teamă adevărată în ochii lui William. Thor

privi în jur, încercând să identifice de unde venea, dar era imposibil. Nu era nimic, decât pustie, care dispărea în ceață.

Ceilalți arătau tensionați - în afară de ultimul băiat, cel cu părul negru, al cărui nume, își aminti Thor, era Malic. Era încă încruntat, și părea preocupat, pierdut în lumea lui. În timp ce Thor îl observa, a început să-și amintească vag cine era. Își aminti că auzise zvonuri despre el, un băiat care s-a alăturat Legiunii prin uciderea unui om. În cazul în care zvonurile erau adevărate, ei fuseseră în orașul său pentru Selecție și nu l-au selectat, iar el s-a repezit înainte și a ucis un om de două ori mai mare ca el în fața lor. Impresionați, au decis să se răzgândească și să accepte să-l ia în Legiune. Se părea că în fiecare tranșă a Legiunii, așa îi spusese Reece, le plăcea să ia o persoană care îi ținea pe toți ceilalți în tensiune, care era un criminal antrenat, nemilos. În această tranșă, acesta era Malic.

Thor s-a uitat în altă parte, și s-a concentrat din nou asupra peisajului, a împrejurimilor, încercând să rămână vigilent. S-a uitat în sus și și-a dat seama că era o nuanță diferită de cer, un verde-portocaliu; era un sentiment ciudat, gros cu privire la ceață, un miros diferit în aer, rece și clar. Totul despre acest loc se simțea străin. Puterea pe care o avea în el îi spunea ceva despre acest loc, că era altfel, primordial. Putea simți prezența dragonului, forța respirației sale.

De fapt, în timp ce mergeau, el nu s-a putut abține să nu simtă ca și cum se aflau în interiorul vizuinii unui dragon, mergând pe jos prin ceața creată de respirația lui. Locul se simțea magic. Era ca sentimentul pe care l-a avut când a trecut Canionul - dar aici părea de și mai rău augur. Thor era sigur că și alte creaturi trăiau aici, de asemenea - nici una dintre ele primitoare.

"Și ce va fi dacă, atunci când vom găsi acești Kavos, ei vor spune nu?" a spus O'Connor către grup, întrebându-se cu voce tare același lucru care era în mintea tuturor.

"Și dacă nu ne dau permisiunea?" a continuat O'Connor. "Ce facem?"

"Atunci noi *îi facem* să ne dea permisiunea ", a răspuns Elden. "Dacă nu ne este dată, atunci vom lupta pentru ea. Crezi

că dușmanii noștri în luptă ne vor acorda permisiunea de a le invada orașele? De aceea suntem aici, nu-i așa? Nu despre asta e vorba?"

Reece ridică din umeri.

"Nu știu despre ce e vorba", a spus el. "Tot ce știu este că îmi amintesc poveștile pe care le-am auzit de la fratele meu mai mare, Kendrick. El mi-a povestit despre prima dată când a venit aici. Prietenii săi apropiați au murit amândoi."

Thor a simţit un fior la cuvintele lui. S-a întors și s-a uitat la Reece, și putea spune după expresia de pe fața lui că era serios. Ceilalți arătau mai tulburați decât înainte.

"Cum?" a întrebat O'Connor.

Reece ridică din umeri.

"N-a vrut să îmi spună."

"Dar chiar crezi că ei lasă membrii Legiunii să moară aici?" întrebă Conval.

"Ce scop ar servi asta? Să își ucidă proprii recruți? " a adăugat Conven.

Reece ridică din umeri și tăcu, și ei toți și-au continuat marșul.

"Ai spus-o chiar tu," a spus Malic brusc. "Recruți."

Toată lumea s-a întors spre el, surprinsă. Vocea lui era întunecată și guturală, surprinzându-l pe Thor, care nu o mai auzise înainte. Malic nu s-a uitat înapoi la ei, ci drept înainte, cu mâna mereu pe mânerul pumnalului, jucându-se cu el ca ca și cum ar fi fost cel mai bun prieten al său. Mânerul negru cu argintiu sclipea în lumină.

"Recruți", a spus el. "Suntem toți recruți. Nici unul dintre noi nu este membru. Nimeni nu este cu adevărat un membru al Legiunii până nu absolvă. La vârsta de douăzeci de ani. Mai sunt șase ani. Ei încearcă să ne elimine ca pe buruieni. Ei vor o forță de cavaleri, cei mai buni din lume. Dacă noi nu reușim, ei ne vor morți. Nu le pasă. De ce să le pese? Există o mie la fel ca noi în fiecare sat din Inel."

Thor s-a gândit la asta, în timp ce au tăcut din nou și au continuat să mărșăluiască, cizmele scrâșnindu-le. S-au îndreptat tot mai adânc în pustiul acelui loc, și Thor s-a întrebat despre

ceilalți membri ai Legiunii, toate celelalte grupuri, unde erau pe insulă, cu ce obstacole trebuiau să se confrunte. El era bucuros să fie în compania acestor băieți.

Pe când au trecut mai multe ore, când primul soare a atins apogeul pe cer, Thor simțea o moleșeală, începând să-și piardă concentrarea, când brusc, a venit un șuierat puternic și un zgomot bolborosit chiar lângă el. A sărit din drum tocmai la timp, și alături de el, brusc pământul s-a umflat în sus. A privit solului devenind portocaliu, apoi roșu aprins, apoi șuierând și explodând. Lava a explodat, sus în aer, strălucind și fumegând, trimițând flăcări mici în toate direcțiile. O flacără mică a aprins mâneca lui Thor, iar el a lovit-o în timp ce a început să-l ardă; din fericire, a reușit să o stingă, deși a durat destul de mult pentru a simți arsura. Krohn a mârâit la ea, gata să atace lava.

Thor și ceilalți băieți au fugit de izvorul proaspăt de lavă, păstrând distanța în timp ce bula părea să devină tot mai mare. A fost un lucru bun că au făcut-o, pentru că terenul din jurul ei a început să se topească.

"Ce este locul asta?" a întrebat William, cu teamă în glas.

"Să continuăm să ne mișcăm", a spus Reece.

S-au întors cu toții și au continuat să se îndrepte spre nord, grăbindu-se să se îndepărteze de erupția de lavă. Dar, pe când câștigau distanță, dintr-o dată, un alt izvor de lavă a izbucnit din pământ, fără nici un avertisment, la doar câțiva pași pe cealaltă parte a lor.

William a țipat și a sărit, flăcările abia ratându-l.

Toți s-au grăbit să câștige distanță și de acesta - dar apoi, dintr-o dată, peste tot în jurul lor și cât de departe puteau vedea, erupeau izvoare de lavă. Se auzeau șuierături și pocnete peste tot, în timp ce terenul exploda ca un câmp de mine. Chiar în timp ce era îngrozit, Thor nu a putut să nu observe că peisajul creea un spectacol frumos de lumină.

Toți stăteau înrădăcinați în loc, fiindu-le frică să facă un pas în oricare direcție. Izvoarele de lavă erau distribuite la fiecare douăzeci de pași sau cam așa ceva, și era dificil să navigheze printre ele.

"Cum ar trebui să continuăm prin așa ceva?" a întrebat William.

"Cel puțin au explodat deja", a spus Elden. "Acum tot ce avem de făcut este să facem o plimbare printre ele."

"Dar dacă explodează altele?" a întrebat William.

În mod evident, nu aveau de ales.

Toți au continuat mai departe, în câmpul de lavă, cotind cu atenție printre izvoarele de lavă. Din fericire, altele nu au izbucnit în timp ce mergeau, dar Thor era tot timpul în gardă.

În timp ce câmpul de lavă părea că se termină, dintr-o dată, un ultim izvor de lavă a explodat tare, prinzându-i pe toți cu garda jos. Acesta a izbucnit chiar lângă O'Connor, prea aproape pentru ca el să se ferească la timp. Țipete lui au umplut aerul, așa cum a făcut-o și duhoarea de carne arsă. Bicepsul stâng O'Connor a fost ars rău de un glob de lavă, și O'Connor a țipat, fum și flăcări ieșindu-i din tunică. Malic stătea chiar lângă el, și ar fi putut cu ușurință să îl ajute să-l stingă. Dar nu a făcut-o.

Thor și Reece au sărit spre O'Connor, punându-l jos și stingând focul. O'Connor țipa, și Thor a văzut că arsura era gravă și arăta incredibil de dureroasă.

El și Reece l-au tras pe O'Connor pe picioare, și Thor a rupt o bucată curată de pânză din propria tunică pentru a o înfășura în jurul brațului lui O'Connor.

"De ce nu l-ai ajutat?" a țipat Reece la Malic. "Stăteai exact lângă el. Ai fi putut să stingi focul."

Thor se întrebase acelaşi lucru.

Malic ridică din umeri, nepăsător, apoi chiar zâmbi spre ei.

"De ce ar fi trebuit?" a întrebat el. "De ce ar trebui să îmi pese dacă el se arde?"

Thor privi înapoi, nevenindu-i să creadă.

"Vrei să spui că nu îți pasă de protejarea fraţilor tăi?" întrebă Elden.

Malic a zâmbit înapoi, iar Thor a putut simți răutatea din ochii lui.

"Desigur că nu. De fapt, l-aș ucide pe fiecare dintre voi dacă m-aș gândi că asta mi-ar aduce ceva."

Zâmbetul lui nu a dispărut niciun moment, şi Thor putea vedea cât de serios era. Doar uitându-se la el, văzând adâncimea răutății sale, l-a trecut un fior.

Ceilalţi se holbau înapoi la el, încremeniți.

"Noi toți ar trebui să te omorâm chiar acum," a răspuns Elden.

"Atunci faceți-o", a spus Malic. "Dă-mi un motiv să te omor."

Elden a făcut un pas spre el, furios, scoțându-și sabia — dar brusc, gemenii au păşit între ei.

"Nu-ți pierde timpul," i-a spus Conven lui Elden. "Nu merită."

Elden s-a oprit, încruntându-se, apoi în cele din urmă s-a întors.

Era clar că nici Krohn, stând alături de Thor, nu îl plăcea pe Malic. El a mormăit uşor în direcţia lui, părul ridicându-i-se pe spate ori de câte ori se uita la el.

"Haideţi să ieşim din acest loc," a spus Reece. "Poți să mergi?", l-a întrebat pe O'Connor, care stătea între ei, respirând greu și strângându-și brațul.

O'Connor a dat din cap înapoi.

"Doare ca naiba. Dar voi fi bine. "

Grupul a continuat, mărşăluind prin pustietate, toți încordați, căutând alte izvoare de lavă. În cele din urmă, după o oră, Thor avea încredere că au trecut de ele, şi a început să-și lase garda jos.

Cum tot mergeau, pe când soarele se ridica pe cer, Thor a început să se întrebe cât de mult va continua asta, şi dacă îi vor găsi vreodată pe Kavos. Cât de tare se rătăciseră?

"Cum ştim măcar că mergem direcţia cea bună?" a strigat William brusc spre grup, spunând ceea ce gândeau toți.

El a primit înapoi doar tăcere, şi șuieratul vântului. Ăsta era un răspuns destul de bun — nimeni nu ştia.

Orele au trecut una după alta în timp ce ei mărşăluiau prin pustiu, noroiul şi pietrele scrâșnind sub picioarele lor. Thor devenea obosit și flămând, și mai presus de toate însetat. Dimineaţa răcoroasă s-a transformat într-o zi fierbinte, iar vântul care-i biciuia a adus doar praf şi mai mult aer fierbinte. El și-a

lins buzele şi și-a dat seama că ar face orice pentru un burduf de apă.

Thor s-a uitat în sus și a clipit crezând că a zărit ceva grăbindu-se în depărtare. El a crezut ca a văzut ceva de genul unui struț, deși a venit şi a plecat aşa de repede, încât nu era sigur. Ar fi putut fi? Un animal în acest loc, în mijlocul pustietăţii?

El a mijit ochii în lumină, ceaţa dimineţii era acum în cea mai mare parte risipită, şi a crezut că a văzut un mic nor de praf.

"Ai văzut aia?" l-a întrebat pe Reece.

"Ce?" a spus Reece.

"L-am văzut", a spus Conven. "Părea a fi un soi de animal."

Acum Thor se întreba. În timp ce toți continuau să mărșăluiască, deodată, un alt animal a sprintat drept spre ei. Ei și-au scos săbiile, dar animalul s-a mișcat prea repede, şi a schimbat direcția în ultima secundă.

"Ce naiba a fost asta?" întrebă Conval.

Thor l-a văzut cu siguranță de data asta - avea un corp galben aprins cu negru, o burtă rotundă, picioare slabe, lungi, era înalt de cel puţin trei metri și jumătate, cu aripi scurte, groase ca niște brațe, şi un cap enorm. Arăta ca un bondar pe picioroange.

Dintr-o data, un altul a venit țâșnind din senin, șarjând direct spre ei. Aceasta a țipat strident când a trecut dând din aripi cu un zgomot zbârnâitor, şi părea să atace direct spre Thor. Thor, cu sabia scoasă, s-a dat la o parte în ultima secundă, în timp ce fiara s-a frecat de el. El și-a rotit sabia, dar bestia era atât de rapidă, că nu a fost nici măcar pe aproape. A lovit în gol. Krohn a mârâit şi a clămpănit din fălci spre ea, dar, de asemenea, a ratat. Thor nu ştia cum ceva aşa de mare se putea mișca așa de rapid. Ciocnirea cu fiara i-a lăsat o vânătaie pe braţ.

Ceilalţi arătau uimiți, dar Reece a clătinat din cap, cunoscător.

"Tsuga" a declarat Reece, relaxând garda. "Sunt inofensive, dacă nu le provoci."

"Inofensive"? a spus O'Connor. "Asta nu părea inofensivă."

"Cum să le provoci?" a spus Elden. "Vrei să zici ceva de genul, a intra în teritoriul lor? Pentru că asta este exact ce facem."

Thor a studiat orizontul şi brusc a văzut apărându-i în față sute de tsuga, agitându-se fiecare care încotro, dând din aripi şi zumzăind, adunându-se la distanţă şi făcând mult zgomot, ca un cuib de viespi. Alergau în zigzag în stânga şi în dreapta, şi toți cei opt băieţi s-au oprit din drum. Stăteau acolo, înghețați, nesiguri ce să facă. Era clar că, dacă continuau să avanseze, ar fi fost atacați.

"Ne întoarcem încet," a spus Reece. "Nu vă luați ochii de pe ele. Vor considera asta un semn de slăbiciune."

Fiecare s-a retras cu grijă, pas cu pas, și, după câteva minute, erau la o distanță destul de mare pentru a fi în siguranță în afara zonei lor.

"Nu putem continua în acea direcţie,", a spus Conval.

"Să ne întoarcem în direcția asta", a spus Conven.

Au făcut o întoarcere ascuțită la dreapta, urmând un traseu îngust între doi munţi. De îndată ce au fost în siguranță în afara câmpului lor vizual, au pornit în pas alergător, încercând să pună cât mai mult distanță între ei și creaturi.

"Crezi că ne vor urmări?" a întrebat O'Connor.

"Sper că nu," a spus William.

Au alergat cam o oră după cum li s-a părut, până când în cele din urmă au ajuns pe partea cealaltă a munţilor, şi s-au găsit într-un nou pustiu.

Au trecut la mers acum, toți respirând greu, Thor acoperit în sudoare. Soarele s-a ridicat sus după-amiaza, şi Thor ar fi dat orice pentru o băutură. S-a uitat în jur şi a văzut că și ceilalți erau la fel de epuizați ca el.

"Asta e o prostie", a spus William în cele din urmă. "Cum o să îi găsim? Am putea să ne îndreaptăm în direcția greșită. "

"Trebuie doar să continuăm să mergem", a spus Reece.

"Să ne mișcăm încotro?" a întrebat Elden, frustrat.

"Poate că acesta este doar un exerciţiu," a spus O'Connor. "Pentru a ne ucide pe toți. Poate că acești Kavos nici măcar nu există. Poate că totul a fost un test — pentru a vedea cât de

mult şi de departe vom merge până când ne dăm seama şi ne întoarcem înapoi. Poate că ne aşteaptă toți să ne întoarcem de unde am început."

"Asta e ridicol", a spus Elden. "Ni s-a dat misiunea. Nu putem renunța."

William s-a oprit, şi toți s-au oprit şi s-au uitat la el.

"Cred că ar trebui să ne întoarcem", a spus el.

"Dacă tu nu continui să mergi," a început Malic, "atunci am de gând să —"

Înainte de a-și putea termina cuvintele, brusc, s-a auzit sunet de pași pe solul deşertului.

Thor s-a întors la timp pentru a vedea o duzină dintre cei mai fioroși luptători pe care îi văzuse vreodată, șarjând direct spre ei. Toți erau îmbrăcați în negru, braţele şi picioarele lor musculoase descoperite, cu coifuri de culoare roşie pe cap. Erau înalți şi lați în umeri, cu mușchii clar reliefați şi aveau săbii şi scuturi şi tot felul de arme mortale. Au dat drumul unui strigăt de luptă aprig

"Cred că i-am găsit", a spus Malic.

Kavos. Ei au apărut din senin — şi nu păreau mulţumiți.

Thor și ceilalți s-au întors şi i-au înfruntat, dar având abia suficient timp pentru a reacţiona. Nici unul dintre ei nu și-a scos sabia, toți nesiguri dacă să îi provoace sau să încerce să facă pace.

"Am venit pentru a vă cere permisiunea!" a strigat Reece, în timp ce șarjau, încercând să-i domolească.

"Niciodată!" a ţipat înapoi liderul lor.

Thor și ceilalți au încercat să își scoată armele — dar de acum, era prea târziu.

Kavos s-au năpustit asupra lor. S-au mișcat mai repede decât își putea imagina Thor, și el și-a văzut fraţii ridicându-și săbiile şi scuturile. Metalul a răsunat puternic când ei au blocat loviturile.

Thor și-a ridicat propria sabie pentru a para o lovitură chiar înainte de a-i ajunge la umăr. Forţa a fost atât de mare şi feroce, încât l-a trimis de-a berbeleacul mai mulți metri. Când el s-a uitat în sus, războinicul Kavos a coborât din nou sabia, dar Thor a blocat din nou. Dar apoi războinicul Kavos, un bărbat masiv cu

o barbă lungă, sălbatică, s-a lăsat pe spate şi l-a lovit pe Thor tare în piept. Lovitura l-a trimis zburând înapoi mai mulți metri, lăsându-l fără suflu.

Krohn a mârâit și s-a năpustit asupra războinicului, și a fost capabil să-l împingă înapoi și să-l împiedice să-l atace pe Thor în timp ce era jos.

Gemenii erau și ei la pământ, împreună cu William, Reece, și O'Connor. Elden, cu putere pură, a fost capabil să suporte lovitură după lovitură, dar chiar și el dădea înapoi. Thor nu putea înţelege cum de Kavos erau atât de puternici - şi de ce erau atât de ostili. El crezuse că le vor acorda permisiunea. Acum înțelegea că trebuiau să lupte pentru ea.

Thor s-a rostogolit din drum când o sabie a venit în jos spre el; lama s-a blocat în pământ, şi Thor a folosit ocazia pentru a se roti şi a-și folosi scutul pentru a-l lovi în coaste. S-a auzit un icnet, şi omul s-a prăbuşit în genunchi. Thor a sărit în picioare şi l-a lovit, trimițându-l pe spate.

Dar Thor a fost apoi atacat din cealaltă parte de altul, trântit la pământ. El a aterizat cu un trosnet, din nou fără suflu, cu fața în praf. A încercat să se rotească, dar Kavosul l-a țintuit jos, fiind un bărbat de trei ori mai mare ca el. Omul a căutat să-l zgârie pe Thor pe față, iar Thor s-a întins să-l oprească. Dar bărbatul era prea puternic. Thor și-a rostogolit capul din drum, și în ultima secundă degetele bărbatului au zburat pe lângă el și s-au înfipt în noroi.

Thor a încercat să-l rostogolească jos de pe el, dar bărbatul era prea puternic. Ei s-au rostogolit de mai multe ori, și bărbatul a rămas deasupra lui, țintuindu-l dedesubt. Bărbatul a întins mâna în sus şi Thor a văzut că el ținea un pumnal curbat şi îl cobora în jos spre fața sa. Și nu putea face nimic să-l oprească. S-a pregătit pentru impact.

Krohn a apărut, mârâind, şi l-a mușcat pe om de partea laterală a capului; acesta a ţipat şi l-a eliberat pe Thor. Apoi Elden a apărut, lovindu-l pe Kavos tare în tâmplă, lăsându-l inconștient. Thor a sărit în picioare, alături de Elden, mai recunoscător lui Krohn și Elden decât ar fi putut ei ști vreodată.

"Îți rămân dator," a spus el.

Mai mulți războinici atacau, şi amândoi s-au răsucit şi au ridicat săbiile blocându-le loviturile. Thor a parat, înainte şi înapoi, săbiile zăngănind, împins înapoi şi abia capabil să rămână în luptă. Aceşti oameni erau pur și simplu prea puternici, prea rapizi. Nu puteau să le ţină piept prea mult.

Thor, disperat, a început să simtă o putere, o energie, adunându-se în el. El a simţit o căldură extraordinară cum se ridică, prin picioare şi braţe şi umeri, în palmele sale. Brusc sabia i-a fost aruncată din mâna, şi s-a trezit fără apărare. Kavosul s-a pregătit să lovească, şi pe când a făcut-o, Thor și-a simţit palmele arzând. Trebuia să-și asculte instinctele. Și-a înfipt bine picioarele în pământ, a ținut o palmă întinsă şi și-a direcționat energia către bărbat.

Pe când a făcut-o, o minge aurie de energie a zburat din mâinile lui şi l-a lovit pe Kavos drept în piept. Acesta a zburat înapoi, șapte metri zdraveni, cu un strigăt, şi a aterizat pe spate. Zăcea acolo, inconştient.

Ceilalți trebuie să fi observat, pentru că toți s-au întors și s-au uitat la Thor, cu gurile căscate. Thor și-a întins palmele, către ținting către Kavos, unul după altul. Una după alta, câte o minge de energie aurie a zburat, lovind fiecare Kavos, trimițându-i pe fiecare pe spate. El l-a lovit mai întâi pe cel care-l ataca pe Reece, apoi pe Elden, apoi pe O'Connor, apoi pe ceilalți. l-a salvat pe fiecare dintre fraţii să de arme, scutindu-i pe fiecare de la o lovitură urâtă a atacatorului.

Mai era un Kavos, mai mare decât ceilalți, cu o armura de culoare diferită, care arata a fi liderul lor. El l-a atacat pe Thor, și Thor s-a întors și a trimis o minge de energie spre el.

Dar Thor a fost şocat pentru să vadă că omul a deviat-o, înainte de a ajunge el.

Omul a făcut trei paşi către Thor, l-a apucat de cămașă și l-a ridicat sus în aer, mai multe picioare, până când a fost la nivelul ochilor săi. El l-a ținut acolo, holbându-se la el, furios.

Thor a simțit o energie imensă care curgea prin bărbat şi și-a dat seama că, oricine ar fi fost acesta, el era neputincios în strânsoarea lui. Dacă acest om ar fi vrut să-l omoare, Thor a ştiut că putea să o facă.

În timp ce omul îl ținea pe Thor în aer, după câteva secunde, încet expresia lui s-a îmblânzit şi, spre surprinderea lui Thor, s-a transformat într-un zâmbet.

"Îmi place de tine," a mormăit bărbatul, cu o voce profundă, străveche. "Vreau să te am aici."

El s-a lăsat pe spate şi l-a aruncat pe Thor iar el s-a dus zburând prin aer, aterizând dur în praf, rostogolindu-se de mai multe ori, fără suflu din nou. Stătea acolo, respirând greu, şi a privit în sus spre războinic.

Omul a râs, apoi s-a întors cu spatele, şi a început să se îndepărteze.

"Bine ai venit pe Insula de ceaţă," a spus el.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Erec s-a trezit în zori într-un pat necunoscut şi s-a ridicat în șezut, încercând să se orienteze. Își aminti: era în tavernă. Alistair.

A sărit în sus și s-a îmbrăcat în câteva clipe, pregătindu-se. A stat treaz cea mai mare parte din noapte, abia adormind, sângele pompându-i în vene cu gânduri despre Alistair. Nu-și putea scoate din minte chipul ei, și abia putea sta locului la gândul că ea dormea doar câțiva metri mai încolo pe hol, sub același acoperiș. De asemenea, el nu a putut să se odihnească știind că ea nu a fost încă de acord să accepte propunerea lui.

Când și-a pus pe armura de zale în timp ce privea primele raze de lumină pătrunzând prin fereastra strâmbă, el știa că azi va fi ziua. Ziua în care noua lui viață va începe, prima zi dintr-o sută de zile de turnee pentru a-și câștiga mireasa. Acum, el avea un motiv pentru a câștiga. Dacă ea l-ar fi dorit, el va lupta pentru ea.

În timp ce Erec a privit primul soarele luminând încet lumea, siluetele copacilor, pe când a auzit primele păsări cântând, a fost lovit de un sentiment, unul de care nu putea să scape: dacă ea spunea da, azi ar fi fost ziua în care viața lui s-ar schimba. Întreaga sa viață, când a întâlnit femei, el nu a avut niciodată un astfel de sentiment ca atunci când a întâlnit-o pe Alistair. Când a găsit-o din nou, în tavernă, se aștepta să nu simtă din nou același sentiment. A fost surprins să înțeleagă că îl simțea încă - și chiar mai puternic. Nu era o întâmplare. Era un sentiment de loialitate instantanee către ea. Sentimentul că nu putea fi alături de altcineva. Nu știa dacă și ea simțea la fel. Și nu și-a putut da seama dacă era așa pentru că ea era copleșită, sau pentru că pur și simplu nu era interesată. El trebuia să știe. Nu putea să se odihnească până nu afla.

Erec a terminat de îmbrăcat, și-a adunat armele și a ieșit repede din cameră, pintenii lui zăngănind când pășea, răsunând pe holul din lemn care scârțâia. El s-a repezit în jos pe trepte, a intrat în tavernă, care era goală în afară de el, toți ceilalți

dormind încă. S-a așezat la una din mesele goale, așteptând. Sperând. Oare ea era trează? Se întreba. Ei chiar îi va păsa?

Câteva clipe mai târziu, ușa de la bucătărie s-a deschis și hangiul a scos capul, s-a uitat dezaprobator la Erec, apoi a închis ușa repede. Au urmat strigăte, un zăngănit de vase în spatele ușii închise, și câteva momente mai târziu, ușa s-a deschis și ea a apărut.

Vederea ei i-a tăiat respirația. Ea purta aceleași haine din seara precedentă, cu părul ciufulit, și el a putut vedea că fusese trezită în grabă. Și ea părea obosită, de parcă n-ar fi dormit mult. Cu toate acestea, lui îi părea la fel de frumoasă ca oricând. Ochii ei albaștri mari străluceau în lumina dimineții, emanând o putere deosebită de orice mai întâlnise.

Alistair s-a grăbit la masa lui, ținând o halbă cu bere, cu capul coborât în umilință, și a pus-o înaintea lui, fără a i se uita în ochi. El a vrut mai mult decât orice să se uite în ochii aceia, să știe ce simțea ea pentru el. Era pe cale să-i vorbească, când deodată hangiul a apărut în spatele ei, grăbindu-se spre ea. Alistair a devenit nervoasă, și a lovit masa, și un pic de bere s-a vărsat pe podea.

"Uite ce-ai făcut!" a țipat hangiul la ea. "Fată proastă și murdară! Curăță!"

Erec s-a înroșit la cuvintele lui dure, furia crescând în el.

Alistair s-a întors, nervoasă, și cum a făcut-o, accidental a agățat cana, care a alunecat de pe masă și a aterizat pe podea, spărgându-se. Lichidul s-a împrăștiat peste tot.

"Târfă proastă!" a țipat hangiul. Și-a încordat palma mare și deschisă și a coborât-o spre fața ei.

Dar Erec a fost mai rapid, și-a folosit reflexele de soldat, a sărit în sus de pe bancă și a prins mâna hangiul în mijlocul loviturii. El i-a prins ferm încheietura mâinii, chiar înainte de a o lovi pe Alistair, şi a ţinut-o pe loc.

Omul s-a uitat urât la el, dar Erec era mai puternic și, cu o singură mână, i-a îndoit încheietura pe spate, răsucind-o până când hangiul a căzut în genunchi.

"Dacă mai încerci vreodată să o lovești din nou," a spus Erec, în timp ce a extras un pumnal și l-a ținut la baza gâtului hangiului, "Jur pe Dumnezeu că te omor."

Hangiul a înghițit, cu ochii larg deschiși de frică.

"Domnul meu, vă rog să nu-i faceți rău", a spus Alistair încet.

Erec s-a domolit la sunetul vocii ei, și s-a înmuiat doar un pic, mai ales că hangiul a înghițit în sec, și sudoarea i-a apărut pe frunte.

"Eu nu o voi atinge", a spus hangiul, cu vocea răgușită din cauza vârfului lamei. "Promit."

Erec l-a lăsat să plece, iar hangiul și-a coborât brațul și și-a frecat încheietura mâinii, respirând greu.

"O să mi te alături?", a intrebat-o pe Alistair, arătând spre scaunul din fața lui.

"Ea trebuie să lucreze!" a strigat hangiul din spate, în timp ce se ridica în picioare.

"Dacă voi câștiga turneele, și dacă ea este de acord, atunci ea va fi mireasa mea", i-a spus Erec hangiului. "Ea nu va mai trebui să lucreze vreodată."

"Ea ar putea fi mireasa ta," s-a răstit hangiul, "dar doar pentru că ea este căsătorită, asta nu o scutește de contractul cu mine. E o ucenică aservită mie. Mai are mai mult de patru ani din contract."

Erec a privit-o Alistair, iar ea s-a uitat la el și a dat din cap, cu ochii umezi.

"Este adevărat, domnul meu. Vezi tu, eu nu sunt o mireasă potrivită pentru tine. Sunt aservită aici. Trebuie să-mi plătesc datoria înainte de a fi liberă să plec."

Erec s-a întors și s-a încruntat la hangiu. Îl ura cu o ură pe care nu credea posibilă.

"Ți-am spus deja că aș plăti pentru contractul ei în cazul în care ea acceptă să se căsătorească cu mine. Cât de mult valorează contractul ei?” întrebă Erec.

"Asta nu e treaba ta -"

"Răspunde-mi!" mârâi Erec, punând o mână pe pumnal.

Hangiul trebuie să fi detectat seriozitatea lui Erec, pentru că a înghițit și s-a uitat înapoi.

"Servitorul obișnuit primește ca plată cazare, masă și 100 pence pentru un contract de șapte ani", a spus el.

"Dacă voi câștiga turnirul, și dacă este de acord să fie mireasa mea, voi cumpăra contractul ei de la tine. De fapt, te voi plăti triplu."

Erec a luat un sac de monede de aur de la brâu, și l-a aruncat pe masă. A aterizat cu un zăngănit.

"300 de pence din aurul regal", a anunțat Erec.

Hangiul s-a uitat în jos, cu ochii mari. El și-a lins buzele cu lăcomie, uitându-se de la Erec la Alistair. Apoi a luat punga, a cântărit-o în palmă și a deschis-o, examinându-i conținutul.

În cele din urmă, el a îndesat sacul în buzunar. A ridicat din umeri.

"Ia-o atunci", a spus el. "Sunt banii tăi de aruncat. Numai un prost ar arunca atât de mult aur pentru o servitoare."

"Te rog, Domnul meu, nu face acest lucru", a strigat Alistair la Erec. "Sunt prea mulți bani! Eu nu valorez atât!"

Hangiul era pe cale să plece, dar s-a oprit și s-a întors.

"Și dacă nu câștigi competiția? Și dacă ea nu este de acord să îți fie mireasă?" a întrebat el.

"Atâta timp cât ea este eliberată", a spus Erec, "aurul este al tău."

Hangiul zâmbi, se întoarse și se grăbi din cameră, trântind ușa bucătăriei în urma lui.

În cele din urmă, au rămas doar Erec și Alistair, singuri în cameră.

Erec s-a întors și s-a uitat la ea.

"Vrei să te căsătorești cu mine?", a întrebat-o, cu mai multă seriozitate decât ar fi putut vreodată.

Alistair și-a coborât capul în smerenie, și inima lui Erec bubuia în timp ce aștepta răspunsul ei. Ce se întâmpla dacă ea ar fi spus nu?

"Domnul meu", a spus ea. "Nu mă pot gândi la nici o onoare mai mare, nici un vis mai mare pentru orice fată în împărăție decât să fie soția ta. Dar nu merit asta. Nu sunt decât o servitoare de rând. Ți-ai mânji numele tău mare dacă ai fi cu mine."

Inima lui Erec s-a umplut cu dragoste pentru ea, și știa în acel moment că lui nu-i păsa ce cred ceilalți - el dorea să-și petreacă restul vieții cu ea.

"Te măriți cu mine?" a întrebat-o direct.

Ea a coborât capul, și Erec a pășit înainte, i-a pus o mână ușor pe bărbie, și a ridicat-o.

Ea s-a uitat la el, și ochii îi erau plini de lacrimi.

"Tu plângi", a spus el, zdrobit. "Acesta este un nu".

Ea clătină din cap.

"Acestea sunt lacrimi de bucurie, domnul meu", a spus ea. "Din momentul în care te-am văzut, nu am vrut nimic altceva", a spus ea. "Inima mea a fost prea copleșită ca să-ți spun. Nu am îndrăznit să visez."

Ei s-au îmbrățișat, și el a ținut-o strâns într-o îmbrățișare. Senzația corpului ei îmbrățișat de al lui era mai mare decât orice simțise în viața lui.

"Te rog, domnul meu", i-a șoptit ea la ureche. "Câștigă acest turnir. Câștigă-l pentru mine."

CAPITOLUL PAISPREZECE

Thor, ud de transpirație, stătea împreună cu ceilalți băieți din Legiune, încercând să-și tragă sufletul. Cel de-al doilea soare era la apogeu, bătând în jos pe el direct de deasupra capului, și fusese deja o zi necruțătoare.

După obținerea permisiunii din partea tribului Kavos și după ce în cele din urmă și-au găsit drumul înapoi la ceilalți membri ai Legiunii cu o noapte înainte, s-au prăbușit toți pe solul deșertului. Lui Thor i s-a părut ca și cum doar a închis ochii când a fost trezit devreme, în zorii unei alte zile - și, de atunci, ei nu s-au oprit din antrenament toată ziua.

Acesta a fost prima zi de antrenament a Sutei, și era mai istovitoare decât orice și-ar fi putut el imagina. Se antrenaseră în luptă încă de dimineață, împărțiți în grupuri de toate vârstele diferite. Au exersat aruncarea suliței în ținte mobile; zăngănitul scuturilor timp de ore întregi; lupte cu săbii super-grele; săritul peste ravine; și lupte corp la corp unii cu alții. Când s-a întors și s-a uitat în jur, a văzut că toți băieții arătau epuizați. Era ca și cum ar fi înghesuit echivalentul unei săptămâni de pregătire într-o dimineață, fără timp de odihnă. Fiecare mușchi din corpul său durea. Nu-și putea imagina cum ar fi putut să țină pasul în acest ritm timp de o sută de zile. Poate că asta era ideea.

În cele din urmă, comandanții i-au chemat pe toți la un loc, și a stat acolo cu ceilalți, trăgându-și sufletul și privind la Kolk, care mergea printre ei.

"V-am adus pe această insulă pentru un motiv", a spus cu o voce tunătoare. "Instrucția de aici este diferită decât cea din orice alt loc din lume. Dacă am fi vrut să vă angajați în exerciții tehnice, v-am fi ținut în Inel. Aici, există aspecte unice de antrenament, pentru a deveni un războinic, pe care nu le veți învăța nicăieri altundeva în lume. Această insulă este cunoscută ca un teren de antrenament pentru luptătorii de elită din fiecare regat - nu doar din Inel. Ei vin aici din toate colțurile lumii pentru a se instrui, pentru a învăța tehnici de unii de la alții, pentru a se lupta unii cu ceilalți. Iar acum este timpul să vă expunem la cei mai buni dintre cei mai buni.

"ÎN FORMAȚIE!" a strigat Kolk.

Băieții au format rânduri de câte doi, umăr la umăr, Thor stând lângă Reece, și au început marșul în sus pe dealul abrupt, cu Krohn mergând alături de ei. Thor s-a uitat în sus și a văzut că acest deal părea să urce chiar în cer, cu soarele bătându-i în ochi. Abia putea crede că mărșăluiau spre vârf. Chiar atingerea platoului pe care s-au antrenat a durat ore; pentru a ajunge pe partea de sus a acestui munte vor avea probabil nevoie de mai multe ore.

Reece gâfâia lângă el, cu respirația tăiată.

"Știi, nu toată lumea se întoarce", a spus Malic. El vorbea cu William, care mărșăluia alături de el. Thor putea să vadă teroarea din ochii lui William, și el a ghicit că scopul lui Malic era să-l sperie. Malic trebuie să fi simțit că William era mai sensibil decât ceilalți, și părea că vrea să-l sfărâme. Thor nu înțelegea care era problema lui Malic. Ura pe toată lumea? Sau se născuse rău?

"Ce vrei sa spui?” întrebă William, temător.

"Există o cotă, știi", a spus Malic. "Pentru Legiune. Chiar dacă ne descurcăm bine, ei trebuie să lase pe unii dintre noi în urmă. "

"Asta nu e adevărat", a spus Reece.

"Asta e ce am auzit", a spus Malic.

"Nu toată lumea ajunge în Legiune," l-a corectat Elden, întorcându-se. "Dar asta nu pentru că există o cotă. Asta pentru ca ei nu reușesc. Este bazat pe performanță."

"Ei nu ne-ar lăsa aici, în urmă, pe această insulă, nu-i așa?" a întrebat William, cu teamă în glas.

"Bineînțeles că ar face-o", răspunse Malic.

William a privit în jur, cu un nou sentiment de teamă. S-a auzit un cârâit îngrozitor, și s-au uitat în sus în timp ce o pasăre uriașă a năvălit în jos și s-a rotit peste ei. Arăta ca un șorecar, dar avea trei capete și o coadă lungă de culoare galbenă. Părea să se holbeze direct la William. Ea a țipat din nou și și-a ridicat coada.

"Ce-i asta?" a întrebat William.

"Un galtross", a spus Reece. "Un hoitar."

"Se spune că îi ghicește pe cei care vor muri", a adăugat Malic. "Cel pe care el îl urmărește e următorul care va muri."

Acesta a țipat chiar la William și Thor putea să vadă cum îl cuprinde frica.

"De ce nu-l lași în pace?" i-a spus Thor lui Malic.

"Îl voi trata oricum am chef", a spus Malic. "Și când voi termina, voi veni după tine."

Thor a urmărit mâna lui Malic alunecând în jos și odihnindu-se pe centura lui, pe pumnal.

Krohn a mârâit la Malic.

"Încearcă orice împotriva prietenul meu, și va fi cuțitul meu cel pe care-l vei simți în spate", i-a spus Reece lui Malic.

"Și al meu", a adăugat O'Connor.

Dar Malic, netulburat, doar a zâmbit. De fapt, el a râs când s-a întors și a continuat să mărșăluiască.

"Suta e lungă", a spus el amenințător, apoi a tăcut.

Grupul, plin de o tăcere tensionată, a continuat să mărșăluiască.

Înclinarea muntelui a devenit mai abruptă și, în curând, au trebuit aproape să meargă de-a bușilea și să se târască în sus pe drum.

După ceea a părut a fi ore, picioarele lui Thor ardeau; în cele din urmă au ajuns la un platou larg în partea cea mai de sus a muntelui. Toți băieții s-au prăbușit, Thor printre ei.

Ei zăceau acolo, respirând greu, înghițiți de un nor adevărat. Era imposibil să vezi ceva, învăluit în ceață. Thor stătea acolo, încercând să respire, mai obosit decât a crezut vreodată posibil.

"ÎN PICIOARE!", s-a auzit un strigăt.

Cumva, Thor s-a forțat să se ridice în picioare, cu toți ceilalți băieți, și în timp ce au făcut-o, norul s-a ridicat. Thor a fost șocat să vadă, în picioare acolo, un grup mare de războinici diferiți. În fruntea lor era războinicul cu înfățișarea cea mai feroce pe care Thor îl văzuse vreodată. Pielea lui era de un verde deschis, capul lui era chel, era de trei ori mai mare decât orice bărbat, nu purta cămașă ci doar pantaloni scurți, și mușchii lui stăteau să crape. Avea trei cicatrici pe piept și îi lipsea un ochi, și de

centura lui atârna aproape fiecare soi de armă. El singur era o armată.

În spatele lui se afla o duzină de războinici de toate dimensiunile, rasele și formele posibile. Ei aveau un aspect exotic, și Thor putea spune că au venit din țări din lung și-n lat, din afara Inelului. El nu avea suflare. Războinici adevărați. Acești oameni erau eroii săi. El nu întâlnise pe nimeni din afara Inelului, cu atât mai puțin alți războinici.

"Aceasta este Kibotu", a anunțat Kolk. "El este antrenor rezident pe această insulă. Războinicii din toate colțurile lumii îl caută. El i-a instruit pe cei mai buni, și el însuși este printre cei mai buni. "

Kibotu a dat scurt din cap spre Kolk în semn de respect, apoi s-a uitat spre membrii Legiunii. Thor a simțit ca și cum privea drept prin el, și s-a simțit nepotrivit în prezența lui.

"În fiecare an ei ne aduc o nouă recoltă de tineri războinici. În fiecare an, unii dintre voi reușesc, și unii dintre voi nu. Inima unui războinic este puternică. Spiritul său este mai puternic. Aceasta insulă este aici pentru a vă învăța spiritul unui războinic. Este un loc neiertător. Nu faceți nicio greșeală. Respectați-o, și vă va respecta."

Thor a privit peste umărul lui Kibotu, iar dincolo de el a putut vedea un teren de antrenament. Erau diverse structuri, terenuri vaste de luptă, și zeci de războinici antrenându-se din greu, cu fiecare armă imaginabilă. El a privit războinici trăgând cu arcuri și săgeți în ținte, aruncând sulițe, atacând manechine cu săbii, și atacându-se reciproc cu lănci. Acest loc era adus la viață de spiritul războinicului.

"Vă veți antrena cu noi astăzi aici, și în fiecare zi, până când Suta voastră se va termina, până când spiritele voastre vor fi demne. Nu pierdeți timpul. Treceți la treabă!"

Băieții s-au uitat unul la altul, nedumeriți.

"Formați grupuri de câte opt!" a poruncit Kolk. "Știți cine sunteți. Veți alege fiecare o abilitate, și nu vă veți opri până nu spun eu!"

Legiunea s-a despărți și a fugit pe terenul de antrenament, iar Thor a fost direcționat de comandanți, împreună cu grupul său de opt, la locul de aruncat cu sulița de la capătul îndepărtat.

Thor a stat acolo și și-a așteptat rândul cum unul după altul, șapte băieți au apucat câte o suliță, câte unul odată, și au ochit spre o țintă îndepărtată - o bucată de lemn tăiată în formă de cerc și bătută în cuie de un copac. Unul câte unul, fiecare dintre ei a ratat. Ținta era prea departe, și prea mică. Toți au aruncat prea scurt.

Era rândul lui Thor. A ridicat sulița lungă de bronz, mult mai lungă și mai grea decât orice suliță pe care a ținut-o vreodată. El a ochit ținta. Dar ținta era atât de departe, mai departe decât orice țintă ochise el vreodată; nu-și putea imagina cum ar nimeri-o.

A făcut trei pași și a aruncat-o. A fost jenat să o vadă căzând scurt, aterizând în praf la câțiva metri de țintă.

"Arunci cu corpul tău", a venit un glas aspru, "nu cu mintea ta!"

Thor s-a întors pentru a-l vedea pe Kibotu însuși stând deasupra lui, încruntându-se în jos.

Kibotu a păși înainte, a luat o suliță ca și cum ar fi fost o scobitoare, a făcut un pas și a aruncat-o. Acesta a zburat prin aer cu viteza fulgerului, și a lovit chiar în mijlocul țintei.

Thor nu putea să creadă. Se simțea ca un băiat lângă acest războinic. Se întrebă de ce Kibotu se concentrase pe el, dintre toți băieții.

"Cum ai făcut asta?", a întrebat el.

"Nu am făcut asta," a răspuns aspru Kibotu. "Sulița a făcut asta. Asta e problema ta. Tu trăiești cu o separare între tine și armă. Tu și arma trebuie să fiți una. "

Kibotu a pus o altă suliță în mâna lui Thor, i-a tras umărul înapoi, i-a întors gâtul și l-a poziționat pentru a fi cu fața la țintă.

"Închide ochii", a poruncit.

Thor a făcut așa.

"Când pășești înainte, vezi în ochii minții sulița intrând în țintă. Nu elibera sulița. Las-o pe ea să te elibereze."

Thor s-a concentrat, și a simțit sulița ca niciodată înainte. El a simțit o energie extraordinară curgând prin sistemul său. A respirat adânc.

El a deschis ochii și a făcut mai mulți pași și a aruncat-o, și de această dată s-a simțit diferit când i-a dat drumul. S-a simțit mai ușor. S-a simțit perfect.

Thor nici măcar nu a trebuit să se uite ca să știe rezultatul. El l-a simțit. A văzut ceea ce știa deja: că era exact în centru. Acesta era singura aruncătură dintre toți băieții care măcar a atins ținta.

Thor s-a întors și a zâmbi spre Kibotu, așteptând laude.

Dar, spre surprinderea lui, Kibotu se întorsese deja și plecase. Thor nu a știut dacă asta însemna că el era mulțumit sau dezamăgit. Și tot nu știa de ce se concentrase pe el.

Exercițiile au continuat pe tot parcursul zilei, trecând de la o abilitate la alta, până când în cele din urmă un corn a sunat, și a izbucnit infernul. Înainte ca Thor să înțeleagă ce se întâmplă, băieții se intersectau pe terenul de antrenament în fiecare direcție, și deodată l-a văzut pe Malic, atacând direct spre el, cu un pumnal în mână. Malic se încruntase, și Thor putea vedea pe fața lui intenția de a ucide. El s-a repezit la Thor, pe cale să-și înfigă pumnalul în inima lui.

Totul s-a petrecut foarte repede -Thor nu a putut reacționa la timp. El s-a pregătit, știind că era pe cale de a fi ucis.

Dintr-o data a apărut Krohn, sărind în aer și înfingându-și colții în pieptul lui Malic; Malic s-a împleticit înapoi, prins cu garda jos, încercând să-l dea jos.

Înainte ca Thor să poată reacționa, dintr-o dată s-a simțit trântit și fixat la pământ de la spate, cu fața pusă la sol.

Thor a încercat să se ridice, să afle ce se întâmplă, în timp ce peste tot în jurul lui și alții erau trântiți la pământ. El s-a răsucit și și-a dat seama că cineva era deasupra lui. Era un războinic exotic dintr-un regat îndepărtat. Încerca să-l țină jos.

Atunci și-a dat Thor seama că sunetul de corn însemna că terenurile de antrenament au fost deschise pentru lupte libere. Dar atunci de ce Malic l-a atacat cu un cuțit? Niciunul dintre ceilalți nu folosea arme.

Thor nu fusese niciodată învățat cum să se lupte corp la corp, și a simțit o durere arzătoare în umăr când acest războinic, un luptător tânăr, poate de optsprezece ani, cu pielea închisă la culoare, maronie, cu ochi mari galbeni, un cap chel și o cicatrice care trecea pe deasupra sprâncenei, l-a răsucit și i-a pus un braț la spate. El era mai puternic decât putea visa Thor vreodată, și Thor s-a simțit ca și cum brațul urma să i se rupă.

El s-a zvârcolit și s-a luptat, și nu s-a putut elibera din strânsoarea acestui bărbat.

"DĂ-TE BĂTUT!" a strigat războinicul.

Dar Thor nu a vrut să se dea bătut așa ușor.

Tocmai când Thor credea că braţul lui nu se putea îndoi mai mult, chiar atunci când el a crezut că era pe cale de a se rupe, a auzit un zgomot de alergare, urmat de o lovitură, şi l-a simţit pe războinic zburând de pe el.

Thor s-a uitat în sus, dorind să-i mulțumească oricui ar fi fost - dar a fost confuz atunci când a clipit în soare și a văzut că fusese Malic.

Malic se eliberase de Krohn și l-a dat jos pe războinic de pe Thor. El l-a lovit puternic pe războinic în partea din spate a capului cu cizma în timp ce era la pământ, apoi a extras un pumnal, a sărit jos, și, când războinicul s-a întors, l-a înjunghiat în inimă.

Războinicul scoase un icnet îngrozit, cu sângele curgându-i gârlă din piept, peste pumnal. Thor stătea acolo, îngrozit, abia înțelegând ce se întâmplă. Se simțea groaznic: totul se întâmplase prea repede pentru ca el să reacționeze. În mod evident, armele nu ar fi trebuit să fie utilizate în această sesiune de instrucție. Deci, de ce l-a ucis Malic pe bărbat?

Înainte ca Thor să înțeleagă, Malic s-a grăbit spre el, i-a pus arma însângerată în palmă și a plecat.

Un alt corn a sunat, și dintr-o dată Thor a fost înconjurat de zeci de războinici încruntându-se la el. Kibotu și Kolk au venit într-acolo, iar ceilalți războinici le-au făcut loc.

"Ce ai făcut?" a strigat Kibotu la el. "L-ai omorât pe unul dintre războinicii mei! Într-o sesiune de antrenament!"

"Nu am ucis pe nimeni!" a protestat Thor, privind în jos, la pumnalul însângerat din mâna sa. "Nu am făcut asta!"

"Atunci de ce ții arma?" a strigat Kibotu.

"Malic a făcut-o!" a țipat Thor.

S-a auzit un icnet, în timp ce și ceilalți s-au întors și s-au uitat la Malic.

El a apărut, fiind târât de doi războinici. Thor s-a ridicat în picioare, pe când tot mai mulți războinici s-au adunat în jurul lor, și i-a simțit pe toți cu ochii la el.

"Nu l-am ucis pe acest om!" a mințit Malic. "L-am văzut pe Thor când a făcut-o. La urma urmei, aceasta este pumnalul lui. El a fost atacat de acel om."

"Negi că ai fost atacat de acel bărbat?" l-a întrebat pe Kibotu pe Thor.

"Da, el m-a atacat. Ne luptam. Era pe cale să-mi rupă brațul."

"Deci recunoști că l-ai înjunghiat", a spus Kibotu.

"Nu! Nu am făcut-o. Vă jur asta."

"Atunci am să întreb din nou: de ce ții arma?"

Unul dintre războinici a pășit înainte și a smuls pumnalul din mâna lui Thor și i l-a întins lui Kibotu. Kibotu l-a examinat, apoi i l-a întins lui Kolk.

Kolk l-a ridicat sus în lumină, inspectându-l. El a dat din cap încruntat.

"Aceasta este pumnalul lui Thor", a confirmat el.

"Dar nu l-am ucis!" a pledat Thor. "Malic l-a plantat!"

Kibotu s-a uitat înainte și înapoi între Thor și Malic.

"Unul dintre voi minte. Numai soarta va ști. Criminalul trebuie să fie pedepsit. Pe această insulă există o credință conform căreia Ciclopii sunt determinanții tuturor lucrurilor. Oricine se confruntă cu Ciclopul și rămâne în viață este cel nevinovat. Cine moare de mâna lui, soarta îl stabilește vinovat."

Kibotu a făcut un pas înainte și a oftat.

"Voi doi veți lupta cu Ciclopul. Oricine trăiește, este nevinovat. Oricine moare, așa să fie. Sângele cere sânge."

Thor a înghițit în sec. Ciclopul? El nu se putea vedea confruntând un astfel de monstru, chiar dacă era nevinovat. Se simți prins cu duritate din spate și legat cu frânghii, care îi intrau

în încheieturi. Și Malic a fost legat. Ei au fost împinși din spate, și grupul de războinici i-a urmat așa cum au fost conduși peste platou, în jos pe muntele abrupt. Krohn a mărșăluit alături de Thor, scâncind, refuzând să-l părăsească.

Cum mergeau, al doilea soarele începea să apună, și Thor a putut vedea insula întinzându-se înaintea lui. Din acest punct înalt, cerul era acoperit în nuanțe frumoase de roșu aprins și violet. Mai jos de el, cu mult mai jos, la baza muntelui, erau zeci de peșteri.

A auzit un vuiet cutremurător, a simțit pământul tremurând sub el, și a știut, cu un sentiment care i-a strâns stomacul, că era condus chiar în bârlogul monstrului.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Gwendolyn s-a grăbit pe coridoarele castelului, tensionată, foarte îngrijorată, neputând să se se gândească la nimic altceva, din momentul în care a auzit de încarcerarea lui Kendrick și execuția lui iminentă. Gareth mersese prea departe. Ea nu putea să stea cu mâinile în sân. S-a simţit atât de neajutorată; trebuia să fie ceva ce ar putea face, o cale prin care să poată ajuta - şi o va găsi.

Gwen a coborât pe scara de piatră în spirală, mai adânc şi mai adânc în măruntaiele castelului. Ea a trecut chiar de nivelul servitorilor, şi, după mai multe niveluri, în sfârşit a ajuns la o mare ușă de fier. Nu a pierdut nici un moment: s-a grăbit la aceasta şi a lovit-o cu pumnii.

Ea a aşteptat fără să respire, cu inima bubuind, şi în cele din urmă câțiva gardieni au deschis-o. Unul a ridicat o torţă în întuneric.

"Doamna mea," a spus gardianul care stătea în centru.

"Aceasta este fiica regelui?" a întrebat altul.

"A fostului rege," a corectat altul.

"Regele prezent și etern" i-a corectat ea cu asprime, pășind înainte. "Eu sunt aceea."

"Ce faceți jos aici?" a întrebat unul dintre ei, cu ochii mari. "Acesta nu este un loc pentru o doamnă."

"Trebuie să îl văd pe fratele meu. Kendrick."

Gardienii s-au uitat unii la alții, zăpăciți.

"Îmi pare rău mea doamnă, dar Kendrick nu are voie să primească vizitatori. Din ordinele stricte ale Regelui."

Gwendolyn s-a uitat ferm înapoi la gardieni. Era hotărâtă, şi a simţit o putere copleșind-o. Puterea tatălui ei.

"Uită-te la faţa mea," a spus ea. "M-ai cunoscut încă de când eram un copil. Te-am cunoscut din totdeauna ca pe un slujitor credincios şi ascultător al tatălui meu."

Chipul liderului gărzii, plin de riduri, s-a îmblânzit.

"Asta este adevărat, doamna mea."

"Crezi că tatăl meu m-ar fi împiedicat să-l văd pe propriul meu frate, Kendrick?"

El a clipit, gândindu-se.

"Tatal tău nu te-ar fi împiedicat de la nimic", a spus el. "El a avut un spaţiu infinit în inima lui pentru tine. Ordinul lui întotdeauna valabil a fost ca întotdeauna Gwendolyn să primească tot ce vrea."

Gwen dădu din cap.

"Deci așa stau lucrurile," a spus ea. "Acum lasă-mă să intru."

"Cu toate acestea," a spus gardianul, blocându-i calea. "Mă îndoiesc, de asemenea, că tatăl tău ar vrea ca ucigașul lui să aibă vizitatori."

Gwen fumega.

"Ruşine să-ți fie," a spus ferm. "L-ai cunoscut pe Kendrick de mai mult timp decât pe mine. Ştii că nu era nimeni care l-a iubit pe tatăl meu mai mult. Chiar credeţi că el a fost implicat?"

Gardianul s-a uitat înapoi, şi ea îl putea vedea gândind. În cele din urmă, chipul lui a cedat.

"Nu", a spus el încet. "Nu cred."

"Destul spus," a zis ea. "Acum pășește în lături şi lasă-mă înăuntru. Destul cu prostiile astea. "Sunt aici pentru a-l vedea fratele meu, şi-l voi vedea," a spus cu o putere în voce care a surprins-o chiar și pe ea. A fost o comandă — şi nu a lăsat loc de îndoială.

Soldatull a șovăit doar pentru o clipă, apoi în cele din urmă a făcut semn ceilorlalți gardieni, a plecat capul şi a pășit într-o parte. El a deschis uşa larg şi când Gwen a trecut grăbită, a trântit-o în spatele ei.

"Urmaţi-mă, şi grăbiți-vă, doamna mea," a cerut el. "Acest loc are mulți spioni. Nu vă pot lăsa aici pentru mult timp. Dacă sunt prins, voi fi eu cel aruncat în această temniţă."

Gwen l-a urmat în timp ce s-a el grăbit în jos pe coridor, pașii lor creând ecouri în acest loc, slab iluminat de torțe, trecând pe lângă celulă după celulă. A văzut prizonieri în umbră, cu fețele lipite de barele celulelor, fețe care fuseseră aici jos prea mult timp. Erau fețe rele, libidinoase, iar unele dintre ele au șuierat spre ea când a trecut. Ea și-a dublat viteza, încercând să nu se uite prea atent.

În cele din urmă, după ce a cotit pe mai multe coridoare, gardianul a condus-o la o singură celulă, ultima din stânga. El stătea în spatele ei, așteptând.

"Lăsați-ne", a poruncit Gwen.

Paznicul s-a uitat la ea, a ezitat o clipă, apoi s-a întors și a plecat, lăsând-o singură.

Gwen se uită prin celula, cu inima ei bătând tare, anticipând, și păși mai aproape. În cele din urmă, a apărut Kendrick, arătând prea palid, și zâmbind la vederea ei.

"Sora mea", a spus el.

El s-a întins și i-a apucat mâna printre gratii.

Ea a zâmbit înapoi, în timp ce fața lui s-a luminat, și s-a simțit atat de bine să-l vadă, să vadă că el era în viață, că era bine. Inima ei s-a rupt la vederea lui, la umilința prezenței lui Kendrick în acest loc. El fusese tratat nedrept. Și totuși continua să poarte zâmbetul său bun, nobil, plin de compasiune. Era cel mai bun om pe care-l cunoștea.

"Sora mea", a repetat el. "Tu îmi faci un mare serviciu venind aici."

"Serviciul este pentru mine", a răspuns ea. "Este o onoare să te văd. Îmi pare rău că nu am venit mai devreme."

"Sunt uimit că ai fost în stare să vii", a spus el, strângându-i mâna în ambele sale mâini. Vocea lui era slabă și aspră, și ea a scotocit în cămașă și a scos bunătățile ascunse pentru el. Ea le-a strecurat printre bare, și el a privit, minunându-se.

"Vânat uscat", a spus ea. "Favoritul tău. Suficient pentru a-ți da putere."

El l-a apucat și imediat a mușcat din el, rupând carnea de pe bucată. L-a înghițit, înfometat.

Gwen a băgat mâna în buzunar și a extras un burduf mic din piele cu apă, și el a băut. Apoi a scos de la talie o pungă.

"Am vrut să ai și ceva dulce", a spus ea, zâmbind. "Prăjituri cu miere. Le-am presat chiar eu."

Ea i-a întins punga, iar ochii lui s-au umplut de lacrimi.

"Tu îi faci tatălui nostru o mare onoare", a spus el. "Știi că nu l-am ucis, nu-i așa?", a întrebat el cu disperare.

Ea a dat din cap.

"Desigur. Altfel nu aș fi aici."

El a dat din cap înapoi. Să-l vadă aici jos aproape că-i aducea lacrimi în ochi; a mâniat-o chiar mai tare pe Gareth decât înainte. Ea ardea din cauza tuturor acestor nedreptăți.

"Gareth ne consideră o amenințare", a spus ea. "Acesta este motivul pentru care ești aici."

Kendrick a privit înapoi.

"Asta a fost întotdeauna natura sa", a spus el. "Ambiția sa de-o viață întreagă a fost tronul tatălui nostru. Și de ce s-ar simți amenințat de toți cei din jurul lui, cu excepția cazului în care el însuși a fost implicat în crimă?"

Gwen se uită înapoi cu subînțeles.

"M-am gândit la aceleași lucruri", a spus ea. "La urma urmei, cine altcineva are de câștigat?"

"Dar trebuie să o dovedești. Tu trebuie să găsești arma crimei ", a spus Kendrick. "Pumnalul folosit să-l omoare. Cel care lipsește. Acesta va fi cheia."

"Ai idee unde să caut?", a întrebat ea.

Dezamăgitor, el a clătinat din cap.

"Gareth probabil a scăpat de el, sau a pus pe cineva să-l arunce", a răspuns el. "Și fără el, va fi foarte greu să dovedim ceva. Totul este circumstanțial. Și până când ei dovedesc ceva, eu pot zace aici jos până la execuția mea."

Lui Gwen i se rupea inima să se gândească la asta, și ea a simțit fiori reci trecându-i prin corp.

"Nu voi permite acest lucru!" a strigat Gwen. "Voi găsi o cale să-l opresc. Îți promit. Așa voi face."

Kendrick a clătinat din cap.

"Aș vrea să îți împărtășesc optimismul, dar ești împotriva unor forțe mai mari decât îți poți imagina. Există o conspirație pentru a acoperi moartea tatălui nostru, și tentaculele ei, sunt sigur, ajung adânc. Fii atentă pe unde pășești. Nu subestima ticăloșia lui Gareth. Ține minte, ești împotriva dragonului".

"Dragonul?" a întrebat Gwen.

"Există mai multe tipuri de dragoni în această lume. Răul zâmbetelor bărbaților poate fi mai insidios decât cel mai înverșunat balaur în sălbăticie."

Gwen oftă, gândindu-se la asta. Știa că el avea dreptate.

"Trebuie să existe o cale, cineva care să ne poată ajuta să te scot de aici", a spus ea.

În timp ce stătea acolo, clătinând din cap, dintr-o dată, ea a avut un moment de inspirație.

"Mama", a spus ea, temându-se chiar în timp ce rostea cuvintele. Dacă existat cineva pe care ea-l ura mai mult decât pe Gareth, era mama ei, și singurul lucru bun care a venit din moartea tatălui său a fost starea catatonică a mamei ei. Ea jurase să nu o mai vadă niciodată, iar ideea de a vorbi cu ea o făcea să se simtă rău fizic. Dar pentru Kendrick, ea ar face-o.

"Nu știu cum ar putea ea ajuta", a spus Kendrick. "Ea nu a fost capabilă să vorbească de la moartea tatălui nostru. Și chiar dacă ar fi fost, Gareth este rege acum. Ea nu mai este regină. Influența care i-a rămas, dacă există, este limitată."

"Dar ea a fost regina doar cu câteva zile în urmă," a contracarat Gwen. "Mulți oameni încă răspund în fața ei, încă se tem și o respectă și vor ține cont de dorințele ei - mai ales cei loiali tatălui nostru."

Kendrick a dat din cap.

"Admit că există o șansă", a spus el.

El s-a întins afară, și i-a luat ambele mâini în ale sale.

"Orice s-ar întâmpla, vreau să știi că tatăl nostru a avut dreptate să te aleagă ca următor conducător. Nu am văzut-o înainte, dar o văd acum. El a avut dreptate tot timpul."

Gwen se uită înapoi la el, inima ei umplându-se cu recunoștință.

"De asemenea, să știi că te iubesc", a spus el.

"Și eu te iubesc", a spus ea, cu ochii plini de lacrimi. "Să știi că nu te voi lăsa să mori aici. Voi muri eu mai întâi."

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

Thor a coborât de pe munte spre peșterile ciclopilor, cerul la apus izbucnind în jurul lui, iluminând lumea într-un milion de nuanțe de stacojiu, și se simțea ca și cum ar fi mărșăluit spre moarte - ca și în cum ar fi coborât chiar în iad.

El mărșăluia, membrii Legiunii la o distanță sigură în spatele lui, Malic lângă el, amândoi încă legați, Krohn pe lângă el, strigătele fiarei, ascunse în peșteră, auzindu-se tot mai tare. Pământul se cutremura în timp ce mergeau, și Thor doar își putea imagina furia acestui animal.

Thor îl ura pe Malic cu o pasiune rezervată nimănui altcuiva. Îi fusese înscenată pe nedrept crima din cauza lui, fusese acuzat pe nedrept, târât în chestia asta, spre potențiala lui moarte. Thor s-a rugat doar ca legenda ciclopilor să fie adevărată - si numai cel vinovat să fie ucis.

Thor s-a gândit înapoi la scena de pe terenul de antrenament, cum Malic a încercat să-l omoare pe el mai întâi. Tot nu înțelegea cu adevărat ce se întâmplase, sau de ce.

"Înainte de a fi trimiși la moarte", i-a spus Thor lui Malic, mergând pe jos alături de el, "spune-mi un singur lucru. De ce ai făcut-o? De ce ai încercat să mă omori acolo? Iar atunci când nu a ai reușit, de ce l-ai ucis pe acel om?"

Malic a continuat să meargă, și, spre surprinderea lui Thor, chiar în timp ce mărșăluia spre moarte, el a zâmbit, ca și cum s-ar fi bucurat de acest lucru. Acest băiat era cu adevărat bolnav.

"Nu te-am plăcut niciodată", a spus Malic. "Din momentul în care te-am cunoscut. Dar nu ăsta a fost motivul. Am fost plătit generos pentru treaba asta - să te omor."

Thor era îngrozit.

"Plătit?", a întrebat el.

"Ai dușmani foarte bogați. Le-m luat cu bucurie banii pentru a încerca ceva ce am vrut să fac eu însumi."

"Atunci de ce l-ai ucis acel om cu care mă luptam?" a întrebat Thor. "Ce avea el de-a face cu mine?"

"Când mi-am ratat șansa să te omor", a spus Malic, "m-am gândit că următoarea cea mai bună șansă era să-l omor pe el și

să dau vina pe tine. Atunci războinicii te-ar fi ucis, și m-ar fi scăpat de probleme."

Thor se încruntă.

"Ei bine, nu a mers așa, nu-i așa?" a întrebat Thor.

"Vei muri de mâna ciclopilor", a spus Malic.

"Dar așa vei păți și tu," a contracarat Thor.

Malic ridică din umeri.

"Toată lumea trebuie să moară cândva," a spus el, apoi a căzut în tăcere.

Thor nu a putut să-l înțeleagă - el părea cu adevărat nepăsător față de viață. Se întrebă ce rău i se întîmplase de a ajuns așa.

"Spune-mi un lucru înainte de moartea ta," a cerut Thor. "Cine te-a plătit? Cine sunt dușmanii mei?"

Malic a continuat să meargă pe jos, tăcut. El terminase de vorbit.

"Ei bine," a concluzionat Thor, "sper că ești mulțumit. Acum o să ne omori pe amândoi."

"Greșit", a spus Malic. "Eu nu cred în legende și basme. Monstrul nu mă va ucide. Sunt mai puternic decât orice monstru. Acesta îl va ucide doar pe unul dintre noi. Și acela vei fi tu."

Thor îl privi cu o ură dincolo de imaginație.

"Te-aș ucide chiar acum dacă aș putea", a spus Thor.

Malic a zâmbit.

"Atunci e păcat că suntem amândoi legați."

Ei au continuat să marșăluiască, în tăcere, ajungând tot mai aproape, cerul devenind mai închis, iar răgetele monstrului auzindu-se tot mai tare.

"Imi place de tine", a spus Malic, surprinzându-l pe Thor. "Într-o altă viață, am fi prieteni."

Thor îl privi, nevenindu-i să creadă.

"Ești bolnav", a spus Thor. "Nu te înțeleg. Ai spus că mă urăști. Noi nu am fi niciodată prieteni. Eu nu sunt prieten cu mincinoșii - sau cu criminalii."

Malic și-a aruncat capul pe spate și a râs tare.

"Minciuna și uciderea sunt calea lumii", a răspuns el. "Cel puțin eu sunt destul de îndrăzneț să recunosc. Toți ceilalți se ascund și tremură în spatele unei fațade."

Cei doi au continuat să meargă, mai departe și mai departe în jos pe deal, apropiindu-se de peștera Ciclopilor. Cerul s-a transformat într-un roșu strălucitor, aprins, arătând ca și cum ar fi fost în flăcări. Thor nu se putea abține să nu se simtă ca și cum el ar fi mers chiar în adâncimile iadului.

În cele din urmă, terenul s-a nivelat, peștera fiind abia la treizeci de metri înaintea lor, și s-au oprit când doi războinici au venit în spatele lor și le-au tăiat frânghiile, eliberându-le mâinile. Războinicii s-au întors și au fugit înapoi în sus, la mulțimea mare de membri ai Legiunii care priveau de sus de la o distanță de siguranță.

Thor și Malic s-au uitat unul la altul, apoi Thor s-a întors și a mărșăluit cu îndrăzneală până la peșteră uriașă. Malic l-a urmat. Dacă Thor avea să moară, el o va face. Krohn a mers alături de el, mârâind.

"Du-te înapoi, Krohn!" i-a poruncit Thor, dorind să-l cruțe.

Dar Krohn a refuzat să plece de lângă el.

A venit un alt muget cutremurător, suficient pentru a-l face pe Thor să vrea să se oprească din drum. Lângă el, Malic și-a continuat marșul, relaxat, cu un zâmbet pe față, ca și cum era fericit să-l întâlnească pe monstru. Poate el era fericit să-și întâlnească moartea, s-a gândit Thor. Arăta sinucigaș.

Mintea lui Thor alerga pe când se apropiau de peșteră. Deschiderea atât de mare, înaltă de cel puțin zece metri, era de rău augur; l-a făcut pe Thor să se întrebe cu privire la dimensiunile creaturii care trăia în ea. Se întreba dacă acestea vor fi ultimele sale clipe pe pământ, dacă el va muri în acest fel, aici, în această peșteră, pe această insulă. Totul din cauza lui Malic, din cauza unei crime pe care nu a comis-o. Se întreba despre soarta și destinul său, dacă totul a fost o greșeală. La urma urmei, Argon nu văzuse niciodată acest lucru, nu văzuse niciodată întâlnirea sa cu Ciclopul - sau cel puțin nu l-a avertizat despre ea. Și Thor nu a prevăzut-o nici el. Nu era puterea sa

atât de mare pe cât a crezut? Era acesta locul unde se va termina totul? Sau soarta lui s-a schimbat cumva?

Pentru prima dată de când se îmbarcase, Thor a luat în serios ideea că el ar putea să nu se întoarcă. Din cine știe ce motiv, el s-a gândit la Gwendolyn. El s-a gândit la ea așteptându-l, și el nemaiapărând, neîntorcându-se la ea. I-a frânt inima.

Înainte de a putea încheia gândul, brusc, din peșteră a ieșit cea mai mare fiară pe care Thor o văzuse vreodată. Ciclopul a făcut trei pași mari, aplecând capul, incredibil, în pofida deschiderii de zece metri, apoi s-a ridicat pe de-a întregul, pășind afară. Era enorm, ca și cum te-ai uita în sus la un munte.

Când pășea, pământul se cutremura. Se lăsă pe spate și urlă, și s-a simțit ca și cum timpanele lui Thor se vor sparge. Corpul lui Thor a înghețat de spaimă. În cele din urmă, și Malic a înghețat. Stătea acolo, cu gura căscată, cu ochii în sus, sabia atârnându-i moale în mână. Krohn mârâia, neînfricat.

Ciclopul trebuie să fi avut cincisprezece metri înălțime. Acesta era mai larg în umeri și mai gros decât un elefant, pielea gri de pe mușchi jucându-i, singurul ochi clipind nebunește. Avea doi colți mari, fiecare de dimensiunea lui Thor. A lăsat capul pe spate și a urlat din nou, cu mâinile strânse pumn, brațele ridicându-se sus și coborând prea repede, ca niște trunchiuri de copaci, venind drept spre Thor și Malic.

Thor a sărit din drum tocmai la timp, exact când pumnii monstrului au izbit în pământ, creând un crater imens, cutremurând pământul atât de tare încât Thor s-a poticnit. Malic abia a scăpat și el.

Thor s-a uitat la sabia scurtă din mâna sa, la praștia de la brâu, și s-a întrebat cum ar putea să se lupte vreodată cu această creatură. El era un fir de praf de lângă această fiară; Thor se îndoia că sabia chiar i-ar putea înțepa pielea. Ar fi nevoie de o armată și un arsenal de arme, pentru a încerca să-l ucidă.

Malic a dat deoparte orice precauție. El a ridicat sabia, și, cu un strigăt de luptă, a atacat creatura, încercând să-i găurească fiarei fluierul piciorului. Dar el nici măcar nu s-a apropiat: fiara l-

a trimis departe, și Malic a plecat în zbor, aterizând dur pe pământ, rostogolindu-se.

Fiara s-a întors spre Thor. Ea l-a atacat, solul tremurând când venea, iar Thor era prea înghețat de frică pentru a se mișca. Thor a vrut să se întoarcă și să alerge, dar s-a obligat să stea în loc, să își mențină poziția. Erau prea mulți ochii care-l priveau; el nu-și putea dezamăgi frații din Legiune. Și-a amintit ce l-a învățat unul dintre antrenorii lui: era bine să simtă frica - dar nu era bine să îi cedeze. Acesta era codul unui războinic.

Astfel încât în loc de asta, Thor s-a forțat să fie puternic. S-a forțat să tragă sabia, să pășească pas înainte, și să atace gamba monstrului. A fost o lovitură directă.

Dar pielea monstrul era atât de groasă, că sabia doar a ricoșat, zburând din mâinile lui Thor. A fost ca și cum ar fi lovit o piatră . Thor s-a grăbit să o ridice din nou. Creatura, înfuriată, a lovit cu pumnul său imens către Thor; Thor a reușit să se aplece, și și-a văzut șansa. El a țâșnit înainte, și-a ridicat sabia sus, și a înfipt-o în cel mai mic deget de la piciorul fiarei.

Fiara țipa în timp ce râuri de sânge se scurgeau. Era un zgomot îngrozitor, zguduindu-l pe Thor până în măduva oaselor - atât de oribil, încât Thor aproape că și-a dorit ca el niciodată să nu fi atacat fiara.

Fiara era mult mai rapidă decât anticipase Thor. Înainte ca Thor să poată reacționa, fiara a măturat din nou cu o mână, și de această dată l-a luat pe Thor și l-a ridicat în aer. L-a strâns pe Thor atât de tare, încât el abia putea respira.

Fiara l-a ridicat pe Thor mai sus, tot drumul.

Krohn, jos, a mârâit și l-a atacat pe Ciclop. El și-a scufundat dinții în degetul de la picior, scuturându-l, până când în cele din urmă Ciclopul, înfuriat, l-a aruncat pe Thor jos.

Thor simțea că zboară prin aer și a aterizat dur pe pământ, rostogolindu-se de mai multe ori, acoperit de praf, gâfâind.

Fiara urlă din nou, apoi se aplecă și lovi cu putere spre Krohn, care s-a dat din drum tocmai la timp. Apoi și-a scos sabia scurtă a lui Thor din degetul de la picior ca și cum ar fi fost o scobitoare, și a rupt sabia în două, cu o singură mână.

Fiara păși spre el, și, în timp ce Thor stătea acolo, privind neajutorat, devenea sigur că va muri.

Dar apoi fiara l-a surprins. S-a oprit, s-a întors și s-a uitat la Malic. Într-o mișcare rapidă, aceasta s-a năpustit în jos, l-a apucat pe Malic, și l-a ridicat sus în aer, strângându-l mai tare decât pe Thor. Malic a țipat, și Thor îi putea auzi coastele cum se rupeau chiar de la distanță.

Fiara l-a ținut aproape pe Malic, în dreptul feței, ca și cum savura acest lucru. Malic se zbătea în brațele lui, dar era inutil.

Fiara l-a tras brusc pe Malic spre ea, a deschis gura, dezvăluind șiruri de dinți zimțați, apoi l-a adus pe Malic în gură cu capul înainte. El a închis maxilarul, mușcând capul lui Malic. Sângele a țâșnit în jos ca un râu. S-a întâmplat atât de repede, încât Thor abia a putut procesa ce a văzut.

Ciclopul a aruncat pe pământ ce mai rămăsese din corpul lui Malic.

Apoi s-a oprit și s-a întors spre Thor, uitându-se la el, și inima lui Thor i-a sărit din piept. El s-a rugat ca legenda să fie adevărată, ca monstrul să-l ucidă doar pe cel vinovat.

În cele din urmă, după ce părea a fi o eternitate, fiara s-a întors încet cu spatele, și a mărșăluit spre peștera sa. Thor și-a ținut respirația, începând să-și dea seama că i se terminase coșmarul.

Lui Thor nu îi venea să creadă. Procesul său avusese loc, în ochii fraților săi, iar el era exonerat. El va trăi.

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

Gareth a intrat încet în sala tronului, având nevoie de timp pentru a fi singur, a-și aduna gândurile, a-și aminti de ce a vrut să fie rege. El a intrat în camera imensă, cu tavanele sale boltite, cu pardoseala și pereții de piatră, și a traversat-o încet, cu capul în jos, cu mintea ocupată, în timp ce mergea pe drumul bătut de tatăl său de atâtea ori.

La jumătatea camerei, Gareth s-a uitat în sus - și a înghețat în loc.

Spre surprinderea lui, tronul său fusese întors în mijlocul nopții, astfel încât era cu spatele la el. Și mai surprinzător, cineva stătea în el. Pe tronul *lui* .

Gareth putea vedea conturul unui corp, mâinile odihnindu-se pe brațele tronului, și ardea de furie, întrebându-se cine ar putea fi atât de obraznic încât să stea pe tronul unui rege. De asemenea, era nedumerit de modul în care au reușit să întoarcă tronul, acest scaun vechi care era înrădăcinat în locul lui de o mie de ani.

Gareth a mers repede spre tron, pregătit să se confrunte cu intrusul.

Când a ajuns la baza treptelor, spre şocul său, tronul s-a răsucit brusc . Pe el, cu fața la el, uitându-se în jos, stătea tatăl său, cu ochii deschiși și dezaprobatori.

Gareth stătea nemișcat, fără suflare, simțindu-se ca și cum o sabie îi fusese împinsă în piept. Picioarele sale parcă erau lipite de podea: el nu se putea convinge să le ridice, să pună unul în fața celuilalt pentru a urca scările. La urma urmei, era tronul tatălui său. Şi acum tatăl său stătea aşezat pe el. Nu ştia cum era posibil.

"Greutatea sângelui meu atârnă pe tine", a proclamat tatăl său. "Este o greutate de care nu vei scăpa. Sângele va avea sânge."

Gareth a clipit — şi atunci când el a deschis ochii, tronul era gol. A respirat tare, uitându-se în jur, întrebându-se ce s-a întâmplat. El a simţit o prezenţă zăbovind în aer, dar tatăl său nu era vizibil nicăieri.

Cu picioarele tremurând, Gareth a urcat treptele de fildeş, una câte una, șovăitor, până când în cele din urmă a ajuns la tron. S-a așezat pe el, încet, temându-se să se lase pe spate. Treptat, el a făcut-o, şi s-a uitat peste sala goală.

Brusc, el a simţit o durere îngrozitoare în mâini, în antebraţe, în coapse, chiar şi în partea din spate a capului. S-a uitat în jos şi a văzut cum tronul era acum acoperit în spini, care creşteau mai groși cu fiecare moment, ridicându-se ca o viţă de neoprit, înfășurându-se în jurul lui, legându-l de acesta. Spinii au crescut salbatic, imbrățișându-l, storcându-l, până când el sângera de pe tot trupul. El s-a luptat, s-a lăsat pe spate şi a strigat de durere - până când în cele din urmă spinii s-au ridicat şi s-au înfăşurat în jurul gurii lui.

Gareth s-a trezit țipând.

El a sărit din pat în lumina mută a zorilor şi a pășit de colo-colo prin cameră, respirând greu. El și-a făcut drum spre peretele îndepărtat, sprijinind o palma pe piatră şi aplecându-se, icnind după aer.

Păruse atât de reală, toată întâmplarea. S-a răsucit prin cameră, aproape aşteptându-se ca tatăl său să fie în ea.

Dar nu era. Era singur.

Gareth s-a simţit bântuit. El a avut un sentiment groaznic, că spiritul tatălui său nu îl va lăsa să se odihnească. Nu-l va lăsa niciodată să se odihnească.

Avea nevoie de răspunsuri. Avea nevoie să-și ştie viitorul, avea nevoie să ştie cum se vor termina toate acestea.

El mergea de colo-colo, storcându-și creierul, atunci când o figură i-a apărut în minte: vrăjitoarea.

Desigur. Ea ar ști.

Gareth s-a grăbit de-a lungul camerei, oprindu-se doar pentru a-și pune coroana şi mantia, şi a-și lua sceptrul, fără de care nu ar fi mers nicăieri. Avea nevoie de răspunsuri - și repede.

*

Gareth a mers rapid pe poteca din pădure, intrând mai adânc şi mai adânc în Pădurea Întunecată, încearcând să se scuture de gândurile întunecate care-l cuprindeau, care păreau să stea peste el ca un văl. Mintea lui nu s-a oprit din agitație de la vis, şi

nu a găsit niciun răgaz în niciun colţ al castelului. Oriunde s-a uitat, el a văzut un alt monument ridicat tatălui său, a simţit o altă mustrare tăcută pentru eşecul său ca fiu, şi acum, pentru eşecul său ca rege. El a simţit tot mai mult castelul ca fiind un mare mormânt, un monument pentru fantome, şi că într-o zi acesta îl va îngropa și pe el.

Sânge va avea sânge.

Vocea tatălui său îi răsuna în urechi, în timp ce el se vedea retrăind visul, din nou şi din nou.

În timp ce a meditat la toate, a meditat la eşecul său de a ridica Sabia Dinastiei, Gareth a fost lovit de ideea că, probabil, până la urmă, el nu era destinat să fie rege. Poate că el nu a fost *niciodată* destinat să fie rege.

El avea nevoie de profeţie, cum un om în deşert avea nevoie de apă. Vrajitoarea a văzut viitorul lui atunci când el a vizitat-o prima dată; ea ar avea răspunsurile de care el avea nevoie, i-ar spune sincer care era destinul său. Până când el nu afla, nu se putea odihni.

Gareth marşăluia pe poteca din pădure, intrând mai adânc şi mai adânc, ignorând cerul care devenea negru, în timp ce nori groşi se adunau, şi o ploaie de vară a răpăit brusc, biciuindu-l. El s-a sucit şi a cotit pe potecile Pădurii Întunecate, încearcă să-şi amintească drumul înapoi. A sperat că era un loc unde nu se va întoarce niciodată, şi a fost neplăcut surprins să se găsească înapoi aici atât de repede.

Aerul a devenit mai rece şi el a simţit o energie rea apropiindu-se. Nu era nici o îndoială, acesta era locul. El îl putea simţi agăţat în aer, lipindu-se de pielea lui, ca o mocirlă, chiar de aici.

Gareth a mers mai adânc, grăbindu-se printre un mănunchi de copaci groși, a văzut-o: acolo, în luminiș, era aşezată căsuţa ei de piatră. Chiar şi copacii din jurul luminișului erau ușor de recunoscut: răsuciți în forme nefirești, cu trei copaci roşii pe marginea sa, unul în fiecare direcţie.

Gareth a păşit în luminiș, grăbindu-se spre cabana vrăjitoarei, şi când a ajuns la uşa ei, a ridicat ciocanul de alamă şi l-a trântit de mai multe ori. A creat ecouri cu o bufnitură seacă, şi el a

aşteptat şi a aşteptat, fără niciun rezultat, fiind udat zdravăn de ploaie. Cerul era acum aproape la fel de negru ca noaptea, chiar dacă era dimineață.

Gareth a trântit ciocanul din nou şi din nou.

"DESCHIDE ACEASTĂ UȘĂ!" a strigat el.

Era inundat de panică, întrebându-se ce va face dacă ea ar fi plecat din acel loc.

El a aşteptat parcă o eternitate şi era pe cale să se întoarcă atunci când uşa s-a deschis brusc.

Gareth s-a întors şi s-a uitat înăuntru.

El nu a putut vedea pe nimeni, nimic, decât întuneric, pâlpâirea slabă a unei lumânări venind din adânc, din interior. El s-a întors, a cercetat pădurea, s-a asigurat că nimeni nu se uita, apoi s-a grăbit în interior, trîntind uşa în spatele lui.

Era liniște aici, doar sunetul ploii lovind acoperișul de piatră, scurgându-se de pe el pe podea într-o mică baltă. El s-a uitat în jur, dând ochilor timp să se adapteze. Lumina era atât de slabă aici, încât abia a putut-o vedea pe vrăjitoare, în capătul îndepărtat al camerei, abia putând să-i distingă silueta. Cocoşată, umblând cu niște fleacuri, ea arăta mai înfiorător şi mai de rău augur decât înainte. Sala s-a umplut cu duhoarea ei — de degradare şi carne putrezită. Abia mai putea respira. Deja regreta că s-a dus acolo. A fost oare o greşeală?

"Deci," a spus vrăjitoarea cu glasul ei răguşit, batjocoritor, "Noul nostru rege vine în vizită!"

Ea a chicotit, încântată de propria declaraţie. Gareth nu putea înţelege ce era atât de amuzant. El a urât râsul ei. A urât totul despre ea.

"Am venit pentru răspunsuri," a spus el, făcând un pas spre ea, încercând să sune încrezător, încearcând să sune ca un rege, dar și-a auzit tremurul din propria voce.

"Ştiu de ce ai venit, *băiete*, "a scuipat ea. "Pentru asigurarea că vei domni pentru totdeauna. Că nu vei fi ucis, așa cum i-ai ucis pe alții. Întotdeauna vrem pentru noi înşine ce negăm altora, nu-i așa?"

S-a lăsat o tăcere lungă, în timp ce ea s-a apropiat încet de el. Gareth nu ştia dacă să fugă de ea sau să o bruftuluiască. Ea

ținea o singură lumânare lângă fața acoperită de negi și brăzdată de linii.

"Eu nu îți pot da ceea ce tu nu ai," a spus ea încet, izbucnind într-un zâmbet rău, dezvăluind dinții mici, putrezi.

Gareth a simţit un fior urcându-i pe spate.

"Ce vrei să spui cu "nu am"?" a întrebat el.

"Destinul este ceea ce este, băiete," a spus ea.

"Ce înseamnă asta?" a presat el, urgent, având un presentiment neplăcut. "Vrei să spui că nu e destinul meu să fiu rege?"

"Există mulți regi în această lume. Sunt și unii mai mari decât regii, de asemenea. Cei cu destine mai mari — destine care îl pun în umbră pe al tău."

"Mai mari decât al meu?" a întrebat el. "Dar eu sunt Rege al Regatului de Apus al Inelului! Cel mai mare ținut liber rămas în Imperiu. Cine ar putea fi mai mare decât mine?"

"Thorgrin," a răspuns ea direct.

Numele l-a lovit ca un cuţit.

"Thorgrin va fi mai mare decât tine. Mai mare decât toţi Regii MacGil. Mai mare decât orice rege care a trăit vreodată. Şi, într-o zi, vă veţi pleca în fața lui şi-i veți implora mila," a spus ea, cu vocea ei spartă.

Gareth s-a simţit rău la auzul celor pronunţate de ea — cel mai mult dintre toate, pentru că părea atât de real. Cu greu putea concepe cum putea fi adevărat. Thor? Un băiat din exterior? Un simplu membru al Legiunii? Mai mare decât el? Cu un mișcare de mână ar putea pune să fie arestat şi executat. Cum putea Thor să fie mai măreț decât el?

"Atunci schimbă-mi destinul!" a poruncit, frenetic. "Fă-mă pe MINE cel mai măreț! Fă-mă pe MINE să ridic sabia!"

Vrăjitoarea s-a lăsat pe spate şi a râs urât, până când Gareth nu a mai putut suporta.

"Tu ar fi strivit sub greutatea acelei sabii," a spus ea. "Tu eşti rege — pentru moment. Ar trebui să-ți fie de ajuns. Fă să fie de ajuns. Pentru că asta e tot ce vei avea vreodată. Şi când ceea ce ai se va termina, vei plăti preţul. Sângele va avea sânge."

El a simţit un fior.

"La ce bun să fii rege, dacă regalitatea nu va dura?" întrebă Gareth.

"La ce bun să trăiești, dacă trebuie să vină și moartea?", a răspuns ea.

"Eu sunt regele tău!" a strigat el. "ÎȚI COMAND! AJUTĂ-MĂ."

El s-a întins după ea, încercând să o apuce de umeri, să o scuture până când se supunea — dar când s-a întins spre ea, a simţit cum nu apucă decât aerul.

El s-a rotit, s-a uitată prin casă — dar era goală.

Gareth s-a întors şi a ieșit împleticindu-se din cabană, sub cerul liber, şi a fost udat până la piele, apa rece ca gheaţa curgându-i pe faţă şi pe gât. El a salutat ploaia care turna cu găleata. Și-a dorit ca ea să-i spele visele, această întâlnire, şi tot ceea ce el a făcut vreodată rău. El nu mai dorea să fie rege. Dorea doar o altă şansă la viaţă.

"TATĂ!" a strigat.

Vocea lui s-a ridicat, în Pădurea Întunecată, mai tare chiar decât sunetul ploii — şi a fost întâmpinată de strigătul unei pasări îndepărtate.

*

Godfrey a mers rapid pe poteca din pădure pe când cerul se întuneca şi s-a stârnit un vânt rece, intrând pe poteca spre Pădurea Întunecată. Vântul urla şi cerul devenea tot mai întunecat în timp ce mergea, şi și-a simţit firele de păr ridicându-se pe ceafă. Putea simți răul din acest loc. Pe când cerul se deschidea şi ploaia năvălea în jos, acum, mai mult decât oricând, își dorea să aibă o băutură. Sau două.

În timp ce realitatea a ceea ce făcea a început să devină palpabilă, o parte din el s-a înfricoșat. La urma urmei, ce se întâmpla dacă el ar fi găsit-o pe acestă vrăjitoare, şi ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi găsit răspunsuri care nu îi plăceau. Ce putea cu adevărat să facă? Oare acestă vrăjitoare era periculoasă? Şi dacă Gareth l-ar fi prins întrebând, nu putea să-l închidă și pe el, împreună cu Kendrick?

Godfrey și-a dublat ritmul şi, pe când a cotit ușor, a ridicat capul şi a fost şocat de ce a văzut. S-a oprit din drum, înghețat.

Mergând spre el, cu capul în jos, mormăind pentru sine însuşi, era nimeni altul decât fratele său: Gareth.

Îmbrăcat în hainele cele mai frumoase ale tatălui lor, încă purtând coroana tatălui său şi ducându-i sceptrul, Gareth mărşăluia spre el, singur, ieșind din Pădurea Întunecată. Ce făcea el aici?

Un moment mai târziu Gareth s-a uitat în sus şi a scos un țipăt ușor, la doar la câțiva metri distanță, prea surprins să vadă pe cineva acolo în pădure - să nu mai vorbim de fratele său.

"Godfrey!" a exclamat Gareth. "Ce faci aici?"

"Ar trebui să te întreb pe tine acelaşi lucru," a răspuns Godfrey, întunecat.

Gareth s-a încruntat şi Godfrey putea simți vechea lor rivalitate frățească reaprinzându-se.

"Tu nu mă întrebi nimic," şuieră Gareth. "Eşti fratele meu mai mic. Iar eu sunt Regele tău acum, cu excepţia cazului în care ai uitat," a spus el în vocea lui cea mai aspră.

Godfrey a scos un râs scurt, batjocoritor, răgușit după anii de băutură şi tutun.

"Tu eşti rege peste nimic", a strigat Godfrey înapoi. "Eşti doar un porc. Aceeași persoana care ai fost întotdeauna. Îi poți păcăli pe alții, dar nu și pe mine. Nu m-am supus niciodată comenzilor tatei — chiar crezi mă voi supune comenzilor tale?"

Gareth s-a înroșit, ajungând la o nuanţă de violet, dar Godfrey putea vedea că l-a prins. Gareth își cunoștea fratele, şi ştia că Godfrey nu s-ar pleca niciodată în fața lui.

"Tu nu mi-ai răspuns la întrebare", a spus Gareth. "Ce te aduce aici?"

Godfrey a zâmbit, văzând cât de nervos era Gareth, şi a realizat că-l avea în buzunar.

"Ei bine, e amuzant că a trebuit să întrebi," a răspuns Godfrey. "Mi-am amintit plimbare mea de zilele trecute, când m-am ciocnit de tine şi de ajutorul tău răutăcios, Firth. În acel moment, nu m-am gândit la ea, la ce ai căuta pe aici, prin Pădurea Întunecată. Trebuie să fi presupus că voi doi făceați o plimbare ca niște iubiți."

Godfrey a inspirat adânc.

"Dar acum că m-am gândit din nou la uciderea tatălui nostru, mi-am amintit acea zi. Și m-am gândit la flaconul cu otravă folosit în încercarea de a-l omorâ, mi-a trecut prin minte că poate ai venit până aici pentru ceva mai mult. Poate că nu a fost doar o plimbare nevinovată. Poate că ai venit aici pentru ceva mai amenințător. Ceva suficient de puternic pentru a-l ucide pe tatăl nostru. Poate pentru o poțiune de-a unei vrăjitoare. Poate aceeași otravă presupusă a fi găsită în camera fratelui nostru Kendrick", a spus Godfrey, mândru de el însuși pentru că a pus toate lucrurile cap la cap, și simțindu-se mai sigur de asta acum decât oricând.

Godfrey a privit îndeaproape ochii lui Gareth în timp ce a rostit fiecare cuvânt, și a putut vedea cum se schimbă, putea vedea cât de bine a încercat Gareth să-și ascundă reacția; dar în acei ochi, el a putut vedea că l-a prins. Tot ce spusese era adevărat.

"Ești un bețiv risipitor și paranoic", a bombănit Gareth. "Mereu ai fost. Nu ai nici un scop în viață, așa că-ți imaginezi fantezii despre alții. Văd că încerci să-ți dai importanță cu aceste intrigi fanteziste, încercând să fii eroul tatălui nostru mort - dar nu ești. Ești la fel de jos ca masele. De fapt, ești chiar mai josnic, pentru că ai avut potențialul de a fi mai mult. Tata te-a urât, și nimeni din acest regat nu te ia în serios. Cum îndrăznești să încerci să mă implici în uciderea tatălui nostru? Asasinul adevărat stă în temniță, și întregul regat știe asta. Și cuvintele îngăimate de un bețiv nu vor schimba părerea nimănui."

Godfrey auzea, din agitația din tonul lui Gareth, că el era nervos. Că știa că a fost prins.

Godfrey a zâmbit înapoi.

"E ciudat ce poate să creadă un regat de la un bețiv", a spus el, "atunci când spune adevărul."

Gareth se încruntă.

"Dacă îți calomniezi Regele," a amenințat Gareth, "ar fi bine să fii pregătit să o dovedești. Dacă nu, voi pune să fii executat împreună cu Kendrick."

"Și pe cine altcineva vei mai închide?" întrebă Godfrey. "Câte suflete poți strivi până când regatul nostru își dă seama că am dreptate?"

Gareth s-a înroșit, apoi, brusc, a trecut pe lângă Godfrey, lovindu-i dur umărul, și grăbindu-se pe potecă.

Godfrey se întoarse și-l privi plecând, până când a dispărut în pădurea întunecată. Era convins acum. Și mai hotărât ca niciodată.

S-a întors și s-a uitat în jos pe drumul care duce spre luminișul din depărtare. Știa că acolo era locul unde era cabana vrăjitoarei. Era doar la câțiva pași de a găsi dovada de care avea nevoie.

Godfrey se întoarse și se grăbi pe potecă, aproape alergând, poticnindu-se peste rădăcini, mergând cât de repede putea în timp ce cerul se întuneca iar vântul urla.

În cele din urmă, a țâșnit printre copaci și a intrat în luminiș. El sprintat înăuntru, pregătit să dărâme ușa vrăjitoarei, să o confrunte, pentru a obține dovada de care avea nevoie.

Dar, pe când a intrat în luminiș, a rămas acolo, înghețat în drum. Nu înțelegea. Mai fusese în acest luminiș înainte, văzuse cabana ei. Dar, cum stătea acolo, luminișul era complet gol. Nu era nicio cabana, nicio clădire - decât iarbă. Era gol, înconjurat de copaci noduroși, trei dintre ei roșii. Să fi dispărut?

Cerul a fulgerat și fulgerul a lovit luminișul, și Godfrey a stat acolo și a privit, nedumerit, întrebându-se ce forțe întunecate erau în joc, ce rău îl proteja pe fratele său.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Gwendolyn stătea în faţa camerei mamei ei, cu braţul ridicat în faţa uşii mari de stejar, ezitând pe când a apucat mânerul de fier. Și-a aminti ultima dată când a văzut-o pe mama ei, cât de prost a mers, amenințările din ambele părți. Și-a reamintit-o pe mama ei interzicându-i să îl mai vadă vreodată pe Thor și jurământul ei să nu o mai vadă niciodată. Amândouă își doreau ce își doreau, indiferent de costuri. Așa merseseră dintotdeauna lucrurile între ele. Gwen a fost întotdeauna fata lui tata, și asta a provocat mânia și gelozia mamei ei.

Gwen era sigură când a plecat în acea zi că nu o va mai vedea niciodată pe mama ei. Gwen se considerat pe ea însăși o persoană tolerantă, iertătoare, dar avea, de asemenea, mândria ei. În această privință era ca tatăl ei. Și odată ce cineva îi rănea mândria, ea nu mai vorbea din nou cu ei, sub nicio formă.

Și totuși, iat-o aici, ținând mânerul de fier rece, pregătită să ciocănească, să ceară permisiunea mamei ei să vorbească cu ea și să pledeze pentru ajutorul ei în eliberarea lui Kendrick din închisoare. Îi era rușine să se găsească în această poziție, trebuind să se umilească pentru a o aborda pe mama ei, să vorbească cu ea din nou - și, nici mai mult nici mai puțin, să facă acest lucru în contextul în care avea nevoie de ajutor. Era ca și cum ar admite în fața mamei ei că ea a câștigat. Gwen s-a simțit ruptă în bucăți, și și-a dorit să fi fost oriunde, dar nu acolo. Dacă nu ar fi fost vorba de Kendrick, ea nu ar fi băgat-o niciodată din nou în seamă.

Indiferent de ce spusese mama ei, Gwen nu-și va schimba niciodată opinia atunci când era vorba de Thor. Și știa că mama ei n-ar lăsa niciodată asta deoparte.

Dar, apoi, din nou, de la moartea tatălui ei, mama ei era cu adevărat o persoană diferită. Ceva se întâmplase în ea. Poate că a fost un atac - sau poate că era ceva psihologic. Ea nu a spus un cuvânt nimănui din acea zi fatidică, a fost într-o stare aproape catatonică, iar Gwen nu știa la ce să se aștepte. Poate

că mama ei chiar nu era capabilă să vorbească cu ea. Poate că aceasta era o pierdere de timp.

Gwen știa că ar trebui să-i fie milă de ea - dar, în ciuda propriei voințe, nu o putea face. Noua stare a mama ei fusese convenabilă pentru ea - în cele din urmă o lăsa în pace, în cele din urmă nu mai trebuia să trăiască temându-se de toate răzbunările ei. Înainte ca acest lucru să se fi întâmplat, Gwen era sigură că va începe să simtă presiuni din toate părțile pentru a nu-l mai vedea niciodată pe Thor, că se va trezi căsătorită cu vreun cretin. Se întreba dacă moartea tatălui ei a schimbat-o cu adevărat. Poate că a făcut-o și pe ea mai modestă.

Gwen a inspirat adânc, a ridicat mânerul și l-a trântit, încercând să se gândească numai la Kendrick, fratele ei pe care îl iubea atât de mult, ofilindu-se în temniță.

Ea a bătut din nou și din nou, și lovitura a răsunat tare pe coridoarele goale. A așteptat parcă o eternitate, până când în sfârșit o slujitoare a deschis ușa și a privit cu grijă spre ea. Era Hafold, bătrâna doică, care fusese însoțitoarea mamei sale de când își putea Gwen aminti. Era mai bătrână decât însuși Inelul, și s-a uitat dezaprobator spre Gwen. Ea era mai loială mamei ei decât oricine altcineva; erau parcă aceeași persoană.

"Ce dorești?", a întrebat ea, scurt.

"Sunt aici pentru a o vedea pe mama mea", a răspuns Gwen.

Hafold a privit înapoi dezaprobator.

"Și de ce ai vrea să faci asta? Știi că mama ta nu vrea să te vadă. Ai fost destul de clară că nici tu nu vrei să o mai vezi."

Gwen se uită înapoi la Hafold, și era rândul ei să aibă o privire dezaprobatoare. Gwen simțea puterea tatălui ei crescând prin ea încă o dată, și s-a simțit mai puțin tolerantă față de toate aceste persoane arogante, autoritare, care își mânuiau dezacordul față de tânăra generație ca pe o armă. Ce le dădea dreptul de a fi atât de superioare, atât de dezaprobatoare față de toți și toate?

"Nu este treaba ta să-mi ceri socoteală, și nu este treaba mea să mă explic în fața ta", a spus Gwen, ferm. "Ești o slujitoare a acestei familiei regale. Sunt o persoană regală, dacă

nu cumva ai uitat. Acum dă-te din calea mea. Sunt aici pentru a o vedea pe mama mea. Eu nu te rog - eu îți spun."

Fața lui Hafold a arătat surpriza; ea stătea acolo, ezitând, apoi a pășit într-o parte din drum, în timp ce Gwen a trecut val-vârtej pe lângă ea.

Gwen a făcut mai mulți pași prin cameră și, în timp ce a făcut-o, a văzut-o pe mama ei, așezată în capătul îndepărtat al camerei. Putea vedea piesele de șah sfărâmate, încă întinse pe podea, masa pe o parte. Gwen a fost surprinsă să vadă că mama ei a lăsat-o așa. Apoi și-a dat seama că mama ei a vrut-o, probabil, ca pe un memento. Poate că era un memento să o pedepsească. Sau poate cearta lor chiar a atins-o, până la urmă.

Gwen a văzut-o pe mama ei așezată acolo, pe delicatul ei scaun de catifea galbenă, lângă fereastră, privind afară, lumina soarelui lovindu-i fața. Nu era machiată, era încă îmbrăcată în hainele de ieri, și părul ei arăta de parcă nu ar fi fost aranjat de zile întregi. Fața ei arăta bătrână și căzută, linii brăzdând-o acolo unde Gwen nu le mai observase înainte. Lui Gwen îi venea cu greu să creadă cât de mult îmbătrânise de la asasinat - abia a recunoscut-o. Putea simți ce preț a avut moartea tatălui ei pentru ea, și în ciuda a toate, a simțit compasiune pentru ea. Cel puțin aveau măcar un lucru în comun: dragostea pentru tatăl ei.

"Mama ta nu se simte bine", a venit vocea aspră a lui Hafold, mergând pe lângă ea. "Nu va fi bine să o deranjezi acum, orice problemă ai venit să discuți -"

Gwen s-a întors.

"Lasă-ne", a poruncit Gwen.

Hafold a privit înapoi, îngrozită.

"Nu o voi lăsa pe mama ta nesupravegheată. Este de datoria mea -"

"Am spus lasă-ne!" a strigat Gwen, arătând spre ușă. Gwen s-a simțit puternică, mai dură decât a fost vreodată, și putea auzi cu adevărat autoritatea vocii tatălui ei curgând prin ea.

Hafold trebuie să o fi recunoscut, de asemenea, trebuie să-și fi dat seama că nu mai era fata cu care ea era obișnuită, pe care o știa. Ochii ei s-au deschis larg de surpriză, și poate de teamă,

și s-a încruntat, s-a întors și a ieșit repede din cameră, trântind ușa în urma ei.

Gwen a traversat încăperea și a încuiat ușa; nu vroia ca vreun spion să audă ce era pe cale să spună.

S-a întors și s-a dus lângă mama ei. Regina nu a tresărit, nu a reacționat la schimbul de replici dintre Gwen și Hafold; a rămas așezată acolo, privind fix pe fereastră. Gwen s-a întrebat dacă ea chiar mai putea vorbi, dacă acest lucru era doar o pierdere de timp.

A îngenuncheat alături de ea, s-a întins și a pus o mână pe a ei, ușor.

"Mamă?", a întrebat ea, folosindu-și vocea cea mai blândă.

Spre dezamăgirea lui Gwen, nu a venit niciun răspuns. Ea a simțit că i se rupe inima. Nu știa de ce, dar a simțit o tristețe imensă copleșind-o. Și, într-un fel, pentru prima dată, se simțea în stare să o înțeleagă pe mama ei — și chiar să o ierte.

"Te iubesc, mamă", a spus ea. "Îmi pare rău pentru tot ce s-a întâmplat. Chiar îmi pare rău."

În ciuda voinței sale, Gwen și-a simțit lacrimile izvorând. Nu știa dacă plângea pierderea tatălui ei, sau șansa pierdută a unei relații între ea și mama ei, sau pentru toată durerea adunată pe care ea a simțit-o de când s-a certat cu mama ei. Orice ar fi fost, totul ieșea acum, și Gwen a plâns și a plâns.

Parcă după o eternitate, nimic altceva decât plânsetul ei umplând tăcerea vastă a camerei goale, spre surprinderea lui Gwen, mama ei s-a întors și s-a uitat la ea. Fața ei era inexpresivă, cu ochii albaștri de gheață larg deschiși, dar Gwen a văzut un tremur a ceva, s-a gândit că putea vedea o parte din ea revenind înapoi la viață.

"Tatăl tău e mort", a spus mama ei.

Cuvintele au ieșit ca o proclamație sumbră, și chiar dacă știa că erau adevărate, pentru Gwen a fost dureros să le audă.

Gwen dădu încet din cap.

"Da, este", a răspuns ea.

"Și nimic nu-l poate aduce înapoi", a adăugat mama ei.

"Nimic", a fost de acord Gwen.

Mama ei se întoarse spre fereastră. A oftat.

"N-am crezut niciodată că se va sfârși așa", a spus ea.

Și apoi a tăcut din nou, privind la un nor îndepărtat, în trecere.

După ce a trecut prea mult timp, dupa ce Gwen s-a temut că ar putea fi s-o fi pierdut-o din nou, Gwen s-a întins și i-a strâns încheietura mâinii.

"Mama", a presat ea, ștergându-și lacrimile cu dosul mâinii. "Am nevoie de ajutorul tău. Fiul tău, Kendrick, zace în temniță. El a fost pus acolo de celălalt fiu al tău, Gareth. A fost acuzat de moartea tatei. Știi că Kendrick nu ar comite această crimă. Kendrick este condamnat și va fi executat. Nu trebuie să lași asta să se întâmple."

Gwen a îngenuncheat acolo, strângând mâna mamei ei, așteptând cu urgență un răspuns.

A așteptat o lungă perioadă de timp, mult timp, și era pe cale să renunțe la speranță, când deodată ochii mamei ei au clipit.

"Kendrick nu este fiul meu", a spus ea, prozaic, continuând să privească cerul. "El este băiatul tatălui tău. De la o altă femeie."

"Este adevărat," a spus Gwen, nervoasă. "Dar l-ai crescut ca pe propriul fiu. Soțul tău îl iubea ca pe un fiu. Știi asta. Și, fie că a fost adevărat sau nu, Kendrick întotdeauna te-a privit ca pe o mamă. El nu are pe nimeni altcineva. Așa cum ai spus, tatăl nostru e mort. Tu ai rămas singura care să îl apere. Dacă nu faci nimic, dacă nu acționezi, mâine, el va fi mort - pentru o crimă pe care nu a comis-o. Uciderea soțului tău. Executarea lui ar păta memoria soțului tău."

Gwen s-a simțit mândră de ea pentru pledoarie, și a simțit că mama ei a auzit fiecare cuvânt din ea. A urmat o lungă tăcere.

"Eu nu conduc această țară", a spus mama ei. "Eu sunt doar o altă fostă Regină. Neputincioasă, ca și restul. Bărbații conduc în acest regat."

"Tu *nu* ești neputincioasă," a insistat Gwen. “Tu ești mama actualului Rege. Ești o fostă Regină, a fostului Rege, care a murit doar de câteva zile - și pe care țara noastră încă îl iubește și îl plânge. Toți consilierii și sfetnicii săi încă te ascultă. Au încredere în tine. Ei te iubesc, dacă nu pentru alt motiv, pentru

că l-au iubit pe el. O poruncă de la tine ar cântări mult. Aceasta ar preveni moartea lui Kendrick."

Mama ei stătea acolo, cu ochii privind în gol, cu expresia abia schimbându-se. Gwen i-a privit ochii, dar nu a putut spune cât de mult înțelegea, cât de mult era capabilă să audă. Părea la fel de isteață ca totdeauna, dar în mod clar, ceva se întâmplase cu ea.

"Nu ai vrea să-l găsești pe asasinul soțului tău?" a întrebat Gwen.

Mama ei ridică din umeri.

"Nu e treaba mea să intervin în domnia fiului meu. El este Regele acum. Soarta trebuie să joace așa cum e scris."

"Deci, vei sta acolo, atunci, și nu vei face nimic în timp ce fiul tău nevinovat moare?"

Încet, fosta regină clătină din cap.

"Gareth a fost întotdeauna un băiat cu voință. Fiul meu întâi născut ", a spus regina. "Eu cred că el a purtat toate păcatele mele. Natura lui nu ar putea fi corectată niciodată. Poate că l-a ucis pe tatăl tău. Poate că nu. Dar regii sunt meniți să fie uciși. Sunt meniți să fie dați deoparte. Tatăl tău știa asta. Este riscul pe care ți-l asumi atunci când preiei tronul.

"Bineînțeles că îl plâng pe soțul meu", a adăugat ea. "Dar acesta este dansul coroanelor."

Gwen fumega. S-a uitat la mama ei, a văzut-o hotărâtă, și a simțit o nouă ură pentru ea.

Gwen a stat și s-a încruntat la ea, pregătită de data aceasta pentru a nu o mai vedea niciodată. A mai privit o ultimă dată lung la ea, pentru a-i fixa fața în memorie. Era o față pe care nu dorea să o uite - o față a ceva ce nu vroia să devină niciodată.

"Tatăl nostru se uită în jos la tine cu neplăcere", a declarat Gwen, simțind ca și cum ar fi canalizat vocea tatălui ei.

Cu asta, s-a întors, a traversat camera, a deschis ușa și a trântit-o în urma ei, ecoul cutremurând întregul castel.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Thor stătea cu alți membri ai Legiunii şi cu Krohn pe terenul din tabăra lor improvizată pe vârful muntelui, focul lor mugitor făcând prea puţin pentru a ține la distanță întunericul nopții. Zeci dintre ei stăteau distanțați în jurul lui, toți epuizați, privind sumbru în flăcări. Thor s-a uitat înapoi și a văzut cerul, aprins cu mii de stele, roșii și galbene și verzi, poziționate într-un așa fel cum Thor nu le-a mai văzut până acum în această parte a lumii. Focul a trosnit, dar în afară de asta, noaptea era tăcută.

Ei stăteau acolo de ore întregi, înghețați de epuizare, chibzuind-și sorțile după această zi istovitoare de antrenament. Thor, în special, era epuizat de întâlnirea cu Ciclopii. Se simțea exonerat în ochii fraților săi de arme, care se uitau la el acum cu un nou respect. Dar, de asemenea, se simțea zdruncinat. Se gândea la cât de aproape a fost de moarte, și se întrebă pentru a mia oară despre misterul vieții. Chiar ieri, Malic stătea așezat cu ei toți; acum, el era mort. Unde a plecat? Cine ar putea fi următorul?

Kolk și-a dres glasul, și băieții s-au întors și s-au uitat la el. El stătea acolo, în cerc împreună cu ceilalți, odihnindu-și antebrațele pe genunchi, cu spatele drept, încruntându-se în foc. Ochii îi erau larg deschiși, și arăta ca și cum își amintea ceva foarte viu. Băieților le fusese promisă o poveste în jurul focului, una despre glorie și cuceriri din trecut. Dar ei o așteptau de ore întregi, si niciuna nu venise. Thor a presupus că nici nu avea să vină. Dar acum, când Kolk și-a dres glasul, Thor s-a așezat și s-a pregătit să asculte. Lângă el, Reece, O'Connor, Elden și gemenii au făcut același lucru.

"Douăzeci de cicluri de soare în urmă," a început Kolk, cu ochii în flăcări, cu glasul sumbru, "înainte ca cei mai mulți dintre voi să se fi născut, atunci când eram la vârsta celui mai mare dintre voi, când regele MacGil era încă în viață, când el era doar un prinț și am luptat unul lângă altul, a fost bătălia care mi-a dat acest cicatrice", a spus el, întorcându-și obrazul pentru a

descoperi o cicatrice lungă, zimțată, care mergea de-a lungul maxilarului său.

"Acea zi a început ca oricare alta. MacGil, Brom și cu mine, cu o duzină de alți membri ai Legiunii, eram în patrulare. Adânc în valea Nevaruns. Cei din tribul Nevaruns sunt separatiști: trăiesc pe marginile îndepărtate ale provinciilor de sud ale Inelului. Sunt rebeli - datorează supunere clanului MacGil, dar întotdeauna amenință că se aliază cu un singur nobil sau cu altul și se desprind din regat. Ei sunt, de asemenea, oameni duri, cruzi, care nu țin cont de autorități. Au fost un ghimpe în coasta clanului MacGil timp de secole. Sunt metiși, parte umani și parte altceva. Au opt degete la mâini și picioare, și sunt de două ori mai mari ca omul obișnuit. Se spune că oamenii s-au împerecheat cu altceva pentru a-i aduce pe lume, cu secole în urmă. Nimeni nu știe cu ce.

"Cei din Nevaruns sunt un popor aprig", a continuat Kolk. "Ei nu respectă codul nostru de etică, de legi, de cavalerism. Luptă pentru a câștiga - cu orice preț."

Kolk a respirat adânc, cu ochii închiși, amintindu-și.

"Era o zi rece și vântoasă. Mergând printr-o vale îngustă, după zile de patrulare în tăcere, am fost prinși într-o ambuscadă. Mai mulți dintre ei au sărit pe noi din spate, doborându-mă de pe cal. Unul dintre ei m-a lovit cu o suliță, în timp ce un altul venit din spate m-a înjunghiat în spate și apoi și-a folosit cuțitul pentru a face această lucrare", a spus el, arătând spre maxilar.

Thor a înghițit la gândul acesta, prin ce trebuie să fi trecut Kolk. Chiar și acum, douăzeci de cicluri de soare mai târziu, în timp ce se uita în flăcări, Kolk parcă o retrăia.

"Aș fi murit dacă nu erau MacGil, care, din fericire, a trebuit să se ușureze, și venea după noi. El era la cincizeci de pași în spatele meu, și ei nu l-au văzut. A trimis câte o sageată prin spinările lor."

Kolk a oftat.

"Am fost prost, și asta este morala acestei povești. Am așteptat ca inamicul să lupte în condițiile mele. Să ne întâlnim față în față. Să mă provoace și să se lupte cu mine ca un bărbat,

așa cum ar trebui să o facă orice războinic. Să nu fie laș și să sară pe mine din spate, să nu lupte cu doi bărbați contra unu, să nu aștepte până când eram într-un spațiu atât de îngust încât nu am putut manevra. Și aceasta este ceea ce trebuie să vă amintiți: *niciodată* dușmanul vostru nu va lupta în termenii voștri. El va lupta *în ai lui*. Războiul înseamnă pentru voi altceva decât înseamnă pentru el. Ce considerați voi corect și nobil, el nu o face. Trebuie să fiți pregătiți în orice moment, pentru orice.

"Asta nu înseamnă să vă coborâți la nivelul lui. Trebuie să luptați în permanență, conform codului nostru de onoare și cavalerism - sau altfel veți pierde spiritul războinic, care este ceea ce vă susține. Ziua în care începeți să luptați ca ei este ziua în care vă pierdeți sufletul. Mai bine să mori cu onoare decât să câștigi în dizgrație."

Cu acestea, Kolk tăcu, și o liniște adâncă i-a învăluit pe toți băieții din jurul lui. Pentru o lungă perioadă de timp, singurul sunet ce se auzea era cel al vântului care biciuia sus muntele, al prăbușirii îndepărtate a valurilor oceanului, undeva la orizont.

Și apoi, ceva mai târziu, a venit sunetul unui vuiet îndepărtat, ca un tunet. Thor se întoarse, așa cum au făcut și ceilalți, și văzu ceva ce lumina orizontul. S-a ridicat împreună cu Reece și alți câțiva, pentru a merge să se uite.

Thor s-a îndreptat spre marginea stâncii și s-a uitat în noaptea neagră, orizontul luminat de o lume de stele, lumina lor suficient de puternică pentru a ilumina apele roșii învolburate ale oceanului de sub ei. În depărtare, departe de tot, Thor putea vedea o strălucire roșie. Ea venea în rafale scurte, apoi se oprea, ca un vulcan care aruncă lavă care luminează noaptea, apoi la fel de repede se stinge. A urmat un alt sunet hodorogit.

"Strigătul Dragonului", a venit un glas.

Thor s-a uitat, și stând acolo, mai deoparte de ceilelalți, cu spatele la el, cu ochii peste stânci și ținându-și toiagul, era Argon. Thor era șocat să-l vadă.

Thor s-a îndepărtat de lângă ceilalți băieți și s-a apropiat de el. A stat lângă el și a așteptat până când a fost gata, știind mai bine decât să-l deranjeze.

"Cum ai ajuns aici?" a întrebat Thor, uimit. "Ce faci aici?"

Argon stătea acolo, fără expresie, ignorându-l pe Thor, încă uitându-se la orizont.

Thor s-a întors în cele din urmă și s-a uitat la orizont cu el, stând lângă el, așteptând, încercând să fie răbdător, să accepte conversația în condițiile lui Argon.

"Respirația Dragonului", a observat Argon. "Acesta este un dragon care alege să trăiască separat. Sunteți în țara lui. El nu este mulțumit."

Thor s-a gândit la asta.

"Dar trebuie să fim aici pentru o sută de zile", a spus Thor, îngrijorat.

Argon s-a întors și s-a uitat la el.

"Dacă el alege să vă lase", a răspuns el. "Aceste maluri sunt pline în lung și-n lat cu oasele războinicilor care credeau că ar putea cuceri dragonul. Mândria omului este sărbătoarea dragonilor."

Thor a înghițit, începând să-și dea seama cât de precară era Suta.

"Voi supraviețui?" a întrebat el, în speranța unui răspuns.

"Nu a venit încă timpul tău să mori," a răspuns Argon încet.

Thor s-a simțit extrem de ușurat să audă asta, și surprins de faptul că Argon i-a dat un răspuns direct. A decis să-și încerce norocul.

"Voi deveni, de asemenea, un membru al Legiunii?", a întrebat el.

"Asta, și mult mai mult", a răspuns Argon.

Starea de spirit a lui Thor a devenit și mai bună. Nu putea crede că obținea răspunsuri de la Argon. A simțit brusc o curiozitate arzătoare să știe de ce era Argon aici. Știa că n-ar fi venit aici, nu ar fi vorbit cu el, dacă nu fi avut ceva important de spus.

"Vezi orizontul?" întrebă Argon. "Dincolo de respirația Dragonului? Dincolo de flăcări? Acolo, în beznă, se află destinul tău."

Thor a simțit despre ce vorbea. Își aminti cuvintele de pe patul de moarte ale lui MacGil, despre destinul său, despre mama lui.

"Mama mea?" a întrebat Thor.

Încet, Argon dădu din cap.

"Ea trăiește? Este acolo, undeva? În Țara Druizilor? Așa este?"

Argon se întoarse spre el, cu ochii strălucind.

"Da", a răspuns el. "Ea te așteaptă chiar acum. Ai un destin măreț de îndeplinit."

Thor era entuziasmat dincolo de orice imaginație la ideea că mama sa trăia undeva în lume, la ideea de a o întâlni, descoperind cine era. Era încântat de ideea că cineva îl așteaptă, că cineva ținea la el. Dar era, de asemenea, confuz.

"Dar am crezut că destinul meu e acasă, în Inel?" a întrebat Thor.

Argon clătină din cap.

"O parte mai mare te așteaptă acolo afară. Mai mare decât îți poți imagina vreodată. Soarta Inelului se bazează pe asta. Acasă este o mare neliniște. Inelul are nevoie de tine."

Thor abia putea înțelege. Cum ar putea Inelul să aibă nevoie de el, doar de un singur băiat?

"Spune-mi, Thor, ce vezi? Uită-te în întuneric. Închide ochii. Ce vezi în Inelul Vrăjitorului?"

Thor a făcut cum i s-a spus, închizând ochii, respirând adânc. A încercat să se concentreze, să permită la orice ar fi fost să vină la el.

Dar orice putere ar fi avut, nu o putea invoca. Nu se putea concentra.

"Ai răbdare", a venit vocea lui Argon. "Nu o forța. Permite-i să vină la tine. Poți să o vezi. Știu că poți."

Thor a ținut ochii închiși, a respirat, din nou și din nou, și a încercat să renunțe la a o controla.

Apoi, el a fost șocat. A început să vadă ceva. Viziuni mărețe, lucide, ca și cum ar fi fost martor la ele. A văzut distrugerea din Inel. Crime. Incendii. Dărâmături. Era îngrozit.

"Văd o mare calamitate", a spus el, luptându-se să-și înțeleagă viziunile. "Văd moarte. Luptă. Distrugere. Văd regatul prăbușindu-se."

"Bine", a spus Argon. "Da, spune-mi mai multe."

Thor și-a încruntat fruntea.

"Văd o mare de întuneric în Gareth."

"Da", a spus Argon.

Thor a deschis ochii și s-a uitat la Argon, înnebunit de durere.

"Gwendolyn", a spus el. "Ce-i cu ea? Nu pot vedea clar. Dar simt ceva. Ceva întunecat. Ceva ce nu-mi place. Spune-mi că nu e adevărat."

Argon se întoarse și privi în întuneric.

"Fiecare dintre noi avem propriul nostru destin, mi-e teamă", a oftat el.

"Dar trebuie să o salvez!" a exclamat Thor. "Din orice ar fi, indiferent de întunecimea lucrului care i se va întâmpla."

"O vei salva", a spus Argon. "Și n-o vei salva."

"Ce înseamnă asta?" l-a rugat Thor. "Te rog spune-mi. Te implor. Fără alte ghicitori."

Argon a clătinat încet din cap.

"Ai venit aici să înveți să fii un războinic. Cu toate acestea, fizicul nu este decât o parte a unui războinic. Trebuie să înveți să-ți dezvolți abilitățile interioare. Puterile tale. Abilitatea ta de a vedea. Nu te lăsa prins în săbii și sulițe. Aceea este calea ușoară."

Argon s-a întors și a făcut un pas mai aproape de el, și se uită în ochii lui cu o intensitate arzătoare.

"Cea mai mare luptă care te așteaptă se află în tine."

100 DE ZILE MAI TÂRZIU

CAPITOLUL DOUĂZECI

Gareth stătea în sala tronului tatălui său, pe tronul tatălui său, privind în jos la zecile de sfetnici şi nobili şi oameni obişnuiţi dinaintea lui — toți cu propriile probleme — şi era nefericit. Trecuseră luni de când preluase tronul, și cu fiecare zi ce trecea, se simțea mai torturat, mai paranoic și mai singur. Îl demisese pe cel mai apropiat prieten și consilier al său - Firth — cu mult timp în urmă, delegându-l la grajdurile de cai și interzicându-i să-l vadă, și îi simțea lipsa. Îndepărtarea lui Firth fusese acțiunea corectă — era neglijent și devenise un risc. La urma urmei, el era singurul rămas care îl putea conecta pe Gareth cu uciderea tatălui său, și el nu vroia să mai fie asociat cu el.

Se înconjurase de o jumătate de duzină dintre prietenii săi, care să-i fie mentori, și acești oameni erau cei care-l înconjurau în acele zile. Erau duri și nemiloși, ambițioși, tipul aristocratic — și asta era exact ceea ce vrusese. Gareth nu avea neapărat încredere ei, dar cel puțin aceștia erau de vârsta lui și la fel de cinici și nemiloși ca el. Erau genul de oameni cu care a vrut să se înconjoare. Vedeau lumea așa cum o făcea și el, și avea nevoie de noua gardă pentru a o contracara pe cea veche. Oamenii tatălui său erau încă înrădăcinați, ca o instituție, și se simțea din ce în ce mai asuprit de ei. Dacă ar putea, ar nimici Curtea Regelui și ar construi totul din nou. Totul să fie nou. Nu avea niciun respect pentru istorie - el disprețuia istoria. Pentru el, idealul era o tăbliță modernă, goală, și distrugerea fiecărei cărți de istorie care a existat vreodată.

"Domnul meu", a spus încă un om de rând, în timp ce a păşit în faţa lui şi s-a înclinat.

Gareth oftă, pregătindu-se pentru încă o petiție. Toată ziua, probleme minore au fost aduse înaintea lui. Nu avusese nicio idee că guvernarea unui regat ar putea fi atât de prozaică; acest lucru nu a fost niciodată cum și-a imaginat a fi rege. O persoană după alta veneau șuvoi spre el, toate dorind răspunsuri și judecăți, un flux nesfârșit de decizii care trebuiau luate. Toată

lumea vroia ceva, și totul părea atât de banal. Gareth își imaginase ca a fi rege era mai glorios.

Gareth s-a uitat pe fereastra vitraliu, sus deasupra capului său, și a dorit să fie afară — să fie oriunde, dar nu aici. Era profund plictisit. A simțit ceva agitându-se în el, și ori de câte ori simțea așa, știa că trebuia să spargă monotonia vieții sale și să creeze unele probleme, ceva haos pentru cei din jurul lui.

"Domnul meu", a continuat omul de rând, "terenul a fost în familia mea de o mie de ani."

Gareth oftă, încercând să blocheze totul. Acești țărani proști au bătut câmpii cu disputa terenului nu știa de cât timp. Abia îi putea urmări, și îi ajunsese. Îi dorea doar plecați din fața lui. Vroia timp să fie singur, să se gândească la tatăl său, la orice detalii cu privire la crimă care ar putea fi descoperite. Să se gândească dacă vrăjitoarea l-ar trăda. A simțit o profundă neliniștite de la confruntarea lor, și se simțea din ce în ce paranoic gândindu-se că o conspirație se strângea în jurul lui. Se întreba neîncetat dacă va fi descoperit. Trimiterea lui Firth departe i-a înlăturat oarecum temerile, dar nu în totalitate.

"Domnul meu, asta nu este adevărat", a spus un alt țăran. "Acea vie a fost plantată de strămoșii tatălui meu. Aceasta a încălcat teritoriul lui doar prin creștere. Dar teritoriul nostru, la rândul său, a fost încălcat de vitele lui."

Gareth se uită la amândoi, enervat să fie scos prea brusc din gândurile sale. El nu știa cum suporta tatăl său toate acestea. Îi ajunsese.

"Nici unul dintre voi nu va avea terenul", a spus în cele din urmă Gareth, enervat. "Declar terenul vostru confiscat. Acum este proprietatea Regelui. Ambii vă puteți găsi case noi. Asta este tot — acum lăsați-mă."

Oamenii de rând se holbau în tăcere, cu gurile deschise, în stare de șoc.

"Domnul meu", a spus Aberthol, bătrânul său consilier, care stătea așezat cu ceilalți membri ai consiliului la masa semicirculară. "Așa ceva nu s-a făcut în toată istoria clanului MacGil. Acesta nu este teren regal, măcar atât e sigur. Noi nu putem confisca teren de la— "

"Am spus să plecați!" a țipat Gareth.

"Dar Domnul meu, dacă îmi luați terenul, unde să merg eu și familia mea ?", a întrebat țăranul. "Am trăit pe acest teren de generații!"

"Puteți fi fără adăpost," a izbucnit Gareth, apoi a făcut semn spre gărzile sale, care s-au grăbit înainte și i-au târât pe țărani de sub ochii lui.

"Domnul meu! Așteaptă!" a țipat unul dintre ei.

Dar au fost târâți din cameră și ușa trântită în urma lor.

Camera era prinsă de o tăcere grea.

"Altcineva?" a strigat Gareth, nerăbdător să termine.

Un grup de nobili stătea pe laterale, uitându-se unii la ceilalți ezitant. În cele din urmă, ei au păși înainte.

Erau șase, baroni din provinciile din nord — aristocrați — îmbrăcați în mătasea albastră a clanului lor. Gareth i-a recunoscut imediat: Lorzi enervanți care l-au împovărat pe tatăl său de-a lungul întregii sale domnii. Controlau armatele din nord și au ținut întotdeauna ostatică familia regală, cerând de la ei cât de mult au putut.

"Domnul meu", a spus unul dintre ei, un bărbat înalt, subțire, pe la cincizeci de ani, cu un cap chel, despre care Gareth și-a adus aminte că l-a văzut de când era copil, "avem două probleme de adus în discuție astăzi. Prima este clanul McCloud. Rapoartele despre raiduri în satele noastre se răspândesc. Ei nu au descins niciodată atât de departe spre nord, și este îngrijorător. Acesta poate fi preludiul unui atac mai mare—o invazie pe scară largă."

"Prostii!", a exclamat Orsefain, unul dintre noii consilieri ai lui Gareth, care stătea la dreapta lui. "Clanul McCloud nu a invadat niciodată, și niciodată nu o va face!"

"Cu tot respectul," a replicat lordul, "ești prea tânăr să-ți amintești, dar au făcut-o, de fapt, McCloud au încercat să invadeze, înainte de a fi tu pe lume. Îmi amintesc de asta. Este posibil, domnul meu. În orice caz, oamenii noștri sunt alarmați. Vă cerem să vă dublați forțele în zona noastră, dacă nu pentru alt motiv decât pentru a potoli oamenii."

Gareth stătea acolo, tăcut, nerăbdător. Avea încredere în tânărul său consilier, și, de asemenea, se îndoia că cei din clanul McCloud ar invada. El a văzut această cerere doar ca o modalitate a nobililor din nord de a încerca să-l manipuleze, pe el și pe forțele sale. Era timpul să le arate cine conducea regatul.

"Cerere respinsă", a declarat Gareth. "Altceva?"

Nobilii s-au uitat unii la alții, nemulțumiți. Un altul unul dintre ei își drese glasul și făcu un pas înainte.

"În timpul tatălui tău, Domnul meu, taxele în provincia noastră au fost ridicate pentru a se aduna armatele din nord în vremuri de necaz. Tatăl tău a promis întotdeauna să reducă impozitele înapoi la ceea ce au fost, și înainte de moartea sa, legea a fost pe cale să intre în vigoare. Dar nu a fost niciodată ratificată. Deci vă cerem să îndepliniți voința tatălui vostru și să reduceți taxele pentru oamenii noștri."

Gareth îi disprețuia pe acești baroni, care credeau că îi puteau dicta cum să își conducă regatul. Chiar dacă le plăcea sau nu, el era încă rege. El trebuia să le arate cine deținea puterea aici. Se întoarse spre Amrold, un alt nou consilier.

"Și tu ce crezi, Amrold?", a întrebat el.

Amrold a stat acolo, îngustându-și ochii spre lorzi, încruntându-se în jos. El era mereu un om nefericit, și ăsta era unul dintre motivele pentru care Gareth îl plăcea.

"Nu ar trebui să reduci impozitele," a spus Amrold, "ci să le ridici. E timpul ca nordul să înțeleagă cine controlează acest Inel."

Nobilii, împreună cu membrii mai în vârstă ai consiliului lui Gareth, au icnit ultragiați.

"Domnul meu, cine sunt acești tineri la care apelezi pentru sfat?" întrebă Aberthol.

"Acești oameni care îi vedeți în spatele meu fac parte din noul meu consiliu. Ei vor fi incluși în toate deciziile pe care le luăm", a spus Gareth.

"Dar Domnul meu, aceasta este o crimă!" a spus Kelvin. "Au fost întotdeauna doisprezece membri în consiliu, care l-au sfătuit pe rege, timp de secole. Nu s-a schimbat niciodată,

pentru niciun MacGil. Acesta a fost modul în care au mers lucrurile sub tatăl tău, și modul în care au mers întotdeauna. Tu schimbi însăși natura domniei. Am fost testați cu ani de înțelepciune. Acești tineri noi pe care îi aduceți — nu au înțelepciune sau experiență!"

"Este regalitatea mea pe care o voi schimba cum vreau", a ripostat Gareth, ferm. El și-a dat seama că acum era momentul să-i pună pe toți acești oameni în vârstă la locurile lor. Oricum ei țineau partea tatălui său și l-au urât pe el întotdeauna. Putea vedea resentimentele în privirea fiecăruia dintre ei.

"Voi umple consiliul cu o sută de oameni, dacă îmi place", a adăugat Gareth, "și voi apela la cine doresc pentru sfaturi. Dacă sunteți nemulțumiți, plecați acum."

Vechii consilieri erau așezați la masa lor, cu fața la el, și a putut vedea expresia de surpriză pe fețele lor — ceea ce era exact ce-și dorise. Vroia ca acești noi consilieri să-i țină tensionați. Le trimitea un mesaj: ei erau garda veche și nu mai erau necesari.

Kelvin s-a ridicat de la masa de consiliu.

"Demisionez, domnul meu", a spus el.

"Și eu," a repetat Duwayne, ridicându-se și el.

Amândoi s-au întors cu spatele la el și au ieșit din cameră.

Gareth i-a privit plecând, cu fața arzând de indignare.

"Gărzi, arestați-i!" a țipat Gareth.

Gardienii i-au oprit la ușă, i-au încătușat și i-au dus. Gareth putea auzi țipetele înnăbușite ale acestor membri ai consiliului, în afara camerei.

Ceilalți membri ai consiliului s-au ridicat.

"Domnul meu, acesta este un ultraj! Cum poți să îi arestezi? Tocmai le-ai spus să plece!"

"Le-am spus că sunt liberi să aleagă să plece", a spus Gareth. "Dar, desigur, asta ar fi o trădare a Regelui. Nu voi suporta trădători. Mai sunt dintre voi care doresc să plece?"

Consilierii s-au uitat unii la alții, înnebuniți; aveau acum o îndoială reală și teamă în ochii lor. Toți aceștia arătau ca bărbați îngenunchiați — era exact ceea ce a vrut Gareth. În interior, el

zâmbea. El dezmembra instituțiile tatălui său, câte o persoană o dată.

"Așezați-vă", a ordonat Gareth.

Încet, fără tragere de inimă, membrii consiliului s-au așezat înapoi.

Gareth s-a întors spre nobili, care stăteau încă acolo, așteptându-i răspunsul. Acum ei trebuiau să fie puși la locurile lor.

"În ceea ce privește taxele voastre", Gareth le-a zis, "nu numai că nu le voi micșora, dar le voi mări. Începând de astăzi, impozitele vă sunt dublate. Nu veniți aici, din nou, dacă nu vă chem. Asta este tot."

Fața baronului conducător tremură, apoi se schimbă într-o nuanță de purpuriu. Gareth putea vedea că acest om nu era obișnuit să i se vorbească în acest fel, și se bucura de cât de tare îl supărase.

"Domnul meu, oamenii noștri nu vor suferi această formă de maltratare."

Gareth s-a ridicat, el însuși înroșindu-se.

"Da, *o vor* suferi. Pentru că eu sunt Regele acum. Nu tatăl meu. Și voi răspundeți în fața mea. Acum lăsați-mă. Și nu vă mai arătați fețele aici din nou!"

Nobilii s-au uitat din nou la Gareth, cu gurile căscate, în stare de șoc. Nu se auzea niciun sunet în cameră, printre zecile de însoțitori sau consilieri sau nobili, așezați sau stând în picioare peste tot.

Grupul de nobili s-a întors încet și a mărșăluit afară din cameră, cizmele lor creând ecouri. Ei au trântit ușa în urma lor.

În timp ce mergeau, Gareth le-a observat privirile conspirative. A putut vedea în ochii lor hotărârea de a-l răsturna. Deja putea simți toți inamicii din curtea sa, toate planurile de a-l destitui. Va avea el grijă de ei toți, câte unul pe rând. Îi va închide pe fiecare dintre ei, dacă așa trebuia.

"Asta e tot atunci?" i-a întrebat Gareth în grabă pe membrii rămași ai consiliului, așezându-se încet înapoi.

"Domnul meu", a spus Aberthol, obosit, cu vocea spartă, "tot ce rămâne este ancheta asupra morții tatălui tău."

"Despre ce vorbiți?" întrebă Gareth. "Ancheta este închisă. Fratele meu Kendrick a fost închis."

"Mi-e teamă că nu este atât de simplu, domnul meu", a spus Aberthol. "Cavalerii de Argint îi sunt cu înverșunare loiali lui Kendrick. Ei sunt nemulțumiți de încarcerarea lui. Suspendarea executării a ajutat, dar nu îi va satisface pentru mult timp. Există o mare nemulțumire printre ei, mai ales după ce le-ați tăiat salariul, și ei cer o nouă investigație. Riscați o revoltă altfel."

"Dar flaconul de otrava a fost găsit în camera lui Kendrick," a protestat Gareth, cu inima bătând să-i sară din piept.

"Cu toate acestea, nu există nicio dovadă definitivă care îl leagă pe Kendrick de crimă."

"Începând de astăzi, declar ancheta închisă", a anunțat Gareth. "Kendrick va sta în acea temniță fiecare zi a vieții sale."

"Dar Domnul meu—"

"Să nu mai aduci această problemă înaintea mea," s-a răstit Gareth. "Acum lăsați-mă! Toti!"

Repede, membrii consiliului au ieșit din cameră, și Gareth a rămas singur, stând pe tron în tăcerea adâncă.

Gareth a stat acolo, cu inima bătând să-i sară din piept, clocotind; el s-a temut că așa ceva s-ar putea întâmpla dacă Kendrick nu era executat imediat. Fumega când și-a amintit, din urmă cu câteva luni, interferența bruscă mamei sale, folosindu-și puterile pentru a-l împiedica să-l execute pe Kendrick. A auzit că Gwen a convins-o, că și-au unit forțele pentru a o opri. Fierbea de ură pentru amândouă. Nu putea să fie în siguranță atâta timp cât ele erau în viață.

Și-a reamintit încercare bâlbâită să-și pună omul să o tortureze pe Gwen, cu câteva luni în urmă. Nu a funcționat. Poate că acum era timpul să încerce din nou. De data aceasta, ar putea pur și simplu să o omoare.

Gareth a zâmbit, în timp ce un plan i se contura în minte. Da, de data aceasta chiar ar putea merge.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

Thor era singur la cârma unei bărci mari, goale, în mijlocul oceanului, mareele purtându-l cu o viteză extraordinară. Velele erau îndoite de vânt, chiar dacă nu era nimeni în afara lui pe barcă. Era o navă fantomă, și el stătea la cârma acesteia, privind la orizont, care era acoperit într-o ceață stranie, aurie și galbenă si albă, strălucind în soarele dimineții.

Pe când ceața aluneca, a început să prindă contur profilul unei insule, mai mult un munte crescând din mare decât o insulă, cu singurul său vârf ridicându-se drept spre cer. Acesta se ridica mai sus decât orice munte pe care îl văzuse Thor vreodată, și în partea superioară un castel se ridica din stâncă, construit în marginea muntelui. Cerul era vast, plin de verde și de galben pal, cu o semiluna imensă agățată în colțul său. Locul era straniu și mistic. Părea viu.

În timp ce Thor stătea acolo, cu barca lui balansându-se, într-un fel nu-i era frică. A simțit oceanul ducându-l acolo, și știa că aceasta era locul unde i-a fost menit să fie. Știa, cumva, că destinul său îl aștepta acolo. Că era un loc în care îi era menit să fie. Că, într-un mod ciudat, era acasă.

Thor nu își putea aminti cum a întins pânzele, sau cum a ajuns pe barca asta, dar știa că era o călătorie pe care era menit să o facă. Cumva, acest loc a fost întotdeauna în visele lui, undeva adânc în colțurile conștiinței sale. A simțit cu certitudine că mama lui locuia acolo.

Thor nu se gândise niciodată înainte cu adevarat la mama lui. I s-a spus întotdeauna că mama lui a murit la naștere, și a simțit întotdeauna o vină supremă din cauza asta. Dar acum, pe când se apropia de aceasta insulă, el îi simțea prezența. Simțea că ea îl aștepta.

Un val uriaș a ridicat brusc barca, a ridicat-o mai sus și mai sus în aer, și Thor se simțea pe sine ridicându-se mai sus și mai sus în ocean. Valul a prins viteză, ca un tsunami, și el l-a călărit tot drumul cum l-a adus în grabă spre insulă, mai repede și mai repede.

Când s-a apropiat, el a văzut o figură singuratică, stând pe vârful unei stânci. O femeie. Ea purta robe albastre, curgătoare, bărbia ei era coborâtă, iar palmele îi erau întinse pe lângă corp. O lumină intensă strălucea din spatele ei, radiindu-i din palme, țâșnind ca un fulger. Lumina strălucea atât de puternic, încât, cum Thor s-a uitat în sus, încercând să o vadă, a trebuit să-și protejeze ochii. Nu-i putea desluși chipul.

Simțea că era ea. Mai mult decât orice, el vroia să-i vadă chipul, pentru a vedea dacă arăta ca el.

"Mamă!", a strigat.

"Fiul meu," a venit un glas dulce de undeva. Aceasta era vocea cea mai blândă, cea mai liniștitoare pe care o auzise vreodată. Își dorea să o audă din nou.

Dintr-o data, valul s-a prăbușit și a luat barca, cufundând-o în jos, și el s-a pregătit în timp ce se îndrepta spre stânci.

Thor s-a trezit brusc, ridicându-se în șezut, respirând greu.

Zorii veneau peste orizont, și peste tot în jurul lui, membrii Legiunii erau întinși, complet adormiți. Mintea lui se învârtea din cauza visului: păruse atât de real.

În timp ce se orienta, și-a dat seama că astăzi era ziua. Ultima zi din Sută. Ziua de care se temuseră cu toții.

El s-a simțit cu o sută de ani mai în vârstă decât atunci când a ajuns aici cu o sută de zile în urmă. Nu putea crede că a reușit, și că aceasta era ultima zi. Timpul lui aici a depășit cu mult imaginația. Fiecare zi a fost mai grea decât precedenta, fiecare antrenament mai istovitor, împingându-l pe el și pe frații săi tot mai tare. Zilele au devenit tot mai lungi și mai lungi, pe când a învățat să se antreneze cu fiecare armă cunoscută de om - și unele nu tocmai cunoscute de om. Au fost forțați să se antreneze pe orice teren posibil, de la mlaștini la ghețari, și s-a țipat la ei de dimineața devreme până noaptea târziu. Mai mult de unul din frații săi a abandonat, a fost trimis acasă singur pe o navă mică. Mulți au fost răniți. Doi au murit accidental, alunecând de pe o stâncă într-o zi deosebit de furtunoasă. Toți au întâlnit încercări și necazuri împreună, au luptat împotriva monștrilor, au supraviețuit fiecărui tip de vreme. Aceasta insulă

era neiertătoare, și trecuse de la cald la rece, fără niciun avertisment, părând să aibă doar două anotimpuri.

În timp ce Thor stătea acolo, cu Krohn lângă el, o parte din el s-a temut de acestă ultima zi, a vrut să se întindă înapoi, să se întoarcă la somn - dar știa că nu putea. Aceste ultime o sută de zile l-au clădit într-o persoană diferită, și era gata să se confrunte cu orice îi vor arunca în față.

Thor stătea acolo, în lumina dimineții timpurii, așteptând. Curând, se vor trezi cu toții, se vor echipa, se vor îmbarca în misiunea lor finală. Dar până când făceau asta, el putea să se delecteze în a fi primul care s-a trezit, și să stea acolo și să se bucure de tăcere, să privească soarele izbucnind o ultimă dată asupra acestui loc pe care el ajunsese să-l iubească.

*

Thor stătea cu toți ceilalți pe plaja stâncoasă, îngustă, cu mâinile în șolduri, privind la marea zbuciumată de furtună, simțind frigul în aerul noului anotimp. Învățase să devină atât de obișnuit cu vremea nefavorabilă că nu mai tremura pe când o rafală înghețată i-a învăluit corpul. El se uită la mare, ochii săi gri strălucind, și se simțea întărit, impenetrabil. Se simțea ca un bărbat.

Frații săi de arme erau în apropiere, Krohn era lângă el, lângă flota de ambarcațiuni din lemn de mici dimensiuni pregătită să navigheze pentru testul final al Sutei. Au așteptat, toți nerăbdători, în timp ce Kolk se plimba de colo-colo printre ei, arătând la fel de nemulțumit și de intens ca întotdeauna.

"Aceia dintre voi care ați ajuns în această zi ați putea dori să vă felicitați. Nu o faceți. Aveți o ultimă zi, iar această zi este ceea ce vă deosebește de alții. Dacă veți supraviețui, veți deveni membri ai Legiunii. Toate încercările prin care ați trecut, toate au fost doar pregătiri pentru ceea ce sunteți pe cale să faceți."

Kolk se opri și se întoarse, arătând la orizont.

"Această insulă de la orizont", a spus el, "pe ea trăiește un dragon singuratic, un proscris din țara dragonilor. Am trăit în umbra lui această ultima sută de zile și am fost norocoși că nu a

atacat. Războinicii fac tot posibilul pentru a evita locul. Astăzi, îi vom face o vizită.

"Acest dragon păzește cu gelozie o comoară. Un sceptru străvechi de aur. Se zvonește că e ascuns adânc în bârlogul lui. Voi trebuie să găsiți canionul, să coborâți în el, să găsiți sceptrul și să reveniți cu el."

Din grup a venit un murmur nervos în timp ce băieții s-au întors și s-au uitat unul la altul, ochii lor umplându-se cu teamă. Inima lui Thor bătea să-i sară din piept în timp ce se uita la marea zbuciumată, la insula din depărtare, acoperită cu o ceață ireală, chiar și în această zi limpede. El îi putea simți energia, chiar de aici. În ultimele o sută de zile puterile lui s-au dezvoltat, iar el era acum capabil să simtă energiile, chiar de la distanță. Putea simți că o creatură formidabilă trăia pe ea, o creatură străveche, primordială, și că se îndreptau spre un mare pericol.

"Conduceți barcile și dați-i drumul!" a poruncit Kolk.

Toți au fugit spre bărcile mici cu rame, care se balansau sălbatic în apele de lângă mal, și s-au îngrămădit în câte una pe rând, fiecare barcă având loc pentru aproximativ o duzină de băieți. Thor s-a înghesuit înăuntru, cu Krohn lângă el, lângă Reece, O'Connor, Elden și gemeni, fiecare stând pe o bancă și apucând o vâslă.

Înainte să se desprindă de mal, Thor s-a uitat și l-a văzut pe William în picioare pe mal, cu teamă în ochi. Thor fusese de fapt surprins că William ajunsese atât de departe, așteptându-se ca el să renunțe la fiecare pas din drum. Dar acum, acest exercițiu final trebuie să fi fost prea mult pentru el.

"Am spus treci în barcă!" a strigat Kolk, grăbindu-se spre el, ultimul băiat rămas pe plajă.

William a privit înapoi, cu ochii mari.

"Îmi pare rău, domnule, dar nu o pot face", a spus el umil.

Thor a stat acolo, barca lui balansându-se sălbatic, iar inima lui s-a strâns pentru William. Nu vroia să-l văd plecând—nu după toate lucrurile prin care a trecut.

"Nu am de gând să îți spun din nou", l-a avertizat Kolk. "Dacă nu urci acum în barcă, ai ieșit din Legiune. Tot ce ai făcut va fi în zadar. Pentru totdeauna."

William a stat acolo și a clătinat din cap.

"Îmi pare rău", a spus William. "Aș vrea să pot. Acesta este un lucru pe care nu-l pot face."

"Nici eu nu-l pot face," a venit un glas.

Thor s-a uitat și a văzut un alt băiat, unul dintre cei mai în vârstă, sărind jos dintr-una din celelalte bărci, și stând pe mal. Amândoi stăteau acolo pe nisip, cu capetele în jos de rușine.

Kolk a mârâit, i-a apucat pe fiecare din spate și i-a împins în față, departe de ceilalți băieți. Thor se simțea groaznic pentru ei. Știa că vor fi puși pe mica barcă și trimiși înapoi în Inel, și vor purta acel stigmat cu ei pentru tot restul vieții.

Înainte ca Thor să poată gândi prea mult, comandanții Legiunii au venit în spatele fiecărei bărci și au împins-o puternic pe fiecare, trimițând-o în mare. Thor și-a simțit barca mișcându-se sub el, si câteva momente mai târziu trecea la vâslă, la fel ca ceilalți.

Zbaterea mării a devenit mai puternică în timp ce se deplasau, și în curând erau departe de țărm, blocați în maree puternice, ce-i trăgeau spre insula dragonului.

Pe când se apropiau, Thor a încercat să o vadă mai bine — era în mod constant acoperită de ceața agățată de malurile sale.

"Am auzit că dragonul care trăiește acolo mănâncă un om pe zi la micul dejun", a spus O'Connor.

"Sigur că ar păstra ceva de genul ăsta pentru ultima zi", a spus Elden. "Exact când am crezut că scăpăm de aici."

Reece se uită la orizont.

"Am auzit povești despre acest loc de la frații mei", a spus el. "Puterea dragonului este de neimaginat. Nu există nicio modalitate de a-l putea înfrânge printr-un atac frontal, chiar împreună. Trebuie doar să sperăm că pășim cu atenție și nu-l trezim. Insula este destul de mare, și poate că el doarme. Tot ce trebuie să facem este să supraviețuim acestei zile."

"Și care sunt șansele pentru asta?" a întrebat O'Connor.

Reece ridică din umeri.

"Am auzit că nu toți băieții au supraviețuit în ultimii ani", a spus el. "Dar destui au făcut-o."

Anxietatea lui Thor a crescut în timp ce valurile au crescut, trăgându-i spre insulă. Vâslitul a devenit mai ușor, și în curând putea distinge conturul distinct al malurilor sale, formate din roci roșii de forme și dimensiuni nenumărate, strălucitoare, arzând, ca și cum ar fost pe foc. Scânteiau în lumină, ca o plajă de rubine. El nu mai văzuse niciodată așa ceva.

"Orethist" a declarat Conval, privind pietrele. "Legenda spune că dacă dai una cuiva iubit, îi va salva viața."

Câteva clipe mai târziu barca lor a ajuns pe mal, și Thor a sărit din ea împreună cu Krohn și ceilalți, trăgând-o până sus pe stânci. Picioarele lor scrâșneau peste tot în jur; băieții s-au uitat în jos și au ridicat strălucitoarele pietre roșii.

Thor a făcut la fel. El a ridicat-o sus, în lumină, examinând-o. Strălucea ca o bijuterie rară în lumina dimineții. A închis palma și a închis ochii, și o adiere a apărut când s-a concentrat. Putea simți puterea pietrei trepidând prin corpul său. Conval avea dreptate: aceasta era o piatră magică.

I-a văzut pe ceilalți băieți băgând în buzunare cât mai multe pietre puteau, ca amintire; Thor a luat una și a ascuns-o adânc în buzunar. Una era de ajuns pentru el. Nu avea nevoie de una pentru el, și era doar o singură persoană căreia dorea să îi ofere una: Gwendolyn. Asta, dacă ar fi reușit să ajungă vreodată înapoi.

Cu toții au început să urce malul abrupt, singura intrare care ducea la stâncile abrupte. Ceața a suflat înăuntru și în afară, ceea ce făcea dificil să vezi departe, dar Thor putea distinge o cărare îngustă, aproape ca niște trepte naturale, care ducea pe lateralul crestei, acoperită cu mușchi.

Ei au urcat-o pe un singur rând, Thor alunecând în timp ce valurile oceanului udau totul, făcând poteca alunecoasă. Thor s-a luptat pentru a-și păstra echilibrul în timp ce o rafală puternică de vânt s-a abătut asupra lor.

În cele din urmă, au ajuns în vârf. Thor stătea pe dâmbul ierbos împreună cu ceilalți, în vârful insulei dragului, și se uita împrejur. Un mușchi verde închis acoperea insula, cât vedeau cu ochii, iar ceața plutea peste ea. Era un loc ciudat, sumbru, și, în timp ce Thor se uita, s-a auzit deodată un vuiet adânc. Suna ca

și cum pământul însuși susura în sus, și în depărtare, flăcări și fum au crescut în ceață și au dispărut. Un miros ciudat atârna în acest loc, ca cenușa amestecată cu sulf. Acesta pătrundea totul aici. Krohn a scheunat.

Thor a înghițit în sec. Băieții s-au întors și s-au uitat unul la altul, chiar și cei mai viteji dintre ei cu teamă în ochi. Ei trecuseră prin multe împreună — dar nimic de felul acesta. Erau într-adevăr aici. Nu mai era un antrenament — acum era pe viață și pe moarte.

Cu toții au pornit peste pustiul sterp al insulei, mergând pe jos pe mușchiul alunecos, toți în gardă, toți cu mâinile pe săbiile lor.

După ce a părut a fi ore, cu ceața rotindu-se în jurul lor, s-a auzit un zgomot șuierat, apoi a crescut un sunet puternic și, în cele din urmă, cum aerul a devenit mai rece, mai umed, au ajuns la marginea unei cascade. Thor s-a uitat în jos peste margine; părea să cadă pentru totdeauna.

Ei au continuat pe o cărare din jurul cascadei, și s-au îndreptat peste un teren mlăștinos, scăldat în apa pulverizată de cascadă, picioarele lor scufundându-se. Au mers și au mers prin nori de ceață deveniți atât de groși încât abia puteau să se vadă unii pe alții; răgetele dragonului veneau la fiecare câteva minute și păreau să devină mai puternice. Thor se întoarse să vadă de unde veneau, dar ceața era acum prea groasă pentru a vedea prin ea. A început să se întrebe cum vor găsi vreodată drumul înapoi.

Cum mergeau, Reece lângă Thor, brusc Reece a alunecat și a început să cadă. Thor și-a folosit reflexele nou dobândite pentru a se întinde și a-l apuca pe Reece, cu un moment înainte să cadă. L-a apucat zdravăn de partea din spate a cămașii și l-a tras înapoi. Când a pășit înainte și s-a uitat, el și-a dat seama că tocmai i-a salvat viața lui Reece: sub ei, pământul se deschidea în ceea ce arăta ca un canion masiv, o cădere de sute de metri în jos.

Reece se întoarse și se uită la Thor, cu o privire plină de recunoștință.

"Îți rămân dator," a spus el.

Thor clătină din cap. "Nu, nu îmi ești."

Toți băieții s-au îngrămădit în jur, privind în jos, la canionul imens, adâncindu-se sute de metri în pământ, și s-au întrebat.

"Ce este asta?" întrebă Elden.

"Se pare că e un canion,", a spus Conval.

"Nu", a spus Reece. "Nu e."

"Atunci ce este?" întrebă Conven.

"Este o urmă de picior", a spus Reece.

"O urmă de picior?" întrebă Conven.

"Uită-te la apăsare, cât de abruptă este. Si uită-te la această formă, în jurul marginilor. Acesta nu este un canion, prietenul meu. Aceasta este urma Dragonului."

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI

Erec a mers la trap pe calul său în lumina dimineții pe calea bine umblată, flancat de un contingent de cavaleri ai Ducelui, inclusiv prietenul său Brandt. În timp ce mergeau, îndreptându-se spre culoarele de turnir, au fost întâmpinați de mii de spectatori, de aplauze sălbatice pe ambele părți ale drumului.

Fusese un turnir lung de o sută de zile, și Erec câștigase fiecare concurs până acum. Astăzi era ultima zi, toată lumea ieșise pentru a sărbători finala, și, în timp ce Erec călărea la trap, se putea gândi doar la un singur lucru: Alistair. Fața ei a rămas înghețată în mintea lui, și cum și-a întărit priza pe lance, a știut că va lupta pentru ea. Dacă va câștiga astăzi, va putea să o ceară în cele din urmă ca mireasă a lui. Și era hotărât ca niciun bărbat, din orice provincie a regatului, să nu îl învingă.

În timp ce treceau prin imensele porți de piatră arcuite, în arenă, au fost întâmpinați cu bucurie de mii de spectatori, așezați în Colosseumul de piatră în aer liber, privind în jos la câmpul de turnir din centru. Oamenii s-au ridicat în picioare, au aruncat jos flori în timp ce Erec intra. El a simțit un val de mândrie. Își dedicase viața abilităților sale de luptă, și în momente de acest gen, atunci când toată lumea aplauda pentru el, simțea că toată munca grea a dat roade. Erec nu fusese învins de nimeni în luptă.

Mulțimea a explodat când a intrat la trap, și el a mers pe centrul culoarului, unde s-a întors și a plecat capul înaintea Ducelui, care stătea cu mulțimea, flancat de contingentul său de soldați. Ducele se înclină înapoi, cu un zâmbet pe față, si Erec se întoarse și se îndreptă spre margine. De-a lungul marginii erau contingente mici de cavaleri, sute, toți purtând armuri diferite, de diferite forme și culori, călărind pe o gamă variată de cai și înarmați cu arme exotice. Ei se adunaseră din toate colțurile Inelului, fiecare grup mai exotic decât altul. S-au antrenat pe tot parcursul anului pentru aceasta, iar concurența fusese formidabilă. Dar Erec i-a învins pe toți, și, cum se gândea la Alistair, știa că va găsi o modalitate de a câștiga astăzi.

Erec a așteptat și a privit în timp ce un corn a sunat, și doi cavaleri au șarjat, din părțile opuse ale stadionului, unul în armură verde închis, celălalt în galben strălucitor, fiecare ținându-și lancea. Cel verde l-a dărâmat pe cel galben de pe cal, și mulțimea a ovaționat sălbatic.

Turnir după turnir a urmat, și mai mulți cavaleri au fost eliminați. Erec, fiind campion, a primit onoarea ultimului loc din primul tur al turnirului.

Atunci când cornul a sunat el a șarjat fără un moment de ezitare. Oponentul lui era unul dintre cei mai buni cavaleri — un om voinic, cu armură neagră, cu un piept de două ori mai lat ca al lui Erec. Călărea pe un cal care purta o expresie groaznică, și lancea lui părea de două ori mai lungă decât a lui Erec.

Dar Erec nu a permis ca asta să-l tulbure. El s-a concentrat pe pieptarul omului, pe unghiul capului, pe felul în care armura lui se mișca între plăci. El a identificat imediat punctul slab, în modul în care omul și-a coborât umărul stâng. Erec a așteptat până în ultimul moment, a țintit cu lancea exact la locul potrivit, și a ținut-o până când s-au ciocnit.

Un icnet s-a răspândit prin mulțime în timp ce cavalerul opus a zburat de pe cal, aterizând pe teren într-un zăngănit de metal.

Mulțimea a explodat de bucurie, în timp ce Erec a călărit spre cealaltă parte a stadionului și și-a așteptat rândul pentru a doua rundă. Mai rămâneau zeci de runde.

Ziua a devenit lungă. Unul după altul, rundă după rundă, cavalerii s-au luptat, până când nu mai erau rămași decât o mână de războinici. Când au ajuns la ultimii zece a sunat un corn, și s-a luat o pauză, în timp ce Ducele ieșea în mijlocul arenei pentru a vorbi oamenilor săi. Erec a folosit ocazia, așa cum au făcut și ceilalți, pentru a-și ridica armura, a-și scoate casca și respira din plin. Un scutier a apărut cu o găleată de apă, și Erec a băut iar restul și l-a turnat pe cap și barbă. Chiar dacă acum era toamnă, el șiroia de sudoare, respirând greu după orele de luptă. Deja simțea dureri, dar s-a uitat în jur, la ceilalți cavaleri, și putea spune că erau mai obosiți decât el. Nu aveau antrenamentul pe care-l avea el. Pusese accentul pe a se

instrui în fiecare zi din viața lui și niciodată nu a ratat o zi. Era pregătit să fie epuizat. Acești bărbați nu erau.

Ducele ridică ambele brațe spre mulțime, și încet aceasta se potoli.

"Poporul meu," a strigat Ducele. "Provinciile noastre au trimis cei mai buni și mai strălucitori bărbați din toate colțurile Inelului pentru a concura această sută de zile pentru cea mai bună și cea mai frumoasă mireasă pe care regatul nostru o are de oferit. Fiecare războinic de aici a ales o femeie, și cine câștigă astăzi, va avea dreptul să se căsătorească cu acea femeie, dacă ea este de acord. Pentru acești cavaleri finaliști, meciul va trece de la turnir la luptă cu arma în mână. Fiecare războinic va alege o armă, și se vor lupta toți unii cu alții. Nu va fi nimeni ucis — dar orice altceva este acceptat. Ultimul bărbat rămas în picioare câștigă. Războinici, succes!", a strigat el în timp ce pleca, mulțimea răcnind în spatele lui.

Erec și-a pus casca înapoi pe cap, și s-a uitat peste căruciorul cu arme pe care i-l adusese scutierul său. Știa deja ce armă dorea: o avea la centură. El și-a scos vechiul său buzdugan de încredere cu țepi, cu mânerul său de lemn bine folosit, lung de vreo șaizeci de centimetri, iar la capăt o minge de metal cu țepi. El îl mânuia încă din zilele sale în Legiune, și nu știa nicio armă mai bună.

Un corn a sunat, și deodată cei zece oameni s-au atacat reciproc, întâlnindu-se în centrul arenei.

Un cavaler mare, care nu purta coif, cu ochi albaștri-deschis și o barbă blondă deschis, cu un cap mai înalt decât Erec, a țintit direct spre el. El a rotit o bâtă masivă drept spre capul lui Erec, cu o viteză care l-a surprins.

Erec s-a ferit în ultima secundă, iar bâta a trecut în zbor pe lângă el.

Erec a folosit oportunitatea să se rotească și să lovească puternic bărbatul în partea din spate a capului cu mânerul de lemn al buzduganului său, evitând mingea de metal ca să nu-l omoare. Omul s-a împiedicat și a căzut, inconștient—și a fost prima victimă.

Mulțimea a explodat.

Peste tot în jurul lui Erec cavalerii luptau, și mai mulți dintre ei s-au îndreptat spre el. În mod clar, el era văzut ca cel care trebuia învins, așa că s-a aplecat și a fentat, în timp ce unul dintre ei venea spre el cu un topor, altul cu o halebardă și un al treilea cu o suliță. Gata cu îndemnul Ducelui de a încerca să nu se omoare unul pe altul, s-a gândit Erec. În mod evident, acestor cavaleri nu le păsa.

Erec s-a trezit întorcându-se si răsucindu-se, luptând cu unul după altul. Unul a împuns spre el cu o halebardă lungă, ghintuită, și Erec a smuls-o din mâinile dușmanul său și a folosit-o pentru a-și lovi atacatorul drept la baza gâtului cu partea din lemn, găsind punctul slab de deasupra armurii și dărâmându-l pe spate la pământ.

Apoi Erec se răsuci și execută o lovitură cu capătul ascuțit al halebardei, tăind o suliță în jumătate chiar înainte ca aceasta să-l lovească.

Apoi s-a răsucit din nou, și-a scos buzduganul și a dărâmat pumnalul din mâna unui alt atacator, dezarmându-l. A întors buzduganul pe-o parte și și-a lovit atacatorul cu capătul de lemn peste nas, rupându-i-l și doborându-l la pământ.

Un alt cavaler a șarjat cu un ciocan, Erec s-a aplecat sub lovitură și l-a lovit în plexul solar cu mănușa sa de armură. Cavalerul a căzut pe o parte, scăpând ciocanul în mijlocul loviturii.

Doar un singur cavaler rămăsese acum în fața lui Erec, și mulțimea a sărit în picioare, aplaudând nebunește, în timp ce își dădeau lent târcoale unul altuia . Amândoi respirau greu. Peste tot în jurul lor erau corpurile inconștiente ale celorlalți, care nu reușiseră.

Acest ultim cavaler era dintr-o provincie pe care Erec nu a recunoscut-o, purtând o armură roșu aprins cu țepi ieșind din ea, ca un porc spinos. Ținea o armă care semăna cu o furcă, cu trei dinți lungi, vopsită într-o culoare ciudată, care strălucea în lumină și îl deruta pe Erec. El impungea continuu aerul cu ea, făcând ca lui Erec să-i fie greu să se concentreze.

Dintr-o data el s-a repezit, împungând cu ea, și Erec a blocat lovitura cu buzduganul în ultima secundă. Cei doi și-au încleștat

armele în aer, trăgând și împingându-se înainte și înapoi. Erec a alunecat pe sângele unuia dintre adversarii săi și și-a pierdut echilibrul.

A căzut pe spate, iar atacatorul lui nu a pierdut timpul. El a împins furca drept în jos spre fața lui Erec; Erec a blocat-o și a ținut-o înapoi cu capătul buzduganului. A reușit să-l țină la distanță, dar pierdea rapid teren.

Mulțimea a icnit.

"PREDĂ-TE!" a strigat spre el adversarul.

Erec zăcea acolo, luptându-se, pierzându-și forțele, când a văzut în minte fața lui Alistair. I-a văzut expresia de când s-a uitat în ochii lui, atunci când i-a cerut să câștige. Și deodată, s-a simțit copleșit de o nouă forță. El nu-și putea permită să piardă. Nu aici. Nu astăzi.

Cu o ultimă explozie de putere, Erec s-a rostogolit din drum, trăgând furca în jos și înfingând-o în pământ lângă el. S-a rostogolit din nou și l-a lovit pe cavaler puternic în stomac. Cavalerul a căzut în genunchi, și Erec a sărit în picioare și l-a lovit din nou, trântindu-l pe spate.

Mulțimea a explodat.

Erec și-a scos pumnalul, a îngenuncheat și l-a ținut la gâtul cavalerului. El a împins ferm vârful pe pielea lui, până când cavalerul a înțeles.

"MĂ PREDAU!" a strigat cavalerul.

Mulțimea a explodat și a țipat de bucurie.

Erec s-a ridicat încet, respirând greu.

Acum mai avea doar un singur lucru în minte.

Alistair.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI

Thor s-a uitat cu venerație la urma pasului dragonului, care era adâncă de sute de picioare în pământ, de mărimea unui canion. Pe când ceața se ridica din partea de jos, la bază, Thor a observat ceva. Era o peșteră, la celălalt capăt, și în interiorul acestuia i s-a părut că a văzut ceva strălucind. A strălucit, apoi a dispărut în ceață.

"Acolo", a spus Thor, arătând. "Ați văzut asta?"

Băieții și-au încordat privirile.

"Nu văd nimic", a spus Elden.

"Mi s-a părut că a strălucit ceva", a spus Thor.

"Ar putea fi sceptrul", a spus Reece.

În jurul lor, zeci de membri Legiunii au apărut din ceață, și unul dintre ei a găsit o cale de coborâre în jos, în canion, o ieșitură abruptă în stâncă. Thor și ceilalți l-au urmat, și Krohn împreună cu ei, și toți au început coborârea, pe un singur rând.

Pe când mergeau, poteca a devenit mai abruptă, iar în curând Thor s-a trezit luptându-se din răsputeri să-și păstreze echilibrul, în timp ce coborau tot mai adânc în urma piciorului dragonului.

Au ajuns jos în cele din urmă și Thor s-a uitat în sus, întrebându-se cum vor reuși să iasă.

Aici jos pământul era acoperit de nisip fin, negru, și în timp ce mergeau, picioarele li se scufundau în el. Mugetul dragonului nu se auzise de ceva timp, și totul era straniu de tăcut. Erau cu toți în gardă în timp ce mergeau, traversând podeaua canionului spre intrarea în peșteră. Ceața s-a ridicat, și a devenit din nou vizibilă.

"Acolo!" a exclamat Thor.

Ceilalți au văzut-o de data asta, o strălucire venind din interior.

"Eu o văd", a spus Reece.

Au mers cu toții spre peșteră, ceața așezându-se din nou, și, în timp ce înaintau, Thor a avut un sentiment din ce în ce mai de rău augur. Nu se putea abține să nu simtă ca și cum erau priviți,

ca și cum intrau tot mai adânc în bârlogul dragonului. A sperat și s-a rugat ca ei să poată găsi sceptrul și să iasă repede.

Thor a auzit deodată un zgomot familiar de cârâit, și s-a întors și și-a întins gâtul spre cer: acolo, zburând deasupra, a fost încântat să o vadă pe Estopheles. Nu știa cât timp trecuse de când o mai văzuse. Se întreba ce făcea aici acum. Nu putea decât să simtă ca și cum ea îl avertiza.

Ea a țipat din nou, ridicându-se în cercuri.

În timp ce grupul mare de membri Legiunii convergea spre peștera, Thor s-a întors și a preluat conducerea. Lumea a devenit neagră în timp ce au intrat, țurțuri lungi de gheață atârnând de tavan, sunetul apei care picura, al liliecilor fâlfâind. În timp ce mergeau în interior, tot mai adânc, vocile lor reverberau, iar șoaptele membrilor Legiunii le arătau tensiunea. Singurul lucru care ilumina peștera era o lumină strălucitoare, nu prea departe de intrare, venind de la un singur obiect.

Pe când ceața s-a ridicat, în cele din urmă Thor a văzut ce era— și toți au icnit.

Acolo, ieșind din pământ, era sceptrul de aur. Lung de aproximativ un metru, strălucea și scânteia, răspândind o lumină atât de strălucitoare încât ilumina cea mai mare parte a peșterii, prin ceață. Toți membrii Legiunii s-au oprit din drum, uimiți. Thor putea simți o energie intensă emanând din el, chiar și de la distanță.

"Tu l-ai văzut primul" i-a spus Reece lui Thor. "Tu să îl iei. Adu-l înapoi pentru Legiune."

Thor a pășit înainte, ceilalți urmându-l îndeaproape, și a știut că ar trebui să se simtă ușurat. Îl găsiseră. Acum se puteau întoarce. Dar, pentru un motiv oarecare, pe măsură ce el intra mai adânc în peșteră, se simțea tot mai tensionat. Simțurile sale s-au activat, și o parte din el, pe care nu o înțelegea, a țipat la el că se îndreptau mai adânc în zona periculoasă.

Dar, cu toți băieții privind către el, nu prea putea da înapoi. A mers mai departe, a întins mâna și a apucat sceptrul. A simțit un fior electric trecând prin el atunci când l-a cuprins. Acesta era cel mai frumos și puternic lucru pe care îl atinsese vreodată.

Toți s-au întors, grăbindu-se să iasă din peșteră, băieții înghesuindu-se în jurul lui Thor, privind sceptrul. Era ușurare în aer: misiunea lor se încheiase. Acum puteau merge acasă. Ca unul, grupul a ieșit afară din peșteră, toți pregătiți să părăsească acest loc.

Dar în momentul în care toți au pășit afară, lumea lor s-a schimbat. Din senin, s-a auzit un vuiet oribil, și,cum toți au privit în sus, Thor a văzut cea mai terifiantă imagine din viața sa.

Dragonul. A ridicat capul deasupra canionului și s-a uitat în jos la ei. Thor a trebuit să se întrebe dacă acest lucru era real sau doar un coșmar. Nu mai văzuse un dragon adevărat înainte — și niciodată nu a crezut că avea să vadă. Acesta era cel mai mare și cel mai terifiant lucru pe care el a pus vreodată ochii. Cum și-a ridicat gâtul lung și capul falnic mult peste ei, a blocat soarele, aruncând o umbră asupra tuturor. Doar unul dintre solzi săi era mai mare decât Thor—și era acoperit în mii de solzi, roșu-verzui. S-a ridicat pe cele două picioare din față, fiecare la fel de mare ca cincizeci de oameni, iar Thor putea vedea ghearele uriașe, trei pe fiecare picior, ajungând la cer, fiecare la fel de ascuțită ca o sabie și lungă cât un copac.

Totuși, cea mai terifiantă dintre toate era fața lui, cu maxilarul lung și îngust, iar în spatele gurii deschise, rânduri și rânduri de dinți, fiecare la fel de mare ca o casă, mai ascuțit decât orice armă văzuse el vreodată.

Și-a dat capul pe spate și a mugit, iar sunetul era de ajuns să rupă un om în două.

Fiecare membru al Legiunii a dus mâinile la urechi, și Thor a făcut același lucru, încă ținând sceptrul. Pământ s-a zguduit, și Thor a crezut că-i va exploda capul. Krohn scâncea și mârâia.

Când dragonul și-a încheiat mugetul, a coborât capul, și-a tras înapoi gâtul, a deschis gura și a suflat.

Focul s-a năpustit în jos ca o tornadă, făcând scrum peretele canionului. Când dragonul și-a mișcat gâtul, focul s-a extins —și atunci Thor a auzit țipetele.

Mai mulți membri ai Legiunii au țipat, cuprinși de dureri îngrozitoare, pe când erau arși de vii. Thor a privit neputincios

înainte de a se întoarce și a fugi cu restul băieților, alergând din răsputeri.

Dragonul a coborât un picior, și, când piciorul a ajuns pe sol, a lăsat o altă gaură de mărimea unui canion, cutremurând pământul atât de mult încât Thor și membrii Legiunii au fost aruncați în aer trei metri buni. Thor a aterizat dur pe o parte, și s-a rostogolit de mai multe ori.

Thor s-a grăbit să se ridice în picioare, s-a uitat în sus și a văzut dragonul apropiindu-se în timp ce restul băieților alergau. Unii dintre băieții mai mari au intrat în acțiune. Unul dintre ei, care a ducea cu el o frânghie lungă și cârlige de cățărat, a distribuit corzi pentru mulți dintre ei, iar în curând grupul a fugit în cercuri, înfășurând cablurile în jurul picioarelor sale, încercând să-i pună piedică.

A fost un efort curajos, iar băieții s-au mișcat rapid și fără teamă, reușind să înfășoare coarda strâns în jurul picioarelor sale de două ori, spre surprinderea lui Thor. Ei se așteaptau ca balaurul să se împiedice și să cadă, la următorul pas.

Dar au fost îngroziți când dragonul doar a privit în jos, a observat coarda și rupt-o ca și cum n-ar fi fost. Apoi a ridicat un picior și l-a adus în jos, strivind mai mulți dintre băieții mai mari în pământ. A dat cu ghearele și a spintecat alți băieți în jumătate.

Thor a privit cu groază cum O'Connor a fost și el atins de lovitură; gheara nu l-a atins, dar piciorul dragonului l-a trimis pe O'Connor zburând prin aer și zdrobindu-se de peretele canionului. Thor s-a rugat ca el să nu fie mort.

Ceilalți băieți au început să fugă din nou, cu toate celelalte opțiuni epuizate, iar Thor știa că trebuia să facă ceva repede. În acest ritm, ar fi toți morți în câteva minute. Nu era nicio cale de ieșire din acest canion, iar balaurul îi încolțise.

În timp ce toată lumea din jurul lui a continuat să fugă, Thor și-a adunat curajul și s-a oprit. A stat acolo, în centrul ariei canionului, și s-a întors și a confruntat dragonul. Inima îi bubuia în piept și știa că acest lucru ar putea însemna moartea sa — dar trebuia să facă acest lucru.

Thor a încercat să adune tot ce îl învățase Argon, a încercat să-și cheme puterea spirituală, tot ce avea. Dacă avea vreo putere înnăscută, acum era momentul să se bazeze pe ea. Acum era momentul în care avea nevoie de ea cel mai mult.

Dragonul s-a oprit brusc și s-a concentrat pe Thor. A dat capul pe spate și a mugit, ca și cum era furios să fie provocat, iar în acel moment Thor și-a dorit să fi alergat cu ceilalți.

În timp ce stătea acolo, singur, confruntându-se cu dragonul, Thor a ridicat o palmă, hotărât să folosească orice putere supranaturală trebuia ca să combată fiara.

Te rog, Doamne! Te rog.

Balaurul și-a retras gâtul, a deschis gura, și a trimis flăcările drept în jos spre Thor.

Thor a ținut palma întinsă, sperând și rugându-se să funcționeze.

În timp ce flăcările acopereau totul în jurul lui, Thor a fost uimit să vadă că palma a creat un scut de energie în jurul lui. Flăcările s-au despărțit inofensiv în jurul mâinii sale, lăsându-l în siguranță.

Ceilalți băieți s-au oprit și au privit.

Dragonul era furios. A ridicat un picior și l-a adus în jos, pregătindu-se să-l zdrobească pe Thor.

Dar Thor și-a ținut palma ridicată, și, pe când piciorul a coborât, el a fost capabil să-și utilizeze forța energetică pentru a-l opri cu mâna, piciorul rămânân în aer, la câțiva metri deasupra lui Thor.

Thor putea simți energia fiarei, îi simțea puterea, dorința intensă de a-l omorî. Tot corpul lui Thor tremura în timp ce folosea tot ce avea ca să-l țină la distanță. Dar nu-l putea reține mult timp.

În cele din urmă, neputând să mai continue nicio clipă, Thor a eliberat scutul energetic și a fugit. Pe când a făcut-o, piciorul s-a prăbușit, ratându-l cu doar câțiva pași, afundându-se în pământ.

Dragonul a urlat, înfuriat.

Ceilalți membri ai Legiunii s-au oprit și au privit, cu venerație.

Dragonul, mai furios decât oricând, l-a atacat pe Thor. A plonjat direct spre el, deschizând rândurile sale de dinți, cu scopul de a-l înghiți întreg.

Thor a simțit o căldură crescând în interior, și și-a chemat din nou energia. De data aceasta el a folosit-o pentru a sări — mai sus decât a făcut-o vreodată — și, în timp ce balaurul s-a aplecat în jos, Thor i-a sărit peste cap și i-a aterizat pe spate.

S-a prins de solzii dragonului, agățat cu toate puterile când dragonul s-a scuturat. Era ca și cum ar fi călărit pe un munte. Thor a simțit energia dragonului și era cel mai puternic lucru pe care l-a simțit vreodată. Thor și-a folosit puterea pentru a încerca să direcționeze energia dragonului. A implantat în mintea dragonul ideea de a zbura departe.

Și asta a fost exact ce a făcut dragonul.

Brusc s-a ridicat și a zburat afară din canion. Thor i-a controlat mintea în timp ce continua să zboare, mai departe și mai departe. Thor se ținea cât putea de tare, vântul și ceața biciuindu-i fața pe când au urcat mai sus și mai sus, zburând mai repede și mai repede. În curând, pământul a fost doar un fir de praf sub ei.

Thor a îndreptat balaurul peste mare, și au continuat să zboare. Thor i-a șoptit dragonului să coboare, aproape de mal, rugându-se ca acesta să o facă.

A făcut-o. Imediat ce au zburat deasupra țărmului, Thor a profitat de ocazie. El și-a ținut respirația și a sărit de pe spatele dragonului, rostogolindu-se prin aer, sperând să reușească.

A aterizat în valuri, adânc până la piept în marea zbuciumată. A ieșit la suprafață, gâfâind, și s-a întors și a văzut dragonul zburând departe, peste mare, mai departe și mai departe.

Cu ultimul lui strop de putere, Thor a ajuns cu greu la țărm, și s-a prăbușit pe nisip, incapabil să se mai miște vreun pas. Încă ținea strâns sceptrul. Nu îi venea să creadă.

Reușise.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI PATRU

Andronic stătea pe tron, înconjurat de o duzină de servitoare, legate cu lanțuri, goale, pe podea, făcându-i vânt cu evantaiele și dându-i bucăți de fructe direct în gură, în timp ce el se lăsa pe spate cu un zâmbet și privea festivitățile desfășurate înaintea lui. Pe podeaua circulară din masiva sa sală a tronului, începeau jocurile nopții.

Răspândiți în întreaga cameră erau sute dintre adepții apropiați ai lui Andronic, contingente care au venit să-i ofere omagiu din fiecare colț al Imperiului, purtând fiecare culoare posibilă. Ei se ospătau — dansând, bând, drogându-se în această sală — așa cum au făcut noapte de noapte. Era un flux nesfârșit de demnitari care doreau să-i aducă tribut. Dacă nu o făceau, armatele sale i-ar fi zdrobit într-o clipă. Și aceste jocuri, centrul festivităților de noapte, erau o completare frumoasă a unei zile lungă de băut și ospătat.

Primul joc al nopții era întotdeauna cel mai incitant, și acesta promitea să nu facă excepție. Găsiseră un taur țepos masiv, cu trei coarne, o falcă de două ori mai lată, opt seturi de colți lungi, şi îl puseseră să lupte împotriva unei enorme livare, o creatură masivă, semănând un leu cu patru seturi de aripi. In ring, taurul țepos a atacat livara, mugind, iar livara a răspuns la atac. Promitea să fie un meci bun.

Cele două creaturi, fiecare înfuriată, s-au întâlnit la mijloc, mârâind, fiecare înfigându-și colții în pielea celeilalte. Au lovit solul şi s-au rostogolit, şi sala s-a umplut cu sunetul mârâiturilor lor îndrăcite. În câteva momente, sânge şi salivă zburau peste tot în arenă. Andronic a zâmbit larg, încântat când o parte din amestec a sărit prin poartă şi l-a lovit în faţă. Inspirat, el a întins mâna, a apucat-o pe una dintre fetele goale şi a tras-o în poala lui. Înainte ca ea să ştie ce se întâmplă, și-a extins colții imenși şi i-a înfipt în gâtul ei.

Ea a țipat în timp ce el i-a băut sângele, simțind lichidul fierbinte curgându-i pe gât, ţinând-o strâns, până când în cele din urmă ea a încetat să se mai zbată. În cele din urmă, ea a alunecat acolo, moartă, în braţele lui, şi el și-a şters gura şi a

lăsat-o să zacă acolo. Erau puține lucruri de care se bucura mai mult decât să ţină în poală un cadavru proaspăt. Această seară era, într-adevăr, una bună.

S-a auzit un urlet de o agonie, şi mulţimea a sărit în picioare, răcnind, în timp ce unul dintre animale l-a învins pe celălalt. Și Andronic s-a ridicat, şi s-a uitat în jos și a văzut că taurul țepos a câştigat, găurind pieptul livarei cu cel de-al treilea corn al său. Stătea peste ea, sforăind, bătând din picior.

Mulţimea a aplaudat în timp ce un îngrijitor a deschis poarta, pregătind următorul meci.

Totuşi, pe când a făcut-o, ceva a mers prost: taurul țepos, înfuriat, a șarjat drept spre îngrijitor. Omul nu s-a putut feri din drum destul de repede, iar animalul l-a prins cu coarnele, găurindu-i stomacul şi trimițîndu-l sus peste cap, ţintuindu-l de gardul arenei. În loc să se grăbească să îl ajute, mulţimea a ţipat de încântare, în timp ce îngrijitorul spânzura acolo, în agonie. Nimeni nu i-a venit în ajutor; dimpotrivă, toţi s-au bucurat.

Încă trei îngrijitori s-au grăbit înăuntru, ţinând sulițe, şi au ținut fiara la distanță, ducându-se să-și salveze colegul. Fiara i-a atacat și pe ei, mușcând şi rupându-le sulițele — până când în cele din urmă un alt însoțitor a păşit înainte cu un topor uriaş cu tăiș dublu, şi, într-o miscare curată, i-a tăiat capul. Cadavrul său a căzut pe o parte, sângele ţâşnind peste tot, şi mulţimea a urlat incitată.

Mai mulți îngrijitori s-au grăbit înăuntru să curăţe mizeria și sângele, şi o uşă s-a deschis la un alt capăt al arenei, şi alte două animale au fost aduse pentru runda următoare. Ele erau identice. Semănau cu rinocerii, dar erau de trei ori mărimea unuia, şi unul a fost dus la fiecare capăt al ringului, grohăind şi mârâind, abia putând fi ținute de patru îngrijitori cu funii.

De îndată ce cadavrele au fost scoase şi poarta abia se închisese, un fluier a sunat, şi cele două animale au fost eliberate din frânghiile lor. Fără ezitare, s-au atacat reciproc, izbindu-și capetele când s-au întâlnit în mijloc. S-a auzit un sunet îngrozitor când și-au lovit capetele, pieile lor tari ca fierul, zguduind întreaga sală.

Mulţimea a aplaudat încântată.

Andronic s-a aşezat înapoi încet, încă ţinând cadavrul proaspăt în poală, savurând jocurile. Lucrurile mergeau mai bine în seara asta decât se aşteptase şi starea lui de spirit nu mai fusese așa de bună nici el nu mai ştia de cât timp.

"Domnul meu, iartă-mă," a venit o voce.

Andronic s-a întors și l-a văzut pe unul dintre mesagerii săi, în picioare lângă el, şoptindu-i la ureche.

"Iartă-mi întreruperea, stăpâne, dar aduc noutăţi importante."

"Vorbește atunci," a mârâit Andronic, încă uitându-se drept înainte, încercând să-l ignore pe bărbat. Andronic avea sentimentul neplăcut că, orice ar fi fost, îi va întrerupe bună-dispoziția. Şi el nu dorea să-i fie întreruptă.

"S-au răspândit știri că armata clanului McCloud a invadat cealaltă jumătate a Inelului. Spionii noștri ne spun că regatul clanului MacGil ar putea fi copleşit în termen de câteva zile, şi că cei din clanul McCloud vor controla Inelul."

Andronic a încuviinţat încet, absorbind informaţiile cu o furie clocotitoare pe care nu a arătat-o, apoi a întins mâna, l-a apucat pe mesager cu ambele mâini, s-a ridicat, şi l-a aruncat de-a curmezișul camerei cu o putere supraumană. Mesagerul, un om mic, fragil, din colonii, a zburat prin aer, ţipând, iar mulţimea l-a urmărit, încremenită, în timp ce el a trecut de gardul arenei şi a aterizat în interior, cu animalele sălbatice.

Cele două animale, uimite, au luat o pauza din a-și zdrobi capetele reciproc şi s-au întors spre mesager. Împreună l-au atacat, în timp ce mesagerul s-a întors şi a fugit, țipând, încercând să scape. Dar nu avea unde să fugă. În timp ce se cățăra pe perete, încercând să iasă, unul dintre animalele i-a străpuns spatele cu cornul ei gros, ţintuindu-l de gard.

Mesagerul a țipat, sângele ţâşnindu-i din gură, apucând peretele cu unghiile în timp ce murea.

Mulţimea s-a ridicat în picioare, ţipând de plăcere.

Andronic cântărea veștile primite. Într-adevăr, acestea l-au pus într-o dispoziție foarte proastă. Acel rege McCloud l-a sfidat, neacceptând oferta sa, nu a dat curs dorințelor sale de a-l lăsa să traverseze canionul, pentru a-i ataca împreună pe cei din

clanul MacGil. Acel regele McCloud era mai încăpățânat decât anticipase Andronic. Era în afara controlului lui Andronic. Şi Andronic ura lucrurile pe care nu le putea controla.

Andronic asteptase un moment ca acesta. Inelul nu fusese nimic, doar un ghimpe în coaste, în coastele întregului Imperiu — ultimul teritoriul rămas liber, de când își puteau aminti strămoşii săi. Era hotărât să schimbe asta. El cucerise aproape fiecare colţ al Imperiului, şi victoria sa nu putea fi completă fără invazia Inelului, și supunerea întregului ținut, subordonarea lui voinţei sale.

Andronic avea în minte un scenariu de rezervă pentru astfel de vești, şi acum era timpul să îl pună în aplicare.

S-a ridicat brusc, întreaga cameră căzând în genunchi şi plecându-se când a făcut-o, şi a aruncat cadavrul, rece acum, al tinerei fete. A mărşăluit de-a curmezișul camerei, în timp ce sute dintre supușii săi s-au plecat jos spre pământ, şi a fost urmat de anturajul său de consilieri loiali. Consilierii ştiau că e mai bine să nu întrebe unde mergea, ştiind să îl urmeze ascultători până când el le-ar fi spus altfel.

Andronic a părăsit camera, şi oamenii lui l-au urmat îndeaproape, în timp ce a intrat pe coridoarele castelului său.

Andronic a mers, spumegând de furie, adânc în măruntaiele castelului, făcându-și drum spre camerele de tortură. Coridoarele erau în formă de cercuri largi, şi el a mers de jur împrejur, pe lângă pereţii căptuşiți cu torţe, până când în cele din urmă a ajuns o uşă pătrată, metalică, cu țepi de fier. La vederea lui, trei servitori s-au grăbit să o deschidă, plecându-și capetele foarte jos.

Andronic a mărşăluit înăuntru, cu oamenii lui pe urme.

In camera se aflau doi deţinuţi, oameni din regatul McCloud, bărbați capturați cu ani în urmă de pe una din navele lui McCloud. Andronic i-a examinat pe bărbaţi, înlănțuiți de peretele opus, cu mâinile şi picioarele legate, şi a decis că arătau pregătiți. El îi păstra pe acești bărbaţi legați aici de ani de zile, înfometându-i, torturându-i o dată pe zi, distrugându-i cu totul, complet, pentru un moment cum era acesta. Pentru momentul când McCloud l-ar fi sfidat. Acum era timpul ca Andronic să-i

folosească pentru a extrage informaţiile pe care avea nevoie să le ştie de o viață. Avea o singură șansă pentru aceasta, şi trebuia să reușească.

Andronic a păşit înainte, a apucat un cârlig lung, ascuţit, de pe perete, a venit aproape de unul dintre bărbaţi, şi i-a ținut cârligul sub bărbie. A început să-l ridice, sub partea cea mai de delicată şi fragilă a corzilor vocale, până când vârful a străpuns pielea.

Ochii omului au fost inundați de lacrimi, şi el a țipat în agonie.

"Ce vrei?" a strigat omul.

Andronic a zâmbit în jos la el.

"Canionul", a mormăit el, încet. "Ai o şansă să-mi dai răspunsul. Cum îl străpungem. Care este secretul său? Ce este scutul de energie? Cine îl controlează?"

Omul a clipit de mai multe ori, transpirând.

"Nu ştiu," a spus el. "Jur că —"

Andronic nu mai avea răbdare: a ridicat arma sus şi omul a țipat în agonie când aceasta i-a tăiat gâtul, apoi capul. Un moment mai târziu, capul lui s-a rostogolit de pe trup, pe podea.

Andronic s-a întors şi s-a uitat la celălalt prizonier, legat de peretele opus, celălalt McCloud. Omul a clipit de mai multe ori, holbându-se; el a început să geamă şi să tremure în timp ce Andronic s-a apropiat cu cârligul.

"Vă rog!" a ţipat omul, "vă rog, nu mă omorâți! Vă rog, vă implor!"

Andronic s-a apropiat de el şi i-a ținut cârligul la gât, aplecându-se spre el.

"Stii întrebarea," a spus Andronic. "Răspunde dacă alegi. Dacă nu, alătură-te prietenului tău. Ai trei secunde. Una, două — "

A început să ridice cârligul.

"OK!" a strigat omul. "Bine! Vă voi spune! Am să vă spun totul!"

Andronic s-a uitat la el îndeaproape, încercând să vadă dacă mințea. Era expert la asta, după ce ucisese atât de mulți oameni

de-a lungul vieţii sale. Când s-a uitat profund în pupilele dilatate ale bărbatului, a văzut că spunea adevărul.

Încet, el a zâmbit, relaxat. În cele din urmă, Inelul va fi al său.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI

Gwendolyn stătea pe parapetul de sus al castelului în această zi de toamnă rece, vântul aruncându-i părul pe spate, și se uita în zare la peisajul strălucitor. Terenurile cultivate erau umplute cu recoltatorii de toamna, zeci de femei adunând fructe în coșuri. Peste tot în jurul ei, totul se schimba, toate frunzele aveau o multitudine de culori, purpurii și verzi și portocalii si galbene .... Cei doi sori erau în schimbare, de asemenea, așa cum o făceau mereu toamna, trecând acum spre o nuanță galbenă și violetă. Era o zi minunată, și, privind la peisajul din fața ei, totul părea bine în lume.

Pentru prima dată de la moartea tatălui ei, a simțit un sentiment de optimism. S-a trezit înainte de ivirea zorilor și a așteptat cu anticipare dangătul clopotelor, anunțând revenirea Legiunii. A așteptat și a privit orizontul timp de ore întregi, și, sub ea, în timp ce zorii mijeau, putea vedea mulțimile deja începând să se formeze pe străzile de mai jos, pregătindu-se pentru parada de bun venit.

Gwen era nespus de entuziasmată. Astăzi era ziua în care Thor se va întoarce la ea.

A stat trează toată noaptea, numărând minutele până la răsărit. Cu greu îi venea să creadă ca ziua a sosit în cele din urmă. Astăzi, Thor se întorcea. Toate urmau să meargă din nou bine în lume.

Ea a simțit, de asemenea, un sentiment de bucurie, de împlinire, deoarece Kendrick nu fusese executat. Cumva, întâlnirea lor a convins-o pe mama ei. Ura în continuare faptul că el încă se ofilea în temniță, și în fiecare zi s-a gândit la moduri de a-l scoate de acolo, dar, pentru moment, cel puțin îl ținuse în viață.

Era hotărâtă să dovedească cine l-a ucis pe tatăl ei, dar, în ciuda eforturilor sale, nu a putut găsi noi piste în ultima sută de zile. Și Godfrey ajunsese într-o fundătură. Amândoi fuseseră blocați la fiecare pas. Gwendolyn se simțea din ce în ce mai amenințată sub ochiul vigilent al lui Gareth, al mulțimii lui de spioni; se simțea mai puțin în siguranță în castel pe măsură ce

treceau zilele. A tresărit când s-a gândit la cicatricea pe care asasinul trimis de Gareth a lăsat-o pe obrazul ei; era mică, greu de văzut când nu se afla în lumina directă a soarelui, arătând mai mult ca o zgârietură - dar, cu toate acestea, era acolo. De fiecare dată când se uita în oglindă, ea o vedea și își amintea. Știa că trebuia să facă o schimbare în curând. Gareth era din ce în ce mai dezechilibrat, cu fiecare zi ce trecea, și nu puteai spune ce ar urma să facă.

Dar acum că Thor se întorcea, acum că Legiunea va fi acasă, inclusiv fratele ei mai mic Reece, ea nu se mai simțea atât de singură cu toate astea. Schimbare era în aer, și status-quo-ul nu va mai rămâne la fel. A simțit că era o chestiune de timp până când va găsi o cale de a-l elibera pe fratele ei. Și, cel mai important, acum ea putea fi permanent împreună cu Thor. Nu mai vorbise cu mama ei de la ultima lor întâlnire fatidică, și suspecta că nu va mai vorbi cu ea din nou; dar cel puțin nu mai era un obstacol între ea și Thor.

Gwen privea orizontul. În depărtare, dincolo de Canion, ea a văzut o mică licărire a oceanului, și s-a uitat după orice semn de vele. Știa că era prea optimistă să fie în măsură să le vadă de la această distanță, și chiar după ce debarcau, ei mai aveau încă o jumătate de zi de călărit. Dar nu se putea abține să nu privească. Peste tot în jurul ei, clopotele răsunau. Purta cele mai bune mătăsuri albe ale ei pentru această zi. O parte din ea vroia ca Thor să o ia departe de aici, de toate aceste manevre de palat, într-un loc unde ar putea fi în siguranță. Pentru a avea o viață nouă undeva. Cu el. Ea nu știa ce sau unde. Dar știa că trebuia să înceapă din nou.

"Gwendolyn?", a venit un glas.

Ea s-a întors, zguduită din gânduri, și, spre surprinderea ei, a văzut un bărbat stând acolo, la doar câțiva pași. El se strecurase lângă ea, și mai rău, era un om pe care ea îl disprețuia. Nu era un bărbat — un băiat.

Alton. Însuși chipul duplicității, aristocrației, a tot ceea ce era în neregulă cu acest loc.

Stătea acolo, arătând atât de arogant, așa de plin de el, îmbrăcat în costumul lui prostesc, purtând o cravată ascot, chiar

și toamna, iar ea îl disprețuia mai mult decât oricând. El era tot ce ura într-un bărbat. Era încă furioasă pe el pentru că o înșelase, spunându-i toate acele minciuni despre Thor care aproape că i-au despărțit. El a făcut-o de râs. Ea a jurat să nu se mai uite vreodată la el — nu că i-ar fi plăcut de el de la început.

Până acum reușise. Trecuseră luni de când îl văzuse ultima dată, și nu putea să creadă că el a avut îndrăzneala să iasă la suprafață acum, să stea acolo în fața ei. Se întrebă cum a reușit el să ajungă acolo, cum s-a strecurat pe lângă paznici. El trebuie să fi folosit replica lui prostească despre cum era el de viță regală, și ei trebuie să-l fi crezut. Putea fi foarte convingător, chiar și în minciuni.

"Ce faci aici?", a întrebat ea ferm.

El a făcut un pas mai aproape de ea, un pas prea aproape pentru ea. Erau doar câțiva pași între ei, și și-a simțit trupul tensionându-se.

El a zâmbit, nedetectând ostilitatea ei.

"Am venit să-ți dau o a doua șansă", a spus el.

Ea a râs cu voce tare de această absurditate.

"*Mie*? O a doua șansă? " întrebă ea, neîncrezătoare. "Ca și cum mi-aș fi dorit vreodată o primă. Și cine ești *tu* să dai șanse cuiva? În orice caz, eu aș fi aceea care să-*ți* dea o doua șansă. Dar, așa cum am spus, nu există nicio șansă. Nu ești nimic pentru mine. Nu ai fost niciodată. Nu pari să accepți asta vreodată. Tu trăiești într-o lume a iluziilor."

El a pufnit către ea.

"Am înțeles că, atunci când sentimentele unei femei sunt atât de puternice pentru un bărbat, ea poate trăi uneori negând realitatea, așa că îți iert cuvintele pripite. Știi că tu și cu mine am fost întotdeauna meniți să fim împreună, de când eram copii. Poți încerca să reziști, dar știi la fel de bine ca și mine că nimic nu ne va despărți."

Ea a râs.

"Să ne despartă?", a spus ea, batjocoritor. "Ești cu adevărat bolnav. Nu am fost niciodată împreună. Noi nu vom fi *niciodată* împreună. Nu este nimic de încheiat. Cu excepția minciunilor

tale. Cum îndrăznești să minți despre Thor!" a strigat ea, cu vocea ridicându-se, indignată.

Alton doar a ridicat din umeri.

"Detalii", a spus el. "El este un om de rând. Cui îi pasă de el?"

"Mie îmi pasă — foarte mult. Ai spus minciuni despre el și m-ai păcălit."

"Dacă mi-am luat ceva libertate cu privire la fapte, nu e nicio diferență. Dacă el nu e vinovat de un viciu, cu siguranță va fi de un altul. Dar realitatea este, el este un om de rând și îți e inferior, și știi că am dreptate. El nu va fi niciodată suficient de bun pentru tine.

"Eu, pe de altă parte, sunt gata să te accept ca soție a mea. Am venit să-mi confirmi că dorești ca eu să încep aranjamentele înainte de a le începe. La urma urmei, nunțile sunt scumpe. Familia mea are de gând să plătească pentru asta."

Gwen se uită la el, nevenindu-i să creadă. Nu mai întâlnise pe nimeni atât de rupt de realitate, atât de pompos. Nu-i venea să creadă că el chiar părea să creadă ce spune. Îi făcea rău.

"Nu știu în cât de multe feluri pot să îți spun, Alton: Nu am nici un pic de iubire pentru tine. Nici măcar nu îmi placi. De fapt, am cea mai mare ură. Și întotdeauna o voi avea. Deci îți sugerez să pleci acum. Niciodată nu mă voi căsători cu tine. Nu voi fi nici măcar prietenă cu tine. În plus, am alte planuri."

Alton a zâmbit, nedescurajat.

"Dacă prin asta te referi la presupusa ta căsătorie cu Thor, mai gândește-te", a spus el, cu încredere, cu un zâmbet răutăcios pe buze.

Gwen a simțit că i se răcește sângele.

"Ce vrei să spui?" a șuierat ea.

Alton a stat acolo, zâmbind, savurând momentul.

"Iubițelul tău, Thor, nu se întoarce. Am aflat de la o sursă bună ca fost ucis pe Insula de Ceață. Un accident fatal, mi-e teamă. Astfel încât puteți să vă opriți să mai așteptați întoarcerea lui acasă. Acesta nu se va întâmpla."

Gwen a văzut încrederea de pe fața lui și și-a simțit inima oprindu-se. Oare spunea adevărul? Dacă era așa, ea vroia să-l omoare cu propriile mâini goale.

Alton a făcut un pas înainte, privind în ochii ei.

"Deci, vezi, Gwendolyn, destinul este făcut pentru noi doi, până la urmă. Încetează să-i mai reziști. Acceptă-mi propunerea acum, și hai să facem chestiunea oficială. Să nu mai luptăm cu ceea ce știm deja că e adevarat."

Alton a întins mâna, zâmbetul lui lărgindu-se în timp ce se uita la ea. Dar putea vedea, de asemenea, picături de sudoare formându-se pe fruntea lui.

"Încă niciun răspuns?", a spus el. "Atunci permite-mi să adaug un punct în plus", a adăugat el, în timp ce ținea mâna întinsă, tremurând. "Am auzit din surse bune ca familia ta intenționează să te căsătorească și pe tine curând, la fel ca pe sora ta mai mare. La urma urmei, ei nu își pot permite să aibă o membră a familiei MacGil dând târcoale, necăsătorită. Poți alege propunerea mea de căsătorie acum sau, dacă nu, să permiți să fii dată unui străin. Și aș putea adăuga că ar putea fi un străin brutal, un sălbatic dintr-un colț al Inelului. Ți-ar fi mult mai bine cu cineva ca mine, cineva pe care îl cunoști."

"Minți," a scuipat Gwen , simțindu-și întregul corp tremurând. "Eu nu pot fi căsătorită cu altcineva. Nu de către familia mea. Nici de către oricine."

"Oh, nu poți? Sora ta a fost."

"Asta s-a întâmplat când tatăl meu era în viață. Când el era Rege."

"Și nu avem un Rege acum?", a întrebat el, cu un zâmbet strâmb. "Legea Regelui este legea Regelui."

Inima lui Gwen a început să bată repede în timp ce se gândea la cuvintele lui. Gareth? Fratele ei? Se o mărite cu cineva? Ar putea fi el atât de bolnav, atât de crud? Oare el chiar avea dreptul de a face acest lucru? La urma urmei, el poate era rege, dar nu era tatăl ei.

Ea nu a vrut să mai reflecteze la toate astea. Era revoltată de Alton. Nu avea nicio idee ce să creadă. A făcut un pas mai aproape de el, și și-a afișat expresia cea mai fermă.

"Lasă-mă să fiu cât se poate de clară cu tine", a enunțat încet, cu vocea rece ca oțelul. "Dacă vii lângă mine din nou, voi pune gărzile regale— gărzile regale ale *adevăratei* familii regale

—să te închidă. Ei te vor arunca în temniță și nu vei mai ieși de acolo niciodată. Pot să îți garantez asta. Acum dispari din fața mea, o dată pentru totdeauna."

Alton stătea acolo, holbându-se, și încet zâmbetul lui s-a prăbușit și el s-a încruntat. În cele din urmă fața lui a început să tremure, și ea putea vedea schimbarea pe fața lui, fierbând de furie.

"Nu uita," a șuierat el, "ai adus asta asupra ta."

Ea nu-l auzise niciodată atât de supărat înainte, cum se răsucea pe călcâie, plecând vijelios de pe parapet și în jos pe trepte.

Stătea acolo, singură, tremurând în interior, ascultând mult timp sunetul pașilor lui dispărând. Ea s-a rugat să nu-l mai vadă din nou.

Gwen s-a întors înapoi la parapeți, a mers la margine și privit în zare. Oare ceva din tot ce a spus era adevărat? S-a rugat să nu fie. Asta era problema cu Alton — avea un mod de a-i implanta cele mai rele gânduri în cap, gânduri de care nu putea scăpa.

Ea a închis ochii și a încercat să șteargă momentul din memorie. El era o creatură îngrozitoare, simbol al tot ceea ce ea ura despre acest loc, simbol a tot ceea ce ea simțea că era în neregulă cu lumea.

A deschis ochii, s-a uitat peste curtea Regelui și a încercat să facă totul să dispară. A încercat să se întoarcă la locul unde fusese mai înainte ca Alton să apară, să se gândească la Thor, la sosirea sa acasă astăzi, la a fi din nou în brațele lui. Mai mult, văzându-l pe Alton doar și-a dat seama cât de mult îl iubea pe Thor. Thor era opusul lui Alton în toate felurile: era un războinic nobil, mândru, cu o inimă curată. Era mai regal decat va fi Alton vreodată.

A făcut-o să-și dea seama cât de mult dorea să fie cu Thor, că ar face orice pentru a fi doar ei doi, departe de acest loc. Si s-a simțit mai hotărâtă ca niciodatăd să nu lase nimic să intervină între ei.

Dar, cum Gwen stătea acolo, încercând să-și recapete pacea, să-și imagineze chipul lui Thor, forma maxilarului său, culoarea

ochilor lui, curba buzelor, nu a reușit. Furia îi ardea în vene. Pacea ei fusese spulberată. Nu mai putea gândi clar, și vroia să gândească clar înainte de sosirea lui Thor.

Gwen se-a întors pe călcâie și a traversat parapetul, ieșind de pe acoperiș, intrând pe scara în spiralăși începând să coboare. Avea nevoie de o schimbare de mediu. Va intra în grădinile regale și va face o plimbare lungă prin mijlocul florilor. Asta îi va schimba dispoziția — întotdeauna se întâmpla așa.

În timp ce cobora, etaj după etaj, mergând pe scara tocită de piatră pe care mersese încă de când era copil, ceva se simțea greșit. Era un fior, o energie rece, ca un nor trecând brusc peste ea.

Apoi, ea a văzut-o, din colțul ochiului. Mișcare, întuneric. O pată. Totul s-a întâmplat atât de repede.

Și apoi ea a simțit-o.

Gwen a fost prinsă din spate, mâini aspre prinzând-o în jurul taliei, punând-o la pământ.

Ea a lovit tare piatra, rostogolindu-se treaptă după treaptă.

Lumea se învârtea, era o ceață, în timp ce ea își lovea și zdrențuia genunchii, coatele, antebrațele. Și-a acoperit instinctiv capul în timp ce se rostogolea, cum au învățat-o instructorii ei de când era un copil, și și-a protejat capul de loviturile cele mai rele.

După mai multe trepte, nu știa cât de multe, ea s-a rostogolit pe un platou, pe unul dintre coridoarele care duceau spre casa scării. Zăcea acolo ghemuită și sufla greu, încercând să-și tragă respirația, care-i fusese tăiată.

Nu era momentul să se odihnească. A auzit pași, coborând rapid, prea rapid, pași mari, grei, și știa că atacatorul ei, oricine ar fi fost, era chiar pe urmele ei. Și-a forțat corpul să se ridice, să-și recâștige echilibrul, și a fost nevoie de fiecare strop de energie pe care o avea.

Cumva, ea a reușit să se ridice pe mâini și pe genunchi, exact când el a intrat în câmpul vizual. Era câinele lui Gareth, din nou. De data aceasta el purta o singură mănușă de piele, cu degetele acoperite cu țepi de metal.

Gwen a băgat rapid mâna la talie și a scos arma pe care i-o dăduse Godfrey. A tras înapoi teaca de lemn, dezvăluind lama, și s-a repezit spre el. Era rapidă—mai rapidă decât își imaginase că ar putea fi, și a țintit lama drept spre inima lui.

Dar el era chiar mai rapid decât ea. I-a răsucit încheietura mâinii, și mica lamă a zburat, aterizând pe podeaua de piatră și alunecând pe ea.

Gwen s-a întors și a privit-o zburând, și a simțit că toate speranțele îi zburau cu ea. Acum, era fără apărare.

Câinele lui Gareth a încleștat pumnul, cu țepii de metal, și a lovit direct spre fața ei. Totul s-a întâmplat prea repede pentru ca ea să reacționeze. A văzut țepii, cuiele metalice, coborând chiar spre obrazul ei — și știa că într-o clipă toate îi vor înțepa fața, și ar lăsa-o însemnată îngrozitor, permanent. Desfigurată. A închis ochii și s-a pregătit pentru durerea care îi va schimba viața.

Dintr-o dată s-a auzit un zgomot, și, spre surprinderea ei, lovitura atacatorul ei s-a oprit în aer, la doar câteva degete de obrazul ei. A fost un zgomot de zăngănit, și s-a uitat și a văzut un om în picioare lângă ea, un bărbat lat, cu cocoașă, îndoit de spate, ridicând un toiag scurt de metal. Era la câteva degete de fața ei, iar toiagul a blocat lovitura de pumn a bărbatului.

Steffen. El a salvat-o de la lovitură. Dar ce făcea el aici?

Steffen și-a ținut toiagul acolo cu o mână tremurândă, ținând înapoi pumnul atacatorului, nelăsând ca Gwen să fie rănită. Apoi s-a aplecat înainte cu toiagul de metal și l-a lovit tare pe bărbat, chiar în față. Lovitura i-a spart nasul și l-a trimis pe pe spate pe podeaua rece de piatră.

Câinele lui Gareth zăcea acolo în timp ce Steffen stătea deasupra lui, ținând-și toiagul, privind în jos la el.

Steffen s-a întors pentru o clipă și s-a uitat la Gwen, cu îngrijorare în ochi.

"Ești în regulă, doamna mea?", a întrebat el.

"Ferește-te!" a țipat Gwen.

Steffen s-a întors, dar era prea târziu. El și-a luat ochii de la câine lui Gareth cu o clipă prea mult; asasinul dibaci l-a măturat

pe Steffen, lovindu-l în spatele genunchiului și trimițându-l la pământ, pe spate.

Toiagul de metal a alunecat zăngănind pe piatră, rostogolindu-se pe coridor, în timp ce omul a sărit deasupra lui Steffen și l-a prins sub el. El s-a întins, a apucat lama lui Gwen de pe podea, a ridicat-o sus, și, într-o singură mișcare rapidă, a adus-o în jos spre gâtul lui Steffen.

"Întâlnește-ți creatorul, gunoi deformat " a mârâit bărbatul.

Dar, cum a coborât lama, s-a auzit un geamăt oribil — și nu a fost de la Steffen. Era de la câinele lui Gareth.

Gwen stătea acolo, cu mâinile tremurând, abia venindu-i să creadă ce tocmai făcuse. Nici măcar nu se gândise la asta, doar o făcuse - și a privit în jos, ca și cum ar fi fost în afara ei. Când toiagul de fier a aterizat pe podea, ea l-a luat și l-a lovit pe câinele lui Gareth în tâmplă. Ea l-a lovit atât de tare, chiar înainte de a-l înjunghia pe Steffen, că l-a trimis la podea, inconștient. A fost o lovitură fatală, o lovitură perfectă.

El zăcea acolo, cu sânge curgându-i din cap, iar ochii îi erau înghețați. Mort.

Gwen s-a uitat în jos, la toiagul de fier din mâinile ei, atât de greu, fierul atât de rece, și brusc l-a scăpat. A lovit piatra cu un zăngănit. Îi venea să plângă. Steffen îi salvase viața. Și ea i-a salvat-o pe a lui.

"Doamna mea?", a venit un glas.

S-a uitat în sus și l-a văzut pe Steffen stând acolo, alături de ea, privind-o cu îngrijorare.

"Scopul meu era să vă salvez viața", a spus el. "Dar ați salvat-o pe a mea. Vă datorez o datorie mare."

El s-a înclinat ca recunoaștere.

"Îți datorez viața mea", a spus ea. "Dacă nu ai fi fost tu, aș fi fost moartă. Ce faci aici?

Steffen s-a uitat la podea, apoi înapoi la ea. De data aceasta, el nu i-a evitat privirea. De data aceasta s-a uitat drept la ea. Nu se mai codea, nu mai era evaziv. Părea o persoană diferită.

"Te-am căutat să-mi cer scuze", a spus el. "Te-am mințit. Pe tine și pe fratele tău. Am venit să-ți spun adevărul. Despre tatăl tău. Mi s-a spus că ai urcat pe aici, și am venit să te caut. Am

dat peste problema ta cu acest bărbat. Sunt norocos că am făcut-o."

Gwen se uită la Steffen cu un întreg nou sentiment de recunoștință și admirație. Ea a simțit, de asemenea, o curiozitate arzătoare să știe.

Era pe cale să-l întrebe, dar de data aceasta Steffen nu avea nevoie de niciun îndemn.

"O lamă a căzut într-adevăr pe jgheab în acea noapte", a spus el. "Un pumnal. L-am găsit, și l-am păstrat pentru mine. L-am ascuns. Nu știu de ce. Dar mi s-a părut neobișnuit. Și valoros. Nu în fiecare zi cade așa ceva. A fost aruncat în gunoi, așa că nu am văzut niciun rău în a-l păstra pentru mine."

Își drese glasul.

"Dar cum vrea soarta, stăpânul meu m-a bătut în acea noapte. El m-a bătut în fiecare noapte, de când am început să lucrez acolo, timp de treizeci de ani. Era un om crud, oribil. Am acceptat-o în fiecare noapte. Dar în acea noapte, mi-a ajuns. Vedeți aceste urme de bici de pe spatele meu?"

Se întoarse și își ridică cămașa, și Gwen tresări la vederea lor: spatele îi era acoperit de cicatrici vechi.

Steffen s-a întors.

"Am ajuns la limită. Și acel pumnal, era în mâinile mele. Fără să gândesc, mi-am luat revanșa. M-am apărat."

El a spus rugător.

"Doamna mea, eu nu sunt un criminal. Trebuie să mă crezi."

Inima ei l-a crezut.

"Eu te cred", a spus ea, întinzându-se și apucându-i mâinile.

El se uită în sus, ochii umplându-i-se cu lacrimi de recunoștință.

"Mă crezi?", a întrebat el, ca un băiețel.

Ea a dat din cap.

"Nu v-am spus", a adăugat el, "pentru că m-am temut că ei m-ar fi închis pentru moartea stăpânului meu. Dar trebuie să înțelegeți, a fost în auto-apărare. Și ai promis odată că dacă ți-aș spune, nu aș merge la închisoare."

"Și continuu să o fac", a spus Gwen. "Nu vei merge la închisoare. Dar trebuie să mă ajuți să găsesc proprietarul

acestui pumnal. Am nevoie să-l arestez pe ucigașul tatălui meu."

Steffen a băgat mâna la talie și a scos un obiect înfășurat într-o cârpă. S-a întins și i l-a dat ei, plasându-i-l în palmă.

Încet, ea a tras cârpa înapoi, dezvăluind arma pe care el o găsise. Cum Gwen a simțit greutatea armei în palma ei, inima îi bubuia în piept. A simțit un fior. Ținea arma crimei tatălui ei. A vrut să-l arunce cât mai departe de ea și să plece cât de departe putea.

Dar, în același timp, era încremenită. A văzut petele de pe el, a văzut mânerul. L-a întors prudent pe toate părțile.

"Nu văd niciun însemn pe el, doamna mea", a spus Steffen. "Nimic care ar indica proprietarul."

Dar Gwen fusese crescută în jurul armelor regale întreaga ei viață, iar Steffen nu fusese. Știa unde să caute și ce să caute. A întors arma cu susul în jos, și s-a uitat la partea de jos a mânerului. Doar dacă, cumva, prin neșansă, aparținea unui membru al familiei regale.

Și cum a făcut-o, inima ei s-a oprit. Acolo erau inițialele: GAM.

Gareth Andrew MacGil.

Era cuțitul fratelui ei.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘASE

Gwen mergea alături de Godfrey, cu mintea învârtindu-se după întâlnirile sale cu câinele lui Gareth și cu Steffen. Simțea încă zgârieturile pe genunchi și coate, și se simțea traumatizată când se gândea cât de aproape fusese de moarte. De asemenea, s-a simțit traumatizată să se gândească la faptul că tocmai a ucis un om. Mâinile ei încă tremurau, în timp ce a retrăit lovitura cu toiagul de fier, din nou și din nou.

Cu toate astea, în același timp, se simțea de asemenea profund recunoscătoare pentru a fi în viață, și profund recunoscătoare lui Steffen pentru că îi salvase viața. Ea îl subestimase puternic, subestimase ce persoană bună era, indiferent de aspectul său, de rolul său în uciderea stăpânului său, care era în mod clar meritată, era auto-apărare. Era rușinată de a-l fi judecat pe baza aspectului său. El și-a găsit în ea o prietenă pe viață. Când toate acestea se vor termina, era hotărâtă să nu îl lase să zacă mai departe în subsol. Era hotărâtă să-l răsplătească, să-i facă viața mai bună într-un fel. El era un personaj tragic. Ea va găsi o cale să-l ajute.

Godfrey arăta mai preocupat decât oricând în timp ce amândoi au mărșăluit pe coridoarele castelului; fusese îngrozit când ea i-a povestit despre aproape-asasinarea ei, despre faptul că Steffen a salvat-o - și despre revelația lui Steffen despre pumnal. Ea adusese pumnalul și l-a examinat împreună cu Godfrey, care, de asemenea, a confirmat că era al lui Gareth.

Acum că aveau arma crimei, cei doi știau exact ce trebuiau să facă: înainte de a merge la consiliul cu aceasta, aveau nevoie să obțină mărturia necesară. Godfrey și-a amintit de implicarea lui Firth, că l-a văzut umblând cu Gareth pe acea potecă din pădure, și și-a dat seama că aveau nevoie să-l încolțească pe Firth în primul rând, să-l facă să mărturisească — atunci, cu arma crimei și cu un martor, ar putea aduce acest lucru în fața Consiliului și l-ar pune da jos pe fratele lor pentru totdeauna. Gwen a fost de acord; cei doi au pornit să-l găsească pe Firth la grajduri, și de atunci tot mergeau.

În timp ce mergeau, Gwen încă ținea pumnalul în mâinile ei, arma care l-a ucis pe tatăl ei, încă pătată cu sângele lui, și îi venea să plângă. Îi era teribil de dor de tatăl ei, și o durea dincolo de cuvinte să creadă că el a murit în acest fel, că această armă a fost înfiptă în el.

Dar emoțiile i-au trecut de la tristețe la furie când și-a dat seama de rolul lui Gareth în toate astea. Acest lucru a confirmat cele mai rele suspiciuni ale ei. O parte din ea se agăța de ideea că poate, la urma urmei, Gareth nu era chiar așa de rău cum părea, poate putea fi salvat. Dar după acest ultim atentat la viața ei, și văzând această armă a crimei, ea știa că nu era cazul - el era fără speranță. Răutate pură. Și era fratele ei. Cum o afecta asta? La urma urmei, și ea avea același sânge. Asta însemna că răul sălășluia și undeva în interiorul ei, de asemenea? Ar putea un frate și o soră să fie atât de diferiți?

"Eu încă nu pot concepe că Gareth a făcut toate acestea", i-a spus ea lui Godfrey, în timp ce mergeau repede, umăr lângă umăr, făcându-și drum prin coridoarele castelului, îndreptându-se către grajdurile îndepărtate.

"Nu poți?" a spus Godfrey. "Îl știi pe Gareth. Tronul a fost tot ce și-a dorit vreodată."

"Dar să-l ucidă pe tatăl nostru doar pentru putere? Doar pentru un titlu?"

Godfrey s-a întors și s-a uitat la ea.

"Ești naivă, nu-i așa? Ce altceva mai există? Ce altceva mai poate dori cineva decât să fie rege? Decât să aibă acest tip de putere?"

S-a uitat la el, înroșindu-se.

"Cred că tu ești cel care este naiv", a spus ea. "Există mult mai mult în viață decât puterea. De fapt, puterea, în ultimă instanță, este cel mai puțin atractiv lucru. Crezi că tatăl nostru a fost fericit? Viața lui a fost mizerabilă guvernând acest regat. Tot ce a făcut el vreodată a fost să se plângă, și să tânjească după mai mult timp cu noi."

Godfrey ridică din umeri.

"Tu ai o viziune optimistă despre el. El și cu mine nu ne-am înțeles așa de bine. În mintea mea, el a fost la fel de avid de

putere ca ceilalți. Dacă ar fi vrut să-și petreacă timpul cu noi, ar fi putut să o facă. El a ales să nu o facă. În plus, am fost ușurat când el nu a petrecut timp cu mine. M-a urât."

Gwen și-a examinat fratele în timp ce mergeau, și pentru prima dată, și-a dat seama cât de diferite erau experiențele lor din copilărie. Era ca și cum ar fi crescut cu un tată diferit decât ea. Se întrebă dacă era pentru că el era un băiat, și ea o fată; sau dacă a fost doar o ciocnire de personalități. În timp ce se gândea, și-a dat seama că el avea dreptate: tatăl ei nu a fost bun cu el. Nu știa de ce nu și-a dat seama pe deplin înainte, dar cum a făcut-o, ea s-a simțit brusc groaznic pentru Godfrey. A înțeles acum de ce își petrecea tot timpul în tavernă. Ea a presupus întotdeauna că tatăl ei îl dezaproba pe Godfrey deoarece el pierdea timpul în tavernă. Dar poate era mai complex decât atât. Poate Godfrey a căutat taverna la început deoarece a fost victima dezaprobării tatălui lor.

"Niciodată nu ai putut câștiga aprobarea tatei, nu-i așa?" întrebă ea, cu compasiune, începând să înțeleagă. "Deci, după un punct, nici nu te-ai mai deranjat să încerci."

Godfrey a ridicat din umeri, încercând să pară nonșalant, dar se putea vedea tristețea pe fața lui.

"El și cu mine am fost oameni diferiți", a spus el. "Și el nu putea accepta asta."

În timp ce ea îl studia, l-a văzut pe Godfrey într-o lumină diferită. Pentru prima dată, nu-l mai vedea ca pe un bețiv șleampăt; l-a văzut ca pe un copil cu un mare potențial, care a fost prost crescut. A simțit furie față de tatăl ei pentru asta. De fapt, ea chiar putea vedea urme din tatăl ei în el.

"Pun pariu că dacă te-ar fi tratat diferit, ai fi fost o persoană diferită", a spus ea. "Cred că tot comportamentul tău a fost doar un strigăt după atenție. Dacă el te-ar fi acceptat în termenii tăi, cred că, dintre noi toți, ai fi fost cel mai mult ca el."

Godfrey s-a uitat la ea, surprins, apoi s-a uitat în altă parte. S-a uitat în jos, cu fruntea încruntată, și a părut să reflecteze la acest lucru.

Au continuat să meargă în tăcere, deschizând ușă după ușă pe coridoarele lungi, întortocheate. În cele din urmă, au ieșit din castel, în aerul rece de toamnă. Gwen a mijit ochii în lumină.

Curtea roia de activitate, cu mulțimea entuziasmată, plină de viață, mișcându-se încolo și încoace, oamenii bând în stradă, o sărbătoare începută devreme.

"Ce se întâmplă?" întrebă Godfrey.

Dintr-o data, Gwen și-a amintit.

"Legiunea se întoarce acasă astăzi," a răspuns ea.

Cu tot ce se întâmplase, ea a uitat complet despre asta. Inima ei a sărit o bătaie când s-a gândit din nou la Thor. Nava lui va veni acasă în curând. Aștepta dureros să-l vadă din nou.

"Va fi o sărbătoare foarte mare", a adăugat Gwen, cu bucurie.

Godfrey ridică din umeri.

"Nu m-au acceptat niciodată în Legiune. De ce mi-ar păsa?"

Se uită la el, supărată.

"Ție *ar trebui* să îți pese," l-a certat ea. "Reece se va întoarce acasă. La fel și Thor."

Godfrey s-a întors și s-a uitat la ea.

"Îți place băiatul ăla de rând, nu-i așa?", a întrebat el.

Gwen a roșit, tăcută.

"Pot vedea de ce", a spus Godfrey. "Este ceva nobil în el. Ceva pur."

Gwen s-a gândit la asta, și și-a dat seama că era adevărat. Godfrey era mai receptiv decât și-a dat ea seama.

Ei au mărșăluit pe lângă castel, și cum au făcut-o, Gwen a simțit cuțitul arzându-i în palmă, și a vrut să-l arunce cât mai departe de ea putea. A reperat grajdurile în depărtare, și a crescut ritmul. Firth nu era departe acum.

"Gareth va găsi o cale de ieșire din asta", a spus Godfrey. "Știi asta, nu-i așa? Întotdeauna o face."

"Nu dacă ajungem la Firth și îl facem să recunoască, și să fie martor."

"Și chiar și așa, atunci ce?" întrebă Godfrey. "Chiar crezi că va abdica de la tron chiar așa de ușor?"

"Bineînțeles că nu. Dar îl vom forța. Vom face consiliul să-l forțeze. Cu dovada, putem convoca noi înșine gărzile."

Godfrey ridică din umeri, sceptic.

"Și chiar dacă asta ar funcționa, chiar dacă îl vor destitui — apoi ce? Atunci cine va conduce? Unul dintre nobili s-ar putea grăbi să umple vidul de putere. Cu excepția cazului în care unul dintre noi urcă pe tron."

"Kendrick ar trebui să conducă", a spus Gwen.

Godfrey a clătinat din cap.

"Nu, *tu* trebuie să conduci. A fost dorința tatei."

Gwen a roșit.

"Dar eu nu vreau să o fac", a spus ea. "Nu de asta fac acest lucru. Vreau doar dreptate pentru tata."

"Poți, la urma urmei, face dreptate pentru el. Dar trebuie de asemenea să iei tronul. Să faci altfel ar însemna să nu-l respecți. Și dacă tu spui nu, atunci următorul fiu legitim mai mare sunt eu —iar eu nu am de gând să domnesc. Niciodată", a insistat el cu fermitate.

Inima lui Gwen bubuia în timp ce s-a gândit la asta. Nu se putea gândi la nimic altceva ce dorea mai puțin.

Au traversat iarba moale a terenurilor de lângă grajduri, și au ajuns la intrarea mare, în aer liber, către grajduri. S-au îndreptat spre interior unde era mai întunecat și au trecut pe lângă rânduri și rânduri de cai, fiecare mai elegant decât altul, mișcându-se și nechezând în timp ce mergeau pe lângă ei. Au mers pe o podea de fân, mirosul cailor umplând nasul lui Gwen, și au continuat tot drumul până la capăt. Au cotit pe un alt coridor, apoi în jos pe un altul, și, în final, au ajuns la locul unde familia regală își ținea caii.

S-au grăbit spre colțul lui Gareth, i-au văzut toți caii, iar Gwen a examinat raftul de arme de pe perete. În rândul de pumnale, unul lipsea.

Gwen a desfăcut încet pumnalul, l-a ridicat prudent și l-a pus în locul gol de pe perete. Se potrivea perfect. Ea rămăsese fără suflare.

"Bravo", a spus Godfrey. "Dar asta încă nu dovedește că Gareth a folosit acest cuțit — sau că el a ordonat uciderea", a spus ea. "Ar putea spune că cineva l-a furat."

"Nu dovedește nimic" a contracarat ea. "Dar ajută. Și cu un martor, cazul este închis."

Gwen a înfășurat cuțitul înapoi în pânza sa, l-a pus înapoi la brâu, și au continuat prin grajduri până au ajuns la îngrijitorul grajdurilor.

"Domnii mei", a spus el, privind în sus surprins de prezența a doi membri ai familiei regale. "Ce vă aduce aici? Sunteți aici pentru caii voștri? Nu am fost anunțați."

"E în regulă", a declarat Gwen, așezând o mână ca asigurare pe încheietura mâinii lui. "Noi nu avem treabă cu caii acum. Venim pentru o chestiune diferită. Căutăm un băiat de la grajduri care are în grijă caii lui Gareth. Firth."

"Da, e aici azi. Verificați în spate. În grămada de fân."

Ei s-au grăbit pe coridor, în afara grajdurilor, apoi au mers în jurul clădirii către partea din spate.

Acolo, în spațiul mare, deschis, era Firth, folosind o furcă pentru a muta mormane de fân. Fața lui părea tristă.

Pe măsură ce s-au apropiat, Firth s-a oprit și s-a uitat în sus, și a deschis ochii larg în surpriză. Și altceva — poate teamă.

Gwen a putut vedea tot ce avea nevoie în acea privire. El avea ceva de ascuns.

"Gareth v-a trimis?" întrebă Firth.

Gwen și Godfrey au schimbat o privire.

"Și de ce ar face asta fratele nostru?" întrebă Godfrey.

"Doar întreb", a spus Firth.

"Nu", a spus Gwen. "El nu ne-a trimis. Te așteptai să o facă?"

Firth și-a îngustat ochii, privind înainte și înapoi la cei doi. El clătină încet din cap, apoi tăcu.

Gwen a schimbat o privire cu Godfrey, apoi s-a întors spre Firth.

"Am venit aici pe cont propriu", a spus ea. "Pentru a-ți pune câteva întrebări despre uciderea tatălui nostru."

L-a privit pe Firth cu atenție și putea spune că era nervos. Își făcea de lucru cu furca.

"De ce m-ați întreba pe mine?"

"Pentru că știi cine a făcut-o," a spus Godfrey categoric.

Firth s-a oprit din foit și s-a uitat la el, cu frică reală pe față. A înghițit în sec.

"Dacă știam asta, domnul meu, ar fi fost trădare să o ascund. Aș putea fi executat pentru asta. Deci, răspunsul este nu. Nu știu cine a făcut-o."

Gwen putea vedea cât de nervos era și a făcut un pas mai aproape de el.

"Ce faci aici, îngrijind de fân?", a întrebat ea, dându-și seama. "Acum câteva luni, erai mereu lângă Gareth. De fapt, după ce a devenit rege, te-a ridicat în rang, dacă nu mă înșel."

"El a făcut asta, doamna mea", a spus Firth cu umilință.

"Atunci de ce te-a aruncat afară, te-a retrogradat la asta? Voi doi v-ați certat?"

Ochii lui Firth s-au mișcat, și a înghițit, privind de la Gwen la Godfrey.

Totuși a rămas tăcut.

"Și despre ce v-ați certat?" a presat Gwen, urmându-și instinctul. "Mă întreb dacă a avut ceva de-a face cu asasinarea tatălui meu? Ceva de-a face cu ascunderea ei, poate?"

"Nu ne-am certat, doamna mea. Am ales să vin și să lucrez aici."

Godfrey a râs.

"Chiar așa?" întrebă Godfrey. "Erai obosit să fii în Castelul Regelui, așa că ai ales în schimb să vii aici și să muți bălegar cu lopata în grajduri?"

Firth s-a uitat în altă parte, înroșindu-se.

"Eu te voi întreba o ultimă dată", a spus Gwen ferm. "De ce te-a trimis aici fratele meu? De la ce v-ați certat voi doi?"

Firth își drese glasul.

"Fratele tău a fost supărat că nu a putut să mânuiască Sabia Dinastiei. Asta e tot. Am fost o victimă a furiei lui. Nu este nimic mai mult, doamna mea."

Gwen şi Godfrey au schimbat o privire. Ea a simțit că era ceva adevăr în asta, dar că el încă ascundea ceva.

"Și ce știi de pumnalul lipsă din grajdurile lui Gareth?" întrebă Godfrey.

Firth a înghițit în sec.

"Nu știu nimic de un pumnal lipsă, Domnul meu."

"Chiar nu știi? Sunt doar patru pe perete. Unde este al cincilea?"

"Poate Gareth l-a folosit pentru ceva. Poate că a fost pierdut?" a spus Firth încet.

Gwen şi Godfrey au schimbat o privire.

"E amuzant că spui așa ceva," a zis Gwen, "pentru că noi am vorbit cu un anumit servitor care ne-a oferit o altă versiune. El ne-a spus despre noaptea asasinării tatălui nostru. Un pumnal a fost aruncat jos, în groapa de deșeuri, și el l-a luat. Îl recunoști?"

Ea a întins mâna în jos, a dezvelit cuțitul și i l-a arătat.

Ochii lui s-au deschis larg, și a privit în altă parte.

"De ce duci asta, doamna mea?"

"Este interesant că a trebuit să întrebi," a spus Gwen, "pentru că servitorul ne-a spus altceva," a mințit Gwen, la cacealma. "El a văzut fața celui care l-a aruncat. Și era a ta."

Ochii lui Firth s-au deschis mai larg.

"El are și un martor, de asemenea," a adăugat Godfrey. "Amândoi ți-au văzut fața."

Firth părea atât de tulburat, părea ca și cum ar fi vrut să se târască afară din propria piele.

Gwen a făcut un pas mai aproape. El era vinovat, ea putea simți asta și vroia să-l închidă.

"Eu te voi întreba pentru ultima dată", a spus ea, cu vocea de oțel. "Cine l-a ucis pe tatăl nostru? A fost Gareth?"

Firth a înghițit, în mod clar prins.

"Chiar dacă aș ști ceva despre asasinarea tatălui tău", a spus Firth, "nu mi-ar face nici un bine să vorbesc despre asta. Așa cum am spus, pedeapsa este execuția. Ce am de câștigat?”

Gwen şi Godfrey au schimbat o privire.

"Dacă ne spui cine a fost responsabil pentru crimă, dacă recunoști că Gareth a fost în spatele ei, chiar dacă ai luat vreo parte la ea, vom avea grijă să fii iertat", a spus Gwen.

Firth se uită la ea, cu ochii îngustându-se.

"O iertare deplină?", a întrebat el. "Chiar dacă am avut un rol în ea?"

"Da", a răspuns Gwen. "Dacă ești de acord să fii martor împotriva fratelui nostru, vei fi iertat. Chiar dacă ești cel care a mânuit cuțitul. La urma urmei, fratele nostru este cel care a avut de câștigat din crimă, nu tu. Tu ai fost doar lacheul lui.

"Acum spune-ne", a insistat Gwen. "Aceasta este ultima ta șansă. Avem deja dovezi care te leagă de crimă. Dacă vei rămâne tăcut, cu siguranță te vei ofili în închisoare pentru tot restul vieții tale. Alegerea este a ta."

În timp ce vorbea, Gwen a simțit din nou puterea tatălui ei ridicându-se prin ea. Puterea justiției. În acel moment, pentru prima dată, a simțit ca de fapt ar putea fi capabilă să domnească.

Firth a privit înapoi o lungă perioadă de timp, uitându-se înainte și înapoi între Gwen și Godfrey, clar gândindu-se.

Apoi, în cele din urmă, Firth a izbucnit în lacrimi.

"Am crezut ca a fost ceea ce a vrut fratele tău", a spus el, plângând. "El m-a pus să obțin otrava. Asta a fost prima încercare. Atunci când nu a reușit, m-am gândit ... ei bine ... m-am gândit că aș termina treaba pentru el. Nu am avut nicio rea voință împotriva tatălui tău. Jur. Îmi pare rău. Doar am încercat să îi fac pe plac lui Gareth. El vroia asta așa de tare. Când nu a reușit, nu am putut suporta să-l văd așa. Îmi pare rău", a spus el, plângând, prăbușindu-se pe pământ, stând acolo, cu mâinile pe cap.

Spre surprinderea lui Gwen, Godfrey s-a grăbit la el, l-a prins pe Firth dur de cămașă, și l-a tras în picioare. El l-a ținut strâns, încruntându-se la el.

"Rahat mic", a spus el. "Ar trebui să te omor cu mâna mea."

Gwen a fost surprinsă să vadă cât de supărat era Godfrey, în special având în vedere relația sa cu tatăl lor. Poate, în adâncul sufletului său, Godfrey avea sentimente puternice pentru tatăl lor, chiar mai puternice decât își dădea seama.

"Dar nu o voi face", a adăugat Godfrey. "Vreau să-l văd pe Gareth spânzurat mai întâi."

"Ți-am promis o grațiere, și vei primi una" a adăugat Gwen, "cu condiția că vei depune mărturie în fața consiliului împotriva lui Gareth. O vei face?"

Firth a dat din cap cu umilință, privind în jos, evitându-le privirea, încă plângând.

"Desigur că o vei face", a adăugat Godfrey. "Dacă nu, te vom ucide noi înșine."

Godfrey i-a dat drumul lui Firth, iar el s-a prăbușit înapoi jos pe pământ.

"Îmi pare rău", a spus el, din nou și din nou. "Îmi pare rău."

Gwen se uită la el, dezgustată. Se simțea copleșit de tristețe, la gândul că tatăl ei, un om nobil, galant, murise de mâna acestei creaturi patetice. Pumnalul, încă în mâna ei, tremura, și a vrut să-l înfigă ea însăși în inima lui Firth.

Dar nu a făcut-o. L-a înfășurat cu grijă și l-a pus la centură. Avea nevoie de dovadă.

Acum aveau martorul.

Iar acum era timpul să-l doboare pe fratele lor.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Thor stătea la cârma navei, cu velele în vânt, barca navigând sub el, și inima lui s-a umplut când și-a văzut patria apărând la orizont. Inelul. Fusese un drum lung spre casă, el și Legiunea părăsind Insula de Ceață prin ape agitate, luptând pentru drumul lor spre mare, apoi luptându-se pentru drumul prin peretele de ploaie. Ei au intrat în apele deschise într-o ceață deasă care i-a învăluit aproape întregul drum spre casă și le-a permis să evite să fie detectați de Imperiu pe întregul drum înapoi.

Acum, cu Inelul în câmpul vizual, cei doi sori s-au eliberat, dezvăluind o zi senină și perfectă. Velele au prins vântul, și asta le-a permis tuturor o pauză fericită de la vâslit. În timp ce Thor stătea acolo, cu Krohn lângă el, cu picioarele mai mari și mai puternice stând mai robust pe lemn, era mai înalt, mai drept, cu umerii mai largi, cu falca mai plină, și se uita cu ochii săi cenușii și înguști la patria sa, cu părul fluturând în vânt.

În palmă ținea strălucitoarea piatră de orethist pe care o luase de pe țărmul insulei dragonului. Îi putea simți puterea pulsând prin el, și a zâmbit în anticipare, imaginându-și clipa când i-o va da lui Gwen. Nu a putut să și-o scoată din gânduri în timpul întregii călătorii spre casă, și și-a dat seama acum că ea conta mai mult decât orice altceva de acasă, era ceea ce aștepta cu nerăbdare. Spera că ea încă ținea la el. Poate că ea a trecut mai departe. La urma urmei, era de sânge regal — trebuie să fi făcut cunoștință cu sute de alți băieți între timp. A strâns bijuteria mai tare, a închis ochii și s-a rugat în tăcere ca ea să se gândească la el chiar și o fracțiune din cât de mult se gândea el la ea.

A deschis ochii și la orizont a văzut pădurea deasă care înconjura țărmul Inelului. A respirat adânc. Fuseseră o sută de zile lungi, cele mai lungi din viața lui, și încă nu-i venea să creadă că supraviețuise. Se simțea mândru să revină acasă, mândru de a fi supraviețuit, și mândru că era un adevărat membru al Legiunii. Și-a amintit de restul călătoriei care mai era de parcurs prin pădure, peste Canion, înapoi în interiorul

scutului energetic al Inelului. Și-a amintit cât de speriat fusese când a ieșit prima dată din Canion, și se minuna de cât de diferit se simțea acum. Nu mai avea nicio temere. După suta de zile de antrenament istovitor, în orice fel de luptă, după ce a confruntat Ciclopul și, mai presus de toate, Dragonul, nimic nu-l mai speria. Începea să se simtă ca un războinic.

Thor a auzit un cârâit familiar și s-a uitat în sus și a văzut-o pe Estopheles. Ea dădea roată pe deasupra, zburând în urma navei. Ea a planat în jos și a aterizat pe balustrada vasului, aproape de el. Se întoarse și cârâi, uitându-se chiar la Thor.

Thor era entuziasmat să o vadă, o amintire de acasă.

La fel de repede, ea s-a ridicat în aer, dând din aripile sale mari. Știa că o va vedea din nou.

Thor și-a dus mâna pe mânerul noii sale săbii. După ce au terminat Suta, înainte de se urca pe nave pentru a se întoarce acasă, comandanții Legiunii au dat fiecăruia dintre băieții care au supraviețuit o armă, un semn ce simboliza că acum erau membri deplini ai Legiunii. Lui Reece i-a fost dat un scut încrustat cu pietre prețioase; O'Connor, care acum mergea șchiopătând, încă recuperându-se după lovitura Dragonului, primise un arc de mahon și săgeți; lui Elden i-a fost dat un buzdugan de argint cu țepi - și lui Thor i-a fost dată această sabie, cu mânerul învelit cu cea mai bună mătase încrustat cu pietre prețioase, cu lama mai ascuțită și mai netedă decât orice văzuse. Când o ținea în mână, părea ușoară ca o pană.

În timp ce strângea mânerul mai tare, a simțit că era acum o parte din Legiune, o parte din acest grup de frați, pentru totdeauna. Au trecut împreună prin lucruri pe care nimeni altcineva nu le-ar înțelege vreodată. Thor s-a uitat la frații săi și a putut vedea că și ei arătau mai în vârstă. Puternici, călițI. Toți arătau ca și cum ar fi trecut prin iad. Și chiar o făcuseră. El s-a gândit la toți frații pe care i-a pierdut acolo, băieții care au fost la început în această barcă, care nu se mai întorceau; unii care au abandonat pe parcurs, din lașitate, și unii care au fost uciși. Îl readucea la realitate. Astăzi era o zi de sărbătoare — dar, de asemenea, și de doliu. Greutatea era purtată de către toți membrii Legiunii, iar Thor putea detecta o atitudine mai

serioasă, mai matură pe fețele lor, dezechilibrul tineresc pe care-l aveau acum câteva luni dispărut, înlocuit cu altceva. Un sentiment de mortalitate.

Thor ar face orice acum pentru acești băieți, *adevărații* săi frați. Și ei toți, după ce i-a salvat de dragon, se uitau la el cu un nou respect. Poate chiar cu un sentiment de venerație. Chiar și Kolk îl privea altfel, cu ceva care aducea a respect, și nu-l mustrase niciodată de atunci.

În cele din urmă, Thor simțea că *aparținea* undeva. Orice dușmani avea pe țărm, nu-l mai speriau. De fapt, acum, el saluta lupta.

Acum înțelegea ce înseamnă să fii un războinic.

*

Thor mergea călare cu Legiunea, Reece de o parte a lui, O'Connor, Elden și gemenii de altă parte, în urma lor venea Krohn, toți mergând pe drumul spre curtea Regelui. Abia îi venea să-și creadă ochilor: în fața lui, cât cuprindea cu ochii, stăteau mii de oameni, înșirați pe marginea drumului, țipând adorator la întoarcerea lor. Fluturau bannere, aruncau bomboane în ei, aruncau petale de flori în calea lor. Tobe militare băteau cu precizie, și chimvalele și muzica răsunau. Era cea mai grandioasă paradă pe care o văzuse Thor vreodată, și el călărea în centrul ei, înconjurat de toți frații săi.

Thor nu se așteptase la o primire ca asta. Din fericire, călătoria lor înapoi prin Canion a fost lipsită de evenimente, și el a fost șocat când au trecut podul și sute dintre soldații Regelui și-au plecat capetele din respect pentru ei. În fața *lor*. Băieți. Gardienii și-au coborât halebardele, una câte una, în semn de onoare și respect. În timp ce Thor a trecut printre ele, s-a simțit mai acceptat ca niciodată, a simțit mai mult decât un sentiment de apartenență. Îl făcea să simtă că fiecare minut din fiecare încercare a meritat. Iată-l aici, respectat de acești oameni mari, acum parte din rândurile lor. Nu-și dorise nimic mai mult în viață.

Pe când puneau din nou piciorul în siguranță pe partea lor din Canion, au fost întâmpinați cu o altă surpriză: o mulțime de cai îi așteptau, cei mai frumoși cai pe care îi văzuse Thor vreodată.

Acum, în loc să vadă de cai, să curețe la lopată bălegarul, Thor primise unul pe care să-l călărească. Era un lucru minunat, cu o pielea neagră și un nas lung, alb. El îl numise Percival.

Au mers toată ziua, urcând un mic deal înainte de a ajunge la Curtea Regelui. Când au ajuns în vârf, respirația lui Thor s-a oprit: cât vedea cu ochii, mulțimile erau însirate de-a lungul Drumului Regelui, ovaționând pentru ei. Orizontul era plin de frunzele toamnei și de flori, și era o zi perfectă. Plecaseră în timpul verii și se întorceau toamna, iar schimbarea era șocantă.

Cum toți călăreau acum pe caii lor, la parada în Curtea Regelui, iar soarele începea să apună, Thor se simțea ca și cum ar fi fost într-un vis.

"Poți să crezi că această primire este pentru noi?" a întrebat O'Connor, călărind lângă Thor.

"Suntem membri ai Legiunii acum", a spus Elden. "*Adevărați* Membri ai Legiunii. Dacă există un război, suntem chemați ca rezerve. Nu mai suntem doar stagiari: suntem chiar soldați".

Masele ovaționau în timp ce treceau, dar Thor s-a uitat la chipuri, căutând doar o singură persoană: Gwendolyn. Se gândea doar la ea. Nu la bogății, nici la faimă, nici la onoare, nici una dintre acestea. El doar vroia să o vadă, să știe că ea era încă aici și că încă îi păsa de el.

Uralele au ajuns la un crescendo în timp ce grupul a ajuns la Poarta Regelui și a traversat podul de lemn, care răsuna sub greutatea copitelor cailor. Au continuat pe sub arcadele înalte de piatră, pe sub șirurile de țepi de fier. Ei au purces prin partea întunecată a tunelului, apoi au ieșit de cealaltă parte, în Curtea Regelui.

Cum au făcut-o, au fost întâmpinați cu bucurie, masele inundând piața din toate direcțiile, strigându-le numele. Thor era chiar uimit să audă unii oameni strigându-i numele — abia venindu-i să creadă că era cineva care îi știa numele.

În timp ce au mers spre piață, Thor a văzut că mesele de banchet fuseseră pregătite pentru festivități. El a început să-și dea seama că această zi era declarată sărbătoare, și că toate aceste festivități erau doar pentru ei. Era greu de crezut.

Au ajuns în centrul pieței, și, stând acolo, așteptând să-i salute, era Brom, generalul șef al tuturor forțelor armate. Era înconjurat de generalii săi mai importanți și de zeci de membri ai Cavalerilor de Argint și, unul câte unul, băieții au descălecat și s-au îndreptat spre ei, oprindu-se în poziție de drepți, aliniați.

Kolk s-a dus și a stat lângă Brom, umăr la umăr, privind spre băieți. Mulțimea tăcu.

"Bărbați", a strigat Brom, "pentru că de acum înainte veți fi numiți *bărbați* — noi vă urăm bun venit acasă ca membri ai Legiunii!"

Mulțimea a răsuflat ușurată, și Cavalerii de Argint au făcut un pas înainte și au prins pe pieptul fiecărui băiat câte o insignă, un șoim negru ținând o sabie, emblema Legiunii, pe partea stângă a pieptului, deasupra inimilor lor. Fiecare membru Legiunii a fost decorat de cavalerul căruia îi era scutier — iar Thor era supărat că nici Erec nici Kendrick nu au fost acolo să-l decoreze. În locul lor, Kolk a pășit înainte și i-a prins insigna. S-a uitat în jos și, spre surprinderea lui Thor, încet, a zâmbit.

"Nu ești așa de rău", a spus el.

A fost prima dată când Thor l-a văzut vreodată zâmbind. Apoi Kolk se încruntă rapid și se grăbi să plece.

Masele au aplaudat, și muzicienii au cântat, tobe și lăute și harpe și chimvale, și mulțimea a început să sărbătorească.

Butoaiele de bere au fost rostogolite în piață, și o cană de bere înspumată a fost curând împinsă în mâna lui Thor. În câteva momente, a devenit o petrecere generală.

Cineva a venit în spatele lui Thor și l-a ridicat pe umeri, iar Thor s-a trezit ridicat în aer, împreună cu frații lui, ținându-și halba de bere care amenința să se verse, râzând în timp ce era aruncat în aer. Thor s-a întins și și-a ciocnit halba cu a lui Reece, și el pe umerii unui străin, pierzându-și echilibrul, râzând. El se clătina și în cele din urmă a căzut, aterizând în picioare cu ceilalți.

Cântecele și dansurile au izbucnit peste tot, și Thor s-a trezit prins în brațe de o femeie pe care nu o cunoștea, o străină care l-a apucat de braț și a dansat cu el în cercuri, învârtindu-l iar și iar, într-o direcție, apoi în cealaltă. Thor, prins cu garda jos, s-a

desprins în cele din urmă; nu vroia să danseze cu ea. Deși toți ceilalți membri ai Legiunii dansau cu străine la întâmplare, Thor nu a vrut să fie cu altcineva. El o dorea doar pe Gwendolyn.

A căutat-o frenetic prin mulțime. Oare venise? Era încă interesată de el?

Mulțimea a devenit și mai zgomotoasă, și soarele a început să apună, au fost aprinse torțele și băutura a devenit mai tare. Au apărut jongleri, aruncând bețe în flăcări, au urmat evenimente sportive, și au fost aduse bucăți mari de carne. Thor era încântat să fie în mijlocul petrecerii — dar fără să o vadă pe Gwendolyn, ceva lipsea.

"Hei, asta e fata mea!" a strigat cineva amenințător.

Thor s-a întors și l-a văzut pe O'Connor, cu șchiopătatul lui, dansând cu o fată, apoi a văzut un străin beat apropiindu-se și împingându-l tare pe O'Connor. Bărbatul era înalt și musculos, iar O'Connor s-a împleticit înapoi mai mulți pași, prins cu garda jos.

Bătăușul a continuat spre O'Connor, dar înainte de face încă un pas, Thor, reacționând instinctiv, a sărit în acțiune — la fel ca și ceilalți membri ai Legiunii din jurul lui. În câteva secunde, Thor, Reece, Elden și gemenii s-au năpustit asupra bărbatului, trântindu-l la pământ.

Bărbatul s-a grăbit să se ridice, cu teamă în ochi, și a fugit.

Thor s-a întors spre O'Connor, care era bine, dar amețit. Când Thor s-a uitat la frații săi, și-a dat seama cât de repede au ajuns să se apere reciproc, și și-a dat seama că acum erau într-adevăr cu toții o unitate, unul pentru altul. Se simțea bine.

Thor a văzut pe toată lumea dansând, și gândurile lui s-au întors la Gwendolyn. A căutat-o peste tot, plecând din zona de dans, lăsându-și frații, și mergând în sus și în jos printre rândurile de mese de la banchet. Trebuia să o găsească.

El a sărit sus pe o bancă, încercând să privească pe deasupra mulțimii. Dar nu a văzut-o nicăieri, și inima i s-a strâns.

A sărit jos și a văzut o însoțitoare de la castel, o fată pe care a recunoscut-o, o fată frumoasă, poate de șaptesprezece ani, și a alergat spre ea. Ea s-a întors să se uite la el, și ochii i s-au aprins în adorație. Ea flirta cu el.

"Thorgrin!", a exclamat ea.

L-a îmbrățișat și el a împins-o ușor.

"Ai văzut-o pe Gwendolyn?", a întrebat el.

Ea clătină din cap și se uită în ochii lui.

"Nu am văzut-o", a spus ea. "Dar eu sunt aici. Vrei să dansezi cu mine?"

Thor a clătinat ușor din cap și s-a grăbit să se îndepărteze, nedorind să ajungă să se încurce cu altcineva.

S-a uitat peste tot după Gwen, prin toate colțurile pieței, și începuse să se gândească la ce era mai rău. Poate că ea a fugit cu altcineva. Poate mama ei a convins-o, a interzis relația lor. Poate că nu simțea același lucru pentru el.

Dintr-o dată, Thor a simțit o atingere pe umăr.

El s-a răsucit, și lumea lui s-a topit.

Stând acolo, doar la câțiva pași, zâmbind înapoi, era dragostea vieții lui.

Gwendolyn.

*

Thor era fascinat. Gwendolyn părea la fel de frumoasă ca întotdeauna, privind la el cu zâmbetul ei larg, cu pielea ei perfectă, cu părul lung și blond, cu ochii ei albaștri, mari. Era ca și cum ar fi întâlnit-o pentru prima dată. Nu se putea uita nicăieri în altă parte. Inima îi bătea să-i sară din piept. Se simțea ca și cum acum ar fi revenit cu adevărat.

Gwendolyn i-a sărit în brațe, îmbrățișându-l strâns, și a îmbrățișat-o și el. Abia îi venea să creadă că cineva ca ea l-ar putea iubi, iar el o iubea cu toată ființa. A îmbrățișat-o foarte mult timp, iar ea nu i-a dat drumul.

"Mă bucur că te-ai întors", i-a șoptit ea cu seriozitate la ureche.

"Și eu", a răspuns el.

El i-a simțit lacrimile fierbinți curgând în jos pe gât, și încet s-a tras înapoi. Se aplecă și o sărută, și au continuat să se sărute pentru o lungă perioadă de timp, în timp ce oamenii îi împingeau în toate direcțiile, cu strigăte și urale în jurul lor, în timp ce mulțimea se mișca.

S-au auzit un scâncet, și Gwen a privit în jos cu bucurie pentru a-l vedea pe Krohn, sărind pe ei, scâncind. S-a aplecat în jos și l-a mângâiat și l-a sărutat și a râs când el a sărit pe ea și a lins-o pe față.

"Mi-ai lipsit", a spus ea.

Krohn a scheunat.

Gwen s-a ridicat, zâmbind, și s-a uitat înapoi la Thor, ultimele raze ale apusului aprinzându-i ochii, și i-a luat mâna.

"Vino cu mine", a spus ea.

Nu trebuia să-i spună de două ori. Ea l-a condus prin mulțime, făcându-și drum ba la stânga, ba la dreapta, cu Krohn după ei, până când în cele din urmă l-a condus printr-o poartă veche în grădinile regale.

Erau din nou în labirintul de grădini formale, unde era liniște, uralele mulțimilor fiind atenuate. Aveau, în cele din urmă, intimitate, și s-au ținut de mâini în timp ce ea s-a întors cu fața spre el.

S-au sărutat din nou, pentru o lungă perioadă de timp.

În cele din urmă ea s-a tras înapoi.

"Nu a trecut nicio zi în care nu m-am gândit la tine", i-a spus Thor.

Ea a zâmbit.

"Și eu m-am gândit la tine", a spus ea, privind în ochii lui. "M-am rugat în fiecare zi să te întorci în siguranță."

Thor a zâmbit în timp ce a băgat mâna în buzunar și a scos încet piatra pe care abia aștepta să i-o dăruiască.

"Închide ochii", a spus el, "și deschide mâna."

Ea a închis ochii, a zâmbit și a întins o palmă.

"Nu este un șarpe, nu?", a întrebat ea.

El a râs.

"Nu, nu cred", a spus el.

Thor a scos piatra și, ușor, a așezat în palma ei bucățica de orethist pe care a găsit-o pe insula Dragonului.

Gwen a deschis ochii, și a examinat-o cu mirare.

Piatra stătea în palma ei, strălucind ca un lucru viu, prinsă de un colier cu lanț de argint pe care îl făcuse Thor.

"E așa frumoasă!", a exclamat ea.

"Este orethist. O piatră de pe malul insulei Dragonului. Se spune că are puteri magice. "Legenda spune că, dacă dai una cuiva iubit, îi va salva viața."

Gwen s-a uitat în jos și a roșit când el a spus cuvântul "iubire".

"Ai adus asta tot drumul înapoi pentru mine?", a întrebat ea.

Se uită la ea cu venerație în timp ce Thor a luat colierul, s-a dus în spatele ei și i l-a pus în jurul gâtului. Ea a pus mâna și l-a pipăit, apoi s-a întors și l-a îmbrățișat strâns pe Thor.

"Este cel mai frumos lucru pe care l-am primit vreodată", a spus ea. "Îl voi prețui pentru totdeauna."

Ea i-a luat mâna și l-a dus mai adânc pe potecile unduitoare ale grădinii.

"Mi-e teamă nu am nimic să-ți dau în schimb", a spus ea.

"Mi-ai dat totul", a spus el. "Ești încă aici."

Ea a zâmbit, strângându-i mâna.

"Putem fi împreună acum", a spus ea. "Mama mea ... nu e în cea mai bună stare. Îmi pare rău pentru ea. Dar sunt fericită pentru noi. Nu mai avem alte obstacole între noi."

"Trebuie să recunosc, mi-era teamă că atunci când mă voi întoarce, s-ar putea să fii cu altcineva", a spus el.

"Cum te-ai putut gândi la așa ceva?" l-a certat ea.

Thor ridică din umeri, jenat.

"Nu știu. Ai atât de mulți alții de unde să alegi."

Ea clătină din cap.

"Tu nu înțelegi. Am ales deja. Vreau să fiu cu tine pentru totdeauna."

El se opri se întoarse și o sărută, un sărut care a durat cât o eternitate, sub lumina în scădere a amurgului. La cuvintele ei, Thor a fost mai fericit decât fusese vreodată. Pentru că era exact ce-și dorise și el.

Ea arăta jenată.

"Și eu trebuie să recunosc ceva, de asemenea", a spus ea.

Thor se uită la ea, nedumerit.

"Mi-era teamă că s-ar putea să nu mă mai găsești frumoasă", a spus ea, cu ochii coborâți, "din cauza cicatricii mele."

"Care cicatrice?" a întrebat Thor.

"Aici, pe acest obraz", a spus ea, arătând spre cicatricea pe care i-o lăsase câinele lui Gareth.

Thor miji ochii la ea, nedumerit.

"Nici măcar nu o pot vedea", a spus el.

"Asta pentru că este aproape întuneric. În lumina zilei este mai vizibilă."

El a clătinat din cap.

"Ți-o imaginezi mai mare decât este", a spus el. "Este doar o urmă. De foarte aproape abia o pot vedea. Și în afară de asta, nu aduce vreo atingere frumuseții tale — dacă e să ne gândim, chiar adaugă la ea."

Ea a simțit că inima i se încălzește, se simțea liniștită, dându-și seama că el spunea adevărul, și se aplecă și-l sărută.

"Am fost atacată", a spus în timp ce s-a tras înapoi.

Fața lui Thor se întunecă, și el a coborât instinctiv mâna la mânerul sabiei.

"De către cine?", a întrebat el. "Spune-mi cine a fost, iar eu îl voi omorî chiar acum."

Ea clătină din cap.

"Asta nu mai contează acum", a spus ea, întunecându-se la față . "E deja mort. Ceea ce contează acum este că ar trebui să știi că aici urmează să se întâmple schimbări mari", a spus ea. "Curtea Regelui nu va mai fi niciodată la fel."

"Ce vrei să spui?", a întrebat el, îngrijorat. "Totul e în regulă?"

Ea a clătinat încet din cap.

"Este și nu este. Fratele meu Kendrick a fost întemnițat."

"Ce!?" strigă Thor, indignat.

"Gareth l-a acuzat de uciderea tatălui meu. Numai minciuni. Pe ucigașul tatălui meu — l-am descoperit. În cele din urmă, avem dovada."

Ochii lui Thor s-au deschis larg.

"A fost Gareth", a spus ea.

Thor și-a simțit corpul răcindu-se la auzul veștii. Abia știa ce să spună. A încercat să se gândească la ce însemna asta pentru Armata Regelui, pentru Legiune, pentru regat, pentru Kendrick — erau prea multe la care să se gândească. Ura să creadă că el jura credință unui rege care era un criminal.

"Ce vei face?", a întrebat-o.

"Avem un martor la crimă. Mâine, fratele meu Godfrey și cum mine îl vom confrunta pe Gareth. Îl vom aduce în fața justiției. Și Curtea Regelui va rămâne fără rege."

Thor a încercat să se gândească la toate acestea. Mintea lui se învârtea de atâtea implicații. El era fericit că ucigașul lui MacGil fusese găsit în sfârșit, și totuși era îngrijorat pentru siguranța lui Gwen.

"Asta înseamnă că mâine îl vei elibera pe Kendrick?"

"Da", a spus ea. "Mâine, totul se va schimba. Am găsit martorul doar acum câteva ore și îți așteptam întoarcerea. Am vrut ca Legiunea să fie aici, să ne susțină când ne confruntăm cu Gareth, în cazul în care apare o revoltă. El nu va ceda cu ușurință."

Thor a respirat.

"Voi face tot ce pot, doamna mea, să mă asigur că se va face dreptate pentru tatăl tău. Și pentru a vă menține în siguranță."

Ea s-a aplecat și l-a sărutat, iar el a sărutat-o înapoi. O adiere de toamnă i-a mângâiat, iar el nu dorea ca această noapte să se termine vreodată.

"Te iubesc", a spus ea.

El a simțit un fior la cuvintele ei. Era prima dată când ea a spus-o — prima dată când orice fată i-a spus vreodată aceste cuvinte.

S-a uitat în ochii ei, de un albastru strălucitor, luminați în amurg, și în ei, și-a văzut propria reflecție. Era un chip pe care el aproape că nu l-a recunoscut. În fiecare zi, el s-a simțit ca și cum ar deveni cineva nou.

"Și eu te iubesc", a spus el înapoi.

S-au sărutat din nou, și pentru prima dată de când își putea aminti, totul părea bine în lume.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI OPT

Regelui McCloud abia îi venea să creadă cât noroc avea, cât de adânc pătrundeau oamenii lui în teritoriul clanului MacGil. Trecuseră mai mult de trei luni, un anotimp întreg, de violuri și jafuri și crime, lăsând o dâră de distrugere de la est la vest, în timp ce sfâșiau inima Regatului de Apus al Inelului. Fuseseră o sută de zile consecutive— mai mult decât oricare altă perioadă din viața sa — umplute cu glorie, cu victorii. Era umflat cu vin, vite, prăzi, capete și femei.

McCloud a închis ochii în timp ce galopa mai departe și mai departe în Vest, în apusul celui de-al doilea soare; a zâmbit în timp ce în mintea lui fulgerau fețele tuturor bărbaților pe care i-a ucis. Au fost săteni nevinovați, prinși cu garda jos, încercând să ridice apărări jalnice; au fost soldații profesioniști din garda Regelui, mult prea puțini, sub-echipați și nepregătiți. Acele omoruri au fost cele mai plăcute — cel puțin ei au încercat ceva ce semăna cu o luptă. Deși n-au avut nicio șansă: oamenii lui McCloud erau prea motivați, prea disciplinați. Fiecare bătălie pe care au luptat-o a fost până la moarte. Pentru că dacă pierdeau, sau dacă nu ar fi luptat destul de bine, McCloud și-ar fi omorât proprii oameni. Își antrenase bine soldații.

Armata lui McCloud era o mașină de ucis ce mergea din oraș în oraș, revendicând teritorii, făcându-le ale lor. Ca o furtună violentă de lăcuste care trec prin țară, nimic nu ar fi fost în măsură să-i oprească.

McCloud își făcuse de asemenea o prioritate din a înconjura mai întâi fiecare sat, din a-i bloca toate ieșirile, pentru a preveni ieșirea oricărui mesager care ar fi scăpat spre Curtea Regelui unde să alerteze armata mai mare a clanului MacGil despre invazie. El a reușit să-i ucidă pe toți, pentru a menține această invazie secretă atât de mult timp. Spera să surprindă armata clanului MacGil, și să-i elimine pe toți înainte de a avea timp să mobilizeze o apărare. Atunci el ar putea mărșălui în Curtea Regelui, l-ar face pe Gareth să se predea, și ar face întregul Inel să fie al lui.

Ei galopau, anturajul lui McCloud acum crescut mai mare, cu toți sclavii pe care i-a capturat, toți băieții și bătrânii care au fost forțați să se alăture trupelor sale. Acum el comanda cel puțin o mie de oameni, toți războinici călițiți, o uriașă mașină de ucis. În depărtare se putea vedea deja orașul următor, cu turlele vizibile chiar de acolo. Acest oraș, putea vedea, era mai mare decât majoritatea, un oraș mic, un semn sigur că se apropiau de Curtea Regelui.

Cum se apropiau de el, McCloud putea spune după ziduri că aceasta era ultimul oraș important înainte de abordarea directă a Curții Regelui. Erau încă la trei zile bune distanță, destul de departe ca cei din clanul MacGil să nu le poată întări rapid. Nu aveau nicio șansă împotriva armatei lui McCloud.

Ei au galopat mai tare. Sunetul copitelor cailor i-a crescut în urechi, praful de pe drum a crescut, umplându-i nările, și a putut vedea orășenii agitându-se pentru a închide poarta, coborând barele uriașe de fier. McCloud era aproape impresionat. Cele mai multe dintre celelalte orașe nu avea ziduri de piatră, nici porți de fier—doar un set jalnic de palisade. Acest oraș era mai mare, mai sofisticat, pregătit pentru un asediu.

Dar când McCloud a studiat pereții cu ochiul său de soldat, a văzut că, cel mai important, era lipsit de soldați. Era păzit de doar o mână de băieți și bărbați în vârstă, împrăștiați la posturile răspândite prea mult de-a lungul zidurilor. Găurile erau peste tot. McCloud putea spune că îi va învinge în câteva minute.

Ei ar putea să încerce să se predea, cum au făcut și ceilalți. Dar el nu le va da această șansă. Asta ar lua jumătate din distracție.

"ATACAȚI!", a urlat.

În spatele lui, oamenii săi au mugit din nou în aprobare, și împreună au sprintat spre oraș, cu McCloud călărind în față așa cum făcea întotdeauna. Când au ajuns mai aproape de poarta cetății, McCloud a întins mâna, a luat o suliță imensă din teaca ei de pe harnașamentul calului și a aruncat-o.

A fost o lovitură perfectă, înfigându-se în spatele unui băiat care alerga în curte, încercând să închidă poarta. El a reușit să

închidă poarta — dar acesta era succesul final al vieții sale tinere.

Acea poartă de fier nu îi putea ține afară. În timp ce au călărit spre ea, oamenii lui McClou, bine pregătiți, și-au oprit caii chiar în fața porții, în timp ce alții au descălecat, au sărit pe spinarea calului colegilor lor, și au permis să fie ridicați și aruncați peste zid. Unul câte unul, oamenii lui McCloud au aterizat pe cealaltă parte, și apoi au deschis poarta și pentru ceilalți.

Armata a atacat, o mie de oameni puternici, curgând prin deschiderea mică.

McCloud a fost primul care a galopat pe poartă, hotărât să fie primul care se bucură de vărsarea de sânge. Și-a scos sabia și a urmărit bărbați și femei, când aceștia fugeau. Câți bărbați, în cât de multe orașe, cugetă el, vor fugi de el astfel? Era aceeași scenă în orice loc a vizitat. Nimic în Inel nu putea să-l oprească acum.

Din reflex, McCloud a luat un mic topor de aruncat de la brâu, s-a lăsat pe spate, țintind în centrul spatelui unui bărbat pe care a decis că nu-l place, și l-a lăsat să zboare. S-a rostogolit iar și iar, și s-a înfipt în om cu un zgomot satisfăcător, ca o suliță care intră într-un copac.

Omul a țipat și a căzut cu fața la pământ, și McCloud și-a pus calul să calce peste el, asigurându-se că-i strivește capul. McCloud a simțit un fior de satisfacție la asta. Se va întoarce mai târziu după toporul său.

A identificat o femeie deosebit de tânără și frumoasă, poate de douăzeci de ani, în timp ce ea fugea spre casă. El și-a îmboldit calul în galop și s-a aplecat în jos spre ea. În timp ce a oprit alături de ea, a sărit de pe cal și a aterizat peste ea, doborând-o la pământ, trupul ei moale și pieptul mare amortizându-i căderea.

Ea a țipat și a strigat, ametită de atac, în timp ce se rostogoleau pe pământ. El a lovit-o cu dosul palmei, făcând-o să tacă.

Apoi a ridicat-o peste umăr în timp ce se ridică în picioare, și și-a croit drum spre prima locuință goală pe care a putut-o găsi. A zâmbit în timp ce armata lui a trecut galopând, în timp ce a

auzit țipetele, a văzut vărsarea de sânge din jurul lui. Aceasta urma să fie o noapte minunată.

*

Luanda a plâns în timp ce călarea pe spatele calului lui Bronson în orașul fortificat din patria ei, orașul surorii mamei ei, și a privit cum războinicii lui McCloud îl distrugeau, cum făcuseră cu atât de multe orașe de-a lungul drumului. Ea nu avusese de ales, decât să meargă împreună cu ei, toate aceste zile; a învățat să-și țină gura închisă, fiind disciplinată de prea multe ori de bătrânul McCloud. S-a străduit să tacă, pentru a încerca să se fie privită ca o McCloud, pentru a-și justifica sieși atacarea și jefuirea patriei ei natale. Dar în cele din urmă, nu mai putea suporta: ceva în ea s-a rupt. Ea a recunoscut acest oraș, în care petrecuse timp în copilărie. Era doar la o distanță de câteva zile de Curtea Regelui, iar vederea i-a făcut genunchii slabi și i-a adus un val de emoții. În cele din urmă, îi ajunsese.

Ea s-a simțit lipsită de apărare în fața puterii unei armate străine, dar acum, atât de aproape de casă, s-a simțit pe teritoriul ei, și a simțit un nou val de putere. A simțit un sentiment reînnoit că trebuia să oprească acest lucru. Nu putea lăsa lucrurile să continue așa. În nu mai mult de câteva zile, ar ajunge la Curtea Regelui, și cine știe ce daune ar face acolo acești sălbatici.

Ea se îndrăgostise de Bronson, în ciuda tuturor lucrurilor, care nu avea nimic în comun cu tatăl său și care, de fapt, îl disprețuia, de asemenea; dar căsătoria în acest clan McCloud, și-a dat ea seama, era o greșeală. Ei nu aveau nimic în comun cu neamul ei. Toți erau înfricoșați, sub pumnul de fier al bătrânului McCloud.

Cel puțin soțul ei nu luase parte la sălbăticie, cum au făcut-o ceilalți. A făcut un spectacol bun pentru tatăl său, dar ea îl cunoștea bine, deja. În timp ce au intrat în acest oraș nou, a călărit într-o parte și a dispărut, în timp ce ceilalți făceau prăpăd. El a descălecat și și-a făcut de lucru cu calul, pretinzând că fusese rănit, încercând să pară ocupat în timp ce făcea tot posibilul să nu rănească pe nimeni.

El a ajutat-o pe Luanda să descalece, așa cum o făcea întotdeauna, și ea a suspinat și s-a grăbit în brațe lui, strângând-l tare.

"Fă-l să se oprească!" i-a țipat ea în ureche.

El a ținut-o bine, și ea îi putea simți dragostea pentru ea.

"Îmi pare rău, dragostea mea", a spus el. "Aș vrea să pot."

"Îmi pare rău nu este de ajuns", a strigat ea, trăgându-se înapoi și uitându-se în ochii lui, chemând toată înverșunarea tatălui ei. La urma urmei, și ea se trăgea dintr-un lung șir de regi. "Tu îmi ucizi poporul!"

"Eu nu o fac", a spus el, privind în jos. "Tatăl meu o face!"

"Tu și tatăl tău sunteți din aceeași familie! Aceeași dinastie. Iar tu mergi împreună cu el."

Se uită în sus, sperios.

"Îl știi pe tatăl meu. Cum aș putea să-l opresc? Această armată? Nu-l pot controla", a spus el, cu remușcări.

Ea putea vedea în ochii lui cât de mult ar fi vrut să o facă — dar cât de neputincios era în fața lui.

"Oricine poate fi oprit", a spus ea. "Nimeni nu este atât de puternic. Uită-te la el, unde se duce acum", a spus ea, întorcându-se și arătând, privind, dezgustată, în timp ce bătrânul McCloud ducea o altă fată tânără, inocentă, inconștientă, să-i fie jucărie pentru noapte.

"Tatăl tău va fi fără apărare acolo", a spus ea. "Nu am nevoie de tine. Mă pot strecura chiar eu lângă el și, în timp ce doarme, să-i înfig un piron prin țeastă."

Încurajată de propria ei idee, a căutat în harnașamentul calului și a extras un vârf lung, ascuțit. Fără să se gândească, s-a întors să se ducă, hotărâtă să facă exact acest lucru — să-l ucidă pe bătrânul McCloud pe cont propriu.

Dar o mână puternică a apucat-o de braț și a ținut-o în loc.

S-a răsucit și l-a văzut pe Bronson holbându-se la ea.

"Tu nu îl cunoști pe tatăl meu", a spus el. "El este invincibil. Are forța a zece oameni. Și este mai viclean decât un șobolan. Îți va simți prezența de la o milă distanță. Te va dezarma și te va ucide, chiar înainte de a intra pe ușă. Nu asta este calea", a spus el. "Există și alte modalități."

Se uită la el cu atenție, examinându-l, întrebându-se ce spunea.

"Vrei să spui că mă vei ajuta?"

"Îmi urăsc tatăl la fel de mult ca și tine", a spus el. "Eu nu-i pot opri armata în timp ce avansează. Dar dacă armata dă greș, sunt pregătit să iau măsuri."

Se uită la ea, semnificativ, și ea putea spune că era serios - dar, de asemenea, nu putea spune dacă el avea voința de a merge până la capăt. El era un om bun, dar atunci când venea vorba de tatăl său, era slab.

Ea clătină din cap.

"Nu e destul", a spus ea. "Oamenii mei sunt pe moarte acum. Ei nu pot aștepta. Și nici eu. Îl voi omorî acum, singură. Și dacă nu reușesc — cel puțin, voi muri încercând."

Cu aceste cuvinte, Luanda i-a dat deoparte mâna de pe ea și s-a întors și a mărșăluit spre casă, ținând pironul de fier, tremurând de frică, dar hotărâtă să-l ucidă pe acest monstru o dată pentru totdeauna.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI NOUĂ

Gwendolyn a mers repede, cot la cot cu Thor, în primele ore ale dimineții, făcându-și drum pe coridoarele castelului, cu Krohn urmându-i. Mergeau cu intenție, îndreptându-se spre camera de consiliu, și Gwen inspiră adânc, oțelindu-se pentru confruntarea ei cu Gareth. Timpul socotelilor venise, și, deși era nervoasă, ea a simțit, de asemenea, un mare sentiment de ușurare. În cele din urmă, după toate aceste luni, avea dovada de care avea nevoie pentru a-l aduce pe asasinul tatălui ei în fața justiției.

Plănuise cu Godfrey să se întâlnească în fața camerei, cu Firth, astfel încât toți trei să meargă și să-l confrunte pe Gareth la această întâlnire — în fața tuturor membrilor consiliului — și să-i demonstreze în public vinovăția. Thor s-a oferit să o însoțească, și oferta i-a fost acceptată cu plăcere. După noaptea trecută, o noapte lungă, magică, împreună, ea nu dorea să plece de lângă el, si se simțea mai sigură avându-l acolo ca susținător. Desigur că sala va fi plină cu membri ai consiliului și paznici care nu vor avea de ales decât să-i susțină și să-l aresteze pe Gareth odată ce dovada va ieși la lumină. Dar faptul că-l avea alături pe Thor i-a dat o asigurare în plus.

Au cotit la un alt colț, și Gwen a zâmbit în sinea ei când s-a gândit la noaptea ei cu Thor. A dormit în brațele lui în mijlocul florilor, în grădinile regale, briza de toamnă mângâindu-i toată noaptea. Au adormit privind în sus la stele, și a fost divin. Viața ei era cu susul în jos de la moartea tatălui ei, într-o stare constantă de anxietate și tulburări, dar acum, cu întoarcerea lui Thor, și cu Gareth pe cale de a fi dat jos și cu Kendrick pe cale de a fi eliberat, ea a simțit că lucrurile vor reveni în cele din urmă la o aparență de normal.

În timp ce au mărșăluit pe ultimul coridor lung, care ducea la camera de consiliu, inima ei bătea tare. Nu putea să-l subestimeze pe Gareth, și știa că el nu va primi bine atacul. A trăit toată viața ca să conducă, și va face tot ce putea pentru a păstra puterea, pentru a se menține pe tron. Putea fi un mincinos foarte convingător, iar ea a încercat să se pregătească

pentru dezmințirile sale, pentru acuzațiile lui. Ea se ruga ca Firth să fie consistent, să fie un martor puternic împotriva lui. Ea presupunea că mărturia lui, împreună cu prezentarea armei crimei, pe care ea o păstra la talie, nu ar mai lăsa loc de îndoială.

"Ești bine?" a întrebat Thor dulce, întinzându-se şi luând-o de mână. Trebuie să-i fi simţit nervozitatea.

Gwen a încuviinţat, strângându-i mâna, apoi dându-i drumul.

Cei doi au continuat să meargă pe coridor, pașii lor creând ecouri, trecând pe lângă rânduri de ferestre deschise, lumina de dimineaţă intrând înăuntru. Ea a simțit cum ar fi să mărșăluiască undeva cu Thor de partea ei. Ca un cuplu. Se simțea bine. Natural. Simţea un sentiment de pace în prezenţa lui. Se simţea mai puternică.

Au ajuns la capătul coridorului, s-au întors cu fața spre imensele uși arcuite de stejar de la sala de consiliu. A auzit voci scăzute în spatele ușilor, şi în fața lor stăteau mai multe gărzi.

În timp ce stătea acolo, Gwen era confuză. Godfrey şi Firth ar fi trebuit să o aştepte aici, să se întâlnească şi să meargă înăuntru împreună. Trecuse peste plan cu Godfrey de mai multe ori — și nu putea înţelege unde era el. Ambii au fost clari despre asta. Fără ei acolo, cum ar putea ea merge mai departe?

"Doamna mea?" a întrebat un soldat. "Mi-e teamă că o sesiune a consiliului este în curs de desfăşurare."

"Fratele meu a fost pe aici? Godfrey?" întrebă ea.

Soldații s-au uitat unul la altul, nedumeriți.

"Nu, doamnă."

Inima lui Gwen bătea să-i sară din piept. Ceva era în neregulă. Godfrey nu putea să nu apară. Unde ar putea fi? Revenise oare la căile lui, se întorsese la tavernă? Bea din nou? Şi unde era Firth? Ea a simţit în interior că ceva nu era în regulă. Era foarte, foarte în neregulă.

Stătea acolo, zbuciumată, şi dezbătea ce să facă. Nu putea pleca. Nu acum. Erau prea multe în balanță, şi niciun pic de timp rămas de pierdut. Dacă trebuia să facă asta singură, atunci o va face.

Era pe cale să le ordone soldaților să o lase să intre, când deodată s-a auzit un vuiet mare de pași de pe coridorul opus. Ea și Thor s-au întors și au văzut apropiindu-se un contingent de o duzină de soldați, cu Brom la conducere. Era foarte încruntat și avea o privire îngrijorată și mergea rapid, cu ceilalți pe urmele lui, toți membrii ai Cavalerilor de Argint, toți luptători vestiți.

"Deschide ușile imediat," a poruncit Brom soldaților.

"Dar domnule, este în sesiune o reuniune a Consiliului," a spus temător unul dintre soldați, arătând foarte nervos.

Brom și-a dus rapid mâna la mânerul sabiei, amenințător.

"N-o să-ți spun de două ori", a mârâit el.

Soldații au schimbat o privire, apoi s-au dat repede la o parte și au deschis ușile larg.

Brom, furios, a trecut chiar pe lângă ei, în camera de consiliu, urmat de oamenii lui.

Gwen și Thor au schimbat o privire nedumerită, apoi i-au urmat înăuntru.

Gwen era uimită; lucrurile nu mergeau deloc conform planului. Trebuia să afle ce se întâmplă, și să decidă dacă acum era momentul potrivit să se confrunte cu Gareth.

Pe măsură ce i-au urmat înăuntru, ușile mari au fost trântite în urma lor, și o duzină de membri ai consiliului, așezați într-un semicerc larg, pe scaune străvechi, de stejar, s-au întors spre ei. Gareth stătea în centrul camerei, pe tronul sau, și se uită în sus, surprins. Gareth s-a încruntat.

"Ei bine," a spus el. "Este chiar Brom. Dacă îmi amintesc, ai demisionat din acest Consiliu."

"Am venit spre a furniza o veste cumplită," a spus Brom, în grabă. "Oamenii noştri ne-au spus despre invadarea Ţinuturilor Înalte. O invazie masivă din partea clanului McCloud. Sate întregi șterse de pe fața pământului. Se pare că cei din clanul McCloud și-au găsit oportunitatea în domnia ta. Ei ne ucid poporul chiar în timp ce vorbim. Războiul a început."

Gwen a simţit cum i se taie respirația; cu greu putea crede aceste ştiri, în timp ce se afla la câțiva pași în spatele lor, observând totul. Ea a privit expresia de pe fața lui Gareth

transformându-se într-una de şoc. Stătea acolo, înghețat, fără să răspundă.

"Ce propui să facem?" a presat Brom.

"Ce vrei sa spui?" a întrebat Gareth, nervos.

"Vreau să spun, care este porunca ta? Care este strategia ta? Cum ai de gând să le întâmpini forțele? Ce formație vei alege? Ce armate vei trimite? Care vor rămâne acasă? Și care va fi contraatacul nostru? Câte fortificații vor fi activate? Și cum propui să ne apărăm satele?"

Gareth a stat acolo, deschizând gura să vorbească de mai multe ori, apoi închizând-o. Arăta lovit, amețit, în mod clar depășit complet de situație.

"Eu ..." începu el, dregându-și glasul, apoi se opri. "Cred că ... poate nu e așa de rău cum crezi. Să așteptăm și să vedem ce se întâmplă."

"Să așteptăm și să vedem ce se întâmplă?" a repetat Brom, îngrozit.

"Putem să vedem întotdeauna mai târziu ce e de făcut, dacă se apropie prea mult", a spus Gareth. "Este, probabil, doar un raid, și se vor întoarce acasă în curând. În plus, avem un festival în curând, și nu vreau ca pregătirile pentru petrecerile noastre să fie deranjate."

Brom se uită la el plin de șoc și dezgust. În cele din urmă, fața lui a căpătat o nuanță de violet.

"Ești o rușine pentru memoria tatălui tău", a spus Brom.

Cu asta, Brom s-a întors și a ieșit vijelios din cameră, oamenii lui urmându-l.

Gareth s-a ridicat și a strâns pumnii, roșu la față.

"Treci înapoi aici!" a țipat Gareth. "Să nu întorci vreodată spatele Regelui tău! Asta e trădare. Eu voi pune să fii arestat! Vei face așa cum îți poruncesc! Brom! BROM! ARESTAȚI-L!"

Dar gărzile stăteau acolo, înghețate, temându-se să se apropie de Brom.

Brom a ieșit vijelios din cameră, cu oamenii lui urmându-l, iar Gwen și Thor s-au întors și s-au grăbit după ei.

Înapoi în holul deschis, ușile s-au trântit în spatele lor, iar Gwen s-a grăbit spre Brom în timp ce el a început să se îndepărteze.

"Domnul meu!" a strigat ea.

Brom se opri și se întoarse, încă nervos.

"Doamna mea", a spus el cu respect, dar nerăbdător. "Tatăl tău n-ar fi acceptat așa ceva," a adăugat el, încă fumegând.

"Știu", a răspuns ea. "Tatăl meu nu ar fi acceptat multe dintre lucrurile care se întâmplă aici. Ce aveți de gând să faceți? În legătură cu invazia?"

"Trebuie să acționez. Ce altă opțiune am? Nu pot să stau nepăsător și să-mi văd patria distrusă. Voi acționa, cu sau fără autoritatea regelui. Voi mobiliza forțele pe cont propriu. Voi prelua controlul armatei. Este erezie, dar nu am de ales. Trebuie să fim apărători."

"Aceasta este exact ceea ce ar trebui să faceți", a spus ea.

Se uită la ea, și părea să se calmeze pe moment.

"Mă bucur să aud un membru al familiei regale spunând așa ceva," a spus el. "Este regretabil că nu ești pe acel tron."

"Mai este un alt membru al familiei regale de care ar trebui să vă pese", a spus ea. "Fratele meu Kendrick stă în temniță. El ar fi un personaj cheie pentru forțele armate. Oamenii îl iubesc, și s-ar aduna în jurul lui. Și, în calitate de membru al familiei regale, el v-ar da autoritatea iar lor încrederea de care au nevoie pentru a ataca."

El a studiat-o, arătând impresionat.

"Dar Kendrick a fost închis pentru crimă. Pentru trădare."

Gwen clătină din cap.

"Minciuni. Toate. El este nevinovat. De fapt, am găsit dovezi care-l dezvinovățesc pe Kendrick. Vina i-a fost înscenată de către adevăratul criminal."

Brom se uită la ea, cu ochii mari.

"Și cine este atunci criminalul?" a întrebat el.

"Gareth", răspunse ea.

Ochii lui Brom s-au deschis și mai mult, cu mirare. În cele din urmă, el a dat din cap , cu înțelegere.

"Vom avea grija de Gareth când ne vom întoarce de la luptă", a spus el. "Între timp, ai dreptate. Îl vom elibera pe Kendrick, și el ne va ajuta, conducându-ne în luptă. Spre temnițe!"

Grupul s-a întors și s-a grăbit în jos pe coridoarele întortocheate ale castelului, pașii lor creând ecouri ca de tunet. Ei au coborât pe scara în spirală, etaj după etaj, până jos de tot, la cel din urmă nivel.

Mai multe gărzi blocau ușa de fier a unei celule și au înlemnit în poziție de drepți la vederea lui Brom și a tuturor Cavalerilor de Argint.

"Deschide ușa imediat!" a poruncit Brom.

"Domnul meu," a spus gardianul, tremurând. "Mă tem că pot deschide această ușă doar la porunca regală."

"Sunt comandantul celor șapte legiuni ale Regatului de Apus al Inelului!" l-a amenințat Brom, odihnindu-și o mână pe mânerul sabiei. "Și îți spun să deschizi ușa imediat!"

Soldații stăteau acolo, ezitând, uitându-se unul la altul, nervoși.

Gwen putea vedea că avea să aibă loc o confruntare, așa că a pășit înainte în tăcerea tensionată și a stat între ei.

"Eu sunt membră a familiei regale", a spus ea cu calm. "Tatăl meu, binecuvântată să-i fie memoria, a fost rege nu cu mult timp în urmă. Acționez cu autoritatea sa. Deschide această ușă."

Gardienii s-au uitat unul la altul, apoi au dat din cap, și încet au descuiat ușa.

Brom și grupul său au mărșăluit până la capătul coridorului și s-au oprit în fața celulei lui Kendrick.

Kendrick s-a grabit la ușă, și și-a presat fața de bare, arătând palid și slab. Gwen și-a simțit inima frântă să-l vadă așa, și pentru că ea nu a fost în stare să-l elibereze mai devreme.

"Deschide această ușă," a poruncit Gwen străjerilor care îi însoțiseră.

Paznicul a făcut un pas înainte și a descuiat celula. Ușa s-a deschis încet, și Kendrick a ieșit.

Kendrick a îmbrățișat-o strâns pe Gwendolyn, și ea l-a îmbrățișat la rândul ei, cu putere.

Kendrick se întoarse și se uită la Brom. El l-a salutat, și Brom i-a răspuns la salut.

"Clanul McCloud a atacat", a spus Brom. "Vei conduce una dintre forțele noastre în luptă. Trebuie să mergem imediat."

Kendrick aprobă din cap, sumbru.

"Sire, va fi o onoare."

"Doriți să vă aveți scutierul înapoi?" întrebă Thor, cu un zâmbet.

Kendrick se întoarse și se uită la Thor, și fața lui se lumină cu un zâmbet.

"Tocmai m-am întors de la Sută, domnule" a spus Thor, "Sunt pregătit. Și ar fi o onoare să călăresc alături de domnia voastră."

Kendrick a întins mâna și a pus-o pe umărul lui Thor. L-a măsurat în sus și în jos și a dat din cap aprobator.

"Văd că ești. Nu aș dori pe nimeni altcineva alături de mine."

"Să mergem", a spus Brom. "A venit vremea să îi învățăm pe acești McCloud ce înseamnă să invadeze partea noastră de Inel."

Grupul se întoarse și începu să meargă pe coridor.

Curând au ajuns sus și au ieșit pe ușile principale ale castelului. În timp ce au ieși, stând pe podul castelului, Thor se opri și se uită spre Gwen.

Se uită la ea cu o privire plină de îngrijorare și de dor.

"Trebuie să mă alătur fraților mei", a spus el, cu vinovăție. "Nu-mi place să te părăsesc. Dar trebuie să apăr Inelul nostru."

Adânc înăuntru, inima ei se rupea, dar ea nu a arătat-o. A dat din cap.

"Știu", a spus ea, încercând să pară puternică. "Trebuie să pleci."

În mod egoist, ar fi ca el vrut să rămână, dar știa că plecarea lui era lucrul corect de făcut.

Thor a întins mâna și a atins colierul ei, apoi cu dosul palmei i-a mângâiat chipul. S-a aplecat și a sărutat-o, și ea l-a prelungit cît de mult a putut.

"Mă voi gândi la tine în fiecare minut", a spus Thor. "Mă voi întoarce cât de curând pot. Și când o voi face, vreau să-ți pun o întrebare."

Gwen a zâmbit, nedumerită.

"Ce întrebare?"

Thor a zâmbit înapoi.

"Este una, care cred că ne va schimba viețile. În funcție, desigur, de răspunsul tău."

El i-a apucat mâna, a ridicat-o și i-a sărutat degetele, apoi s-a întors cu un zâmbet și a alergat să se alăture celorlalți bărbați, cu Krohn urmându-l, deja alergând după caii lor.

Gwen l-a privit plecând cu un sentiment de dor și admirație. Ea s-a rugat din toate puterile să îl vadă din nou.

CAPITOLUL TREIZECI

Erec galopa pe străzile din spate ale Savariei, grăbindu-se spre tavernă. Abia aștepta să o ia pe Alistair, să o salveze din acel loc și să plece cu ea. Era epuizat după luptele zilei, acoperit de vânătăi și tăieturi, slăbit de foame și de sete — totuși nu se putea gândi la nimic altceva, decât la ea. Nu se putea opri, nu se putea odihni, până când nu o avea lângă el.

Îmbrăcat în cămașa sa de zale, Erec s-a oprit înaintea tavernei, a sărit de pe cal și s-a grăbit pe ușă. A trântit ușa de perete și a intrat, așteptându-se să o vadă pe Alistair acolo, așteptându-l.

Dar a fost uimit să vadă că nu era. În schimb, el l-a văzut numai pe barman, posac, în picioare în spatele barului. Zece tipi masivi, dubioși, stăteau așezați la bar în fața lui.

Erec s-a uitat peste tot, dar nu a văzut niciun semn de ea. Totuși, bărbații au devenit mai tăcuți, iar camera s-a umplut de tensiune. Erec nu înțelegea ce se întâmplă.

Barmanul dădu din cap spre un însoțitor, care s-a întors și a fugit pe ușă în camera din spate. O clipă mai târziu, a ieșit hangiul, parcă valsând cu plăcere, cu un zâmbet strâmb pe față. Lui Erec nu-i plăcea deloc treaba asta.

"Unde-mi este mireasa ?" a întrebat, pășind înainte.

Hangiul a mers țanțoș spre el.

"Ei bine , ia te uită cine este", a spus el.

În timp ce mergea spre el, Erec a observat că mai mulți dintre ticăloșii masivi s-au ridicat și au venit în spatele lui.

"Dacă nu este chiar cavalerul în armura sa strălucitoare," l-a batjocorit hangiul.

"Nu am de gând să te întreb din nou", a spus Erec. "Unde este ea?", a presat, furia crescând în el.

Zâmbetul hangiului s-a lărgit.

"Ei bine, e amuzant că a trebuit să întrebi. Vezi tu, suma mare de bani pe care mi-ai dat-o mi-a dat o idee. M-am gândit că dacă Alistair valora ceva pentru tine, poate că ea valora ceva și pentru altcineva, de asemenea. Și am avut dreptate. Probabil una dintre cele mai bune afaceri pe care am făcut-o", a spus el,

lingându-și buzele și râzând, în timp ce oamenii au râs în jurul lui.

Erec clocotea, căpătând o nuanță violetă.

Printre dinții încleștați, el a mormăit: "Aceasta este ultima ta șansă. Unde — este — ea?"

Hangiul a zâmbit, savurând momentul.

"Ei bine, se pare că ea valora mai mult pentru altcineva decât valora pentru tine. Am vândut-o unui negustor de sclavi, care dorea să o cumpere pentru cinci sute de pence. El venise prin oraș, în căutarea unor curve pe care să le adăuge bordelului său. Îmi pare rău. Ai venit prea târziu. Dar mulțumesc pentru idee. Și îți voi păstra punga de aur, oricum, ca o compensație pentru că mi-ai insultat prietenii în acea seară."

Hangiul stătea acolo, rânjind, cu mâinile în șolduri.

"Acum puteți să vă vedeți de drum", a adăugat el, "înainte ca noi toți să vă facem mai mult rău decât vă doriți."

În timp ce Erec studia ochii plini de mulțumire de sine ai acelui ticălos, a putut vedea, din păcate, că tot ceea ce spunea era adevărat. Lui nu îi venea să creadă. Alistair a lui. Luată de lângă el. Vândută în sclavie, în comerțul cu sclave pentru sex. Și toate din cauza acestei ființe umane dezgustătoare din fața lui.

Erec nu mai putea suporta. Era copleșit de un îndemn nu numai de a lupta, ci și de a se răzbuna.

Oamenii hangiului s-au repezit la Erec, iar el nu a pierdut timpul. Fusese instruit să lupte cu mai mulți oameni, de mai multe ori, și era obișnuit cu situații de acest gen. Acești oameni nu aveau nicio idee pe cine atacau.

În timp ce un bărbat imens îl apuca, Erec se aplecă, îl prinse de braț și-l aruncă peste umăr. Fără ezitare, Erec s-a răsucit și l-a lovit înapoi pe altul in vintre, s-a răsucit și și-a înfipt coatele în fața unuia, apoi s-a aplecat și l-a lovit cu capul în gură pe al patrulea, barmanul. Toți cei patru au căzut la podea.

Erec a auzit sunetul distinct al unei săbii scoase din teacă, și s-a uitat și a văzut încă trei ticăloși venind spre el, cu săbiile trase.

Nu a pierdut niciun moment: a dus mâna la brâu și a scos un pumnal, iar când primul bărbat s-a repezit la el cu sabia, i l-a

înfipt în gât. Omul a urlat, pierzând sânge, și Erec s-a întins și i-a luat sabia din mână. S-a răsucit, i-a tăiat capul unui bărbat, apoi s-a întors și a înfipt sabia în inima celui de-al treilea.

Cei trei bărbați au căzut, morți.

Șapte oameni la podea, nemișcați, și hangiul, ultimul rămas, s-a uitat acum la Erec cu teamă.

S-a împleticit înapoi doi pași, dându-și seama că a făcut o mare greșeală - dar era prea târziu. Erec a atacat, a sărit în aer și l-a lovit atât de tare încât a zburat înapoi, peste mese, zdrobindu-se de pământ.

Erec a luat o bancă de lemn, a ridicat-o sus, și a sfărâmat-o în bucăți deasupra capului omului. Hangiul s-a prăbușit, cu sângle curgându-i din cap, și Erec a aterizat deasupra lui.

Bărbatul a încercat să scoată un pumnal de la brâu, dar Erec a anticipat mișcarea și i-a pus piciorul pe încheietura mâinii până când a țipat, apoi a trimis pumnalul departe cu celălalt picior.

Erec s-a aplecat și l-a sufocat. Omul bolborosea.

"Unde este ea?" a întrebat Erec. "Unde anume se ducea acest negustor de sclavi?"

"Nu îți voi spune niciodată," a icnit bărbatul.

Erec a strâns mai tare, până când chipul hangiului a căpătat o nuanță violetă. El a luat pumnalul, l-a ținut între picioare bărbatului, și a început să apese mai tare, până când hangiul a țipat, un zgomot ascuțit.

"Ultima șansă", l-a avertizat Erec. El a împins chiar mai tare, și omul a țipat, și în cele din urmă a cedat.

"Bine! Bărbatul se îndrepta spre sud, pe Drumul de sud. Se ducea spre Baluster. A plecat ieri dimineață devreme. Asta e tot ce știu. Jur!"

Erec s-a încruntat la el, mulțumit că a spus adevărul, și a tras înapoi pumnalul.

Apoi, într-o mișcare rapidă, i l-a înfipt în inimă.

Hangiul s-a ridicat în șezut, cu ochii ieșiți din orbite, încercând să inspire aer, și Erec a răsucit pumnalul mai adânc, trăgându-l pe bărbat aproape, și uitându-se în ochii lui în timp ce a murit.

"Asta este pentru Alistair."

CAPITOLUL TREIZECI ȘI UNU

Gwen nu avea timp de pierdut. Trebuia să vadă dacă Godfrey și Firth o așteptau acum, în fața camerei de Consiliu, să se confrunte cu Gareth. Poate că fuseseră întârziați, și stăteau acolo. Ea nu-i putea lăsa să intre singuri. Trebuiau să-și susțină cazul lor acum, cât Consiliul era încă în ședință. Dacă Kendrick, Thor, Brom și toți ceilalți își puteau risca viața în luptă pentru patria lor, cel puțin ea putea să ia exemplul lor de curaj și să-și rișteze siguranța pe frontul de acasă, pentru a-l opri pe Gareth. La urma urmei, dacă ar fi fost încoronat un nou conducător, asta ar fi ajutat armata foarte mult. Inclusiv pe Thor.

Gwen a alergat în sus pe trepte apoi pe coridorul castelui până când a ajuns la ușile uriașe ale sălii. Spre uimirea ei, Godfrey și Firth tot nu erau acolo. Nu avea nicio idee ce s-ar fi putut întâmpla cu ei. Ușile camerei Consiliului s-au deschis, iar în timp ce ea se uită înăuntru, a văzut că membrii Consiliului părăsiseră deja sala, sesiunea încheindu-se. Singura persoană care a rămas în marea sală goală era Gareth. El stătea singur pe tronul său în sala cavernoasă, frecându-și brațele.

Erau doar ei doi acum, iar Gwen a decis că acum era momentul. Poate fiind singur, ea l-ar putea aduce în simțiri și să-l facă să abdice în liniște. Oamenii pe care ea îi iubea erau acolo în bătălie, luptând pentru ea și pentru toți ceilalți; și ea trebuia să lupte. Nu putea aștepta. Ea îl va confrunta cu ceea ce știa, și, poate, el va renunța la tron de bună voie. Ei nu-i păsa dacă el renunța în liniște, fără circ; doar îl vroia dat jos.

Gwen a intrat pe ușă, pașii ei creând ecouri în timp ce mergea prin camera imensă, spre fratele ei, în străvechea sală enormă, cu lumina intrând prin vitraliile din spatele lui. Gareth se uită la ea cu ochi negri reci, fără suflet, și simțea ura pe care o avea pentru ea. Putea vedea în privirea lui paranoică ce amenințare era pentru el. Poate pentru că tatăl lor a iubit-o mai mult. Sau poate că el era născut doar să urască.

"Vreau să vorbesc cu tine," a anunțat Gwen, vocea ei prea tare, creând ecouri în acest loc al politicii pe care îl ura. Era straniu să-l vadă pe fratele ei așezat acolo pe tronul tatălui ei.

Nu-i plăcea sentimentul. Era ceva greșit. Ochii lui erau goi, iar el părea că îmbătrânise o sută de ani. Nu arăta deloc cum arătase tatăl lor când stătea pe acel tron. Tatăl ei stătea așezat pe el în mod natural, arătând nobil, galant, mândru — ca și cum tronul era menit pentru el. Gareth stătea pe tron într-un mod care părea disperat, prea acaparator — ca și cum ar fi stat într-un scaun prea mare pentru ca el să îl umple. Poate că ea prindea sentimente tatălui ei mort, curgând prin ea. O furie a crescut în ea pentru ceea ce îi făcuse Gareth tatălui ei. Îl despărțise de ea.

În același timp, îi era frică. Știa cât de răzbunător putea fi Gareth, și știa că această discuție nu va merge bine.

Gareth privi înapoi fără cuvinte. Aștepta, dar nu a spus nimic.

În cele din urmă ea își drese glasul, cu inima în gât, și a continuat.

"Știu că ai pus ca tata să fie ucis", a spus ea, dorind să termine cu discuția. "Știu că Firth l-a înjunghiat. Avem arma crimei. Avem pumnalul."

A urmat o lungă tăcere, și Gareth, spre creditul lui, a rămas fără expresie tot timpul.

În cele din urmă, el scos un sforăit scurt, batjocoritor.

"Esti o tânără prostuță, cu multe iluzii," a spus el. "Mereu ai fost. Nimeni nu te crede. Nimeni nu o va face, niciodată. Mă invidiezi pentru că stau pe tron în locul tău. Aceasta este singura ta motivație. Vorbești prostii."

"Chiar așa?" a întrebat ea.

"L-ai pus pe tata să te numească pe tine moștenitoare în locul meu", a contracarat Gareth. "L-ai manipulat cu lăcomia ta pentru putere. Am văzut prin tine de când erai copil. Dar nu a mers. Eu sunt aici. Iar tu nu poți suporta asta."

Gwen a clătinat din cap, uimită de cât de patetic era Gareth. El își proiecta propriile sentimente pe toată lumea. Era un caz patologic. Se cutremură la gândul că erau rude.

"Oamenii vor decide câte iluzii am", a spus ea. "Mi-am imaginat această armă din mână?", a întrebat ea, ducând mâna la talie și scoțând pumnalul. Ea l-a ținut pentru ca el să-l vadă, și el a deschis ochii larg, pentru prima dată.

Pentru prima dată, stătea drept, ținând strâns brațele tronului.

"De unde ai asta?", a întrebat el.

În cele din urmă, era prins. Putea citi pe fața lui, clar ca lumina zilei. Încă îi venea greu să creadă. El l-a ucis pe tatăl lor.

"Mă dezguști", a spus ea. "Ești o ființă umană patetică. Aș vrea ca tatăl nostru să fie aici să se răzbune el însuși. Dar nu este. Așa că eu voi face dreptate în locul lui. Vei fi judecat și condamnat și vei fi ucis. Și sufletul tatălui nostru va putea să se odihnească în pace."

"Și cum vei face asta, mai exact?", a întrebat el. "Chiar crezi că masele te vor crede doar pentru că ai găsit un pumnal pătat de sânge? Oricine l-ar fi putut mânui. Unde este dovada ta?"

"Am un martor", a spus ea. "Omul care a mânuit arma."

Spre surprinderea ei, Gareth a zâmbit.

"Vrei să spui Firth?", a întrebat el. "Nu îți face griji: nu vom auzi multe de la el."

Acum era rândul lui Gwendolyn să fie prinsă cu garda jos; inima îi bătea să-i sară din piept la tonul amenințător al cuvintelor lui.

"Ce vrei să spui?", a întrebat ea.

"Firth este de mult plecat dintre noi, mi-e teamă. Este atât de regretabil că s-a întâmplat să fie executat, în urmă cu doar câteva ore, nu-i așa?", a intrebat, zâmbetul lui lărgindu-se.

Gwendolyn și-a simțit gâtul uscându-se la cuvintele fratelui ei. Era oare adevărat? Sau juca la cacealma? Nu știa ce să mai creadă.

"Ești un mincinos", a spus ea.

De data aceasta, el pur și simplu a râs.

"S-ar putea să fiu. Dar eu sunt un mincinos mult mai bun decât oricine altcineva. Am știut totul despre micul tău complot patetic, tot timpul. M-ai subestimat mult. Întotdeauna ai făcut-o. Am spioni peste tot. Am tot urmărit tot ce ai făcut, la fiecare pas. Am luat măsuri atunci când a fost momentul potrivit. Unicul tău martor este mort, mi-e teamă — și arma crimei este destul de inutilă fără el. Cât despre fratele nostru drag, Godfrey — ei

bine, există un motiv pentru care nu ați putut să vă întâlniți astăzi aici."

Ochii lui Gwen s-au deschis larg de uimire, în timp ce a simțit că Gareth spunea adevărul.

"Ce vrei să spui?", a întrebat ea, nesigură.

"Mi-e teamă că a băut ceva ce nu i-a priit aseară la tavernă. Cineva s-ar putea să-l fi otrăvit. Este bolnav de moarte în timp ce vorbim. De fapt, sunt destul de sigur că e mort deja."

Gwen s-a simțit copleșită de panică. Gareth a râs din toată inima.

"Deci, vezi, draga mea, ești doar tu. Nu există niciun Godfrey. Niciun Firth. Niciun martor. Doar tu și pumnalul tău patetic, care nu dovedește nimic."

Gareth oftă.

"În ceea ce-l privește pe iubitul tău, Thor," a continuat el," mi-e teamă că i-a venit timpul și lui. Vezi tu, acest raid al clanului McCloud, pe care l-am tolerat cu un motiv, este o capcană. Iubitul tău va merge chiar în ea. Am plătit oameni să-l izoleze, atunci când este momentul potrivit. El va cădea într-o ambuscadă, și va fi destul de singur, te asigur. Va fi măcelărit până la sfârșitul acestei zile, și li se va alătura lui Firth și Godfrey în cer — sau mai degrabă în iad?"

Gareth a râs din toată inima, și ea putea vedea cât de maniac era. Arăta posedat.

"Sper că sufletul tău va putrezi în iad," a scuipat ea, clocotind de furie.

"Deja o face, sora mea. Și nu există nimic, ce ai putea face pentru a mă atinge. Dar există destul de multe lucruri pe care eu ți le pot face ție. De mâine, vei dispărea și tu din calea mea. *Primos Livarius Stantos*," a spus el. "Știi ce înseamnă asta?"

Ea se uită la el, cu inima rece, întrebându-se ce plan hidos a conceput.

"Acesta este termenul legal pentru dreptul unui rege de a aranja o căsătorie."

El a dat din cap și a zâmbit.

"Foarte bine. Ai fost întotdeauna cea educată. Mult mai învățată decât mine. Dar asta nu contează acum. Pentru că am

invocat — am invocat dreptul meu de a te obliga să te căsătorești. Am găsit un om de rând, un sălbatic, un soldat Nevarun, din cea mai barbară provincie de pe meleagurile sudice ale Inelului. Ei trimit deja un contingent de oameni să-și ia mireasa. Deci fă-ți bagajele. Ești o vită acum. Și nu îmi vei mai vedea fața din nou."

Gareth a râs isteric, încântat de el însuși, iar Gwen și-a simțit inima sfărâmându-se în bucăți. Nu vroia să creadă nimic din toate astea. Oare el doar se juca cu mintea ei?

Nu putea suporta să stea în fața lui pentru nicio clipă în plus. Gwen s-a întors și a fugit din cameră, alergând pe coridor, pe scara în spirală, mai sus și mai sus, până când a ajuns la parapeți.

Ea a fugit spre cel mai îndepărtat capăt, s-a aplecat peste margine și s-a uitat în jos peste piața orașului. Vroia să vadă dacă era adevărat, dacă Firth a fost într-adevăr executat, dacă tot ce îi spusese fusese o minciună.

Gwen a ajuns la margine și s-a uitat, și când a făcut-o, sângele i s-a răcit. Și-a cuprins pieptul, luptându-se pentru aer.

Acolo, agățat de gât de o frânghie, în centrul pieței, era Firth. Corpul său atârna, legănat de vânt, și o mulțime care se mărea se holba la el.

Era adevărat. Totul era adevărat.

Gwen s-a întors și a fugit la celălalt capăt al parapetului, s-a uitat spre Est, căutându-i cu disperare pe Thor și Legiunea. I-a reperat la orizont, sute dintre ei, toți călare, o armată mare, ridicând praful. Norul creștea tot mai mare și mai mare, și ea îl putea vedea pe Thor printre ei, galopând cu ceilalți, atât de disperat să-și câștige gloria. Ea s-a gândit la cuvintele lui Gareth, că Thor era trimis într-o capcană, trimis să fie prins într-o ambuscadă. Și cum îl privea galopând departe, știa că ea nu putea face nimic să-l ajute.

"NU!"

Ea a țipat spre ceruri, căzând în genunchi, jelind, lovind piatra, dorindu-și să fie oricine altcineva, orice altceva. Nu-și putea imagina nici gândul la asta. Gareth putea să o ucidă, ar

putea-o vinde departe, ar putea distruge totul în viața ei — dar ea nu-și putea imagina gândul că Thor urma să fie rănit.

"THOR" țipă ea.

A dorit ca el să o poată auzi, ca el ar putea cumva să se întoarcă într-un fel, la orizont, și să se revină la ea.

Dar strigătul ei a fost luat de vânt, purtat departe, și în curând a dispărut în neant.